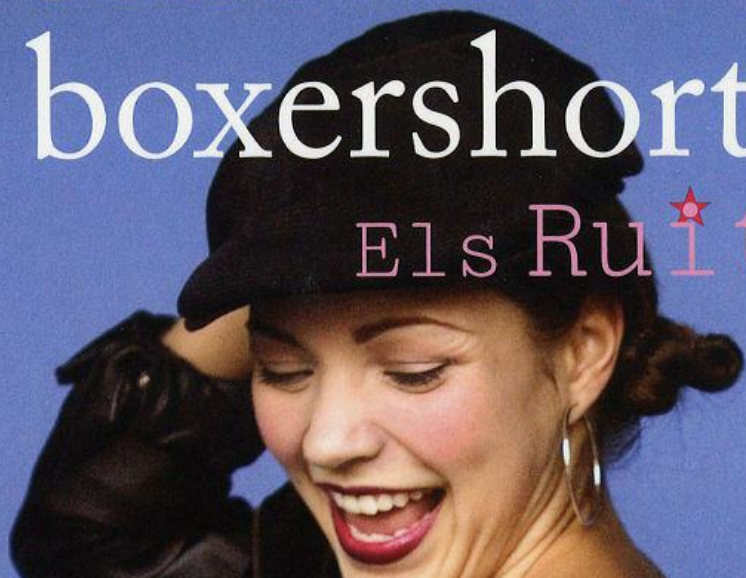

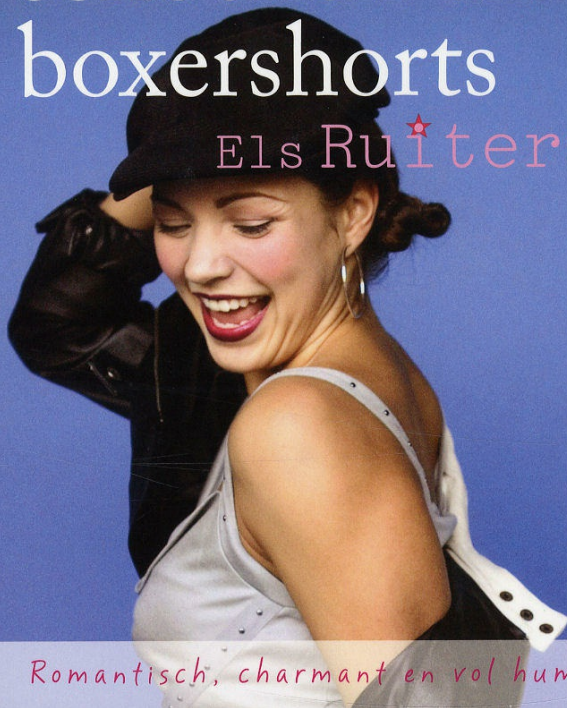
Ballet- schoenen en boxershorts

Els Ruite

Ballet- schoenen en boxershorts

Els Ru[☆]iters

Romantisch, charmant en vol humor

Title:

Balletschoenen en boxer-shorts

Author:

Els Ruiters

Year:

2009

Synopsis:

Eva is werkelijk verslaafd. Verslaafd aan dansen en aan het streetdance team van haar dansschool en daar gaat alles voor opzij. Ze was al eerder aangenomen op de Rotterdamse dansacademie, maar door ziekte kon ze niet starten en dus gaat ze er opnieuw voor! Tot die tijd werkt ze in de boetiek van haar moeder en woont ze lekker thuis, zodat ze zo vaak mogelijk kan trainen. Als ze hoort dat hun groep mag meedingen naar een stage/opleidingplaats bij The New York School of Dance, weet ze dat dit háár kans is. Zeker als haar docent en vriendinnen haar extra aanmoedigen. Even denkt ze het ticket al op zak te hebben, als er zich nog een gegadigde

aandient. En dat is nota bene...een mán.

Eva, die wel gewend is om het op te nemen tegen de meiden uit de groep, merkt dat de concurrentie van een mán wel voor andere problemen zorgt!

Een

Zodra ik de zware eikenhouten deur van JUMP4JOY opentrek, komt de vertrouwde geur van boenwas me tegemoet. In de eerste zaal aan de linkerkant speelt iemand piano, die daarmee leerlingen van klassiek ballet begeleidt. Ik gluur door het kleine vierkante ruitje in de deur en Cerise Deutekom, de balletjuf, ziet me en zwaait naar me. Onder haar toezienend oog doen de kleine meisjes in de zaal hun uiterste best om primaballerina's te worden. Ze zijn niet allemaal even getalenteerd. Nu zien ze er nog aandoenlijk schattig uit in hun roze balletpakjes, maar over een paar jaar zijn de talentlozen het mikpunt van spot en te dikke meisjes zullen gebukt gaan onder meewarige, afkeurende blikken. Maar vandaag nog niet. Vandaag zijn hun ingespannen snoetjes allemaal dezelfde kant op gericht, terwijl ze meebewegen op het ritme dat Cerise aan geeft.

Rechts zijn twee kleine oefenzalen. In de eerste brandt geen licht, de tweede is in gebruik. De harde beat van een workout cd verdringt het geluid van de piano als ik voorbijloop. Binnen staat iemand zich in het zweet te werken. De kleedkamers zijn aan het einde van de gang links en terwijl ik ernaartoe loop, laat ik de sfeer op me inwerken. Heerlijk is het hier. De glanzende parketvloeren, oude en nieuwe leren

balletschoenen, lycra pakjes, wollen vestjes, beenwarmers, leotards, deodorant, doucheschuim, shampoo, verschillende muzieksoorten die overal vandaan lijken te komen en de posters aan de muren die voorstellingen aankondigen—dit is mijn haven. Hoe vriendelijk of vervelend de klanten ook zijn in de boetiek van mijn moeder waar ik werk: hier vind ik redding. Na een middag van ellendig gehannes om een veel te dikke mevrouw in veel te kleine pakjes te persen, ben ik toe aan een echte energy boost en er is geen betere plaats om die op te doen dan hier. Dadelijk, als ik omgekleed ben en de trap af ben gelopen naar de grote zaal beneden, gaat daar het licht aan en springt er een knopje om in mijn hoofd. Dan vergeet ik alles.

Hier ben ik thuis. Als hier een bed stond, zou ik nog blijven slapen ook.

Dansschool JUMP4JOY.

Als ik de hoek omsla, bots ik bijna tegen een sprietige meid van een jaar of achttien op.

“O, sorry! Hoi Eva!” Ze grijnst schuld bewust en schiet me voorbij. “Gauw even een snack halen!”

Dat was Patricia, die de gang uit rent. Twee dingen. Eén: ze heeft altijd honger, en twee: ze is hier ook altijd als ik er ben. Ik ken niemand zoals zij. Wie haar niet kent zal zich weleens achter de oren krabben: Patricia heeft overal een

uitgesproken mening over en kan die ook nog onderbouwen met argumenten, omdat ze verschrikkelijk veel leest. Geheel in stijl—anders dan anderen—wil ze dan ook maritiem bioloog worden. Ik moest eerst opzoeken wat dat was voordat ik er iets zinnigs over kon zeggen!

Toen ik haar voor het eerst ontmoette, vond ik haar maar een rare, totdat ze begon te dansen. Dat hadden we in ieder geval wél gemeen! Het ijs was daarna vlug gebroken. Ze is zes jaar jonger dan ik en afgezien van ons lichtgewicht hebben we qua uiterlijk niets gemeen. We stonden een keer naast elkaar voor de spiegel en lachten om wat er naar ons terugkeek: een stel wat scheefstaande, lichte ogen en flaporen, warrig bruin haar, een magere arm om de schouders van een blondine met bruine ogen en een ovaalvormig gezicht. “Jij bent mooi genoeg om fotomodel te zijn, ik sta model voor het clubmonster,” grinnikte Patricia.

Dat was uiteraard behoorlijk overdreven, zij is bepaald geen clubmonster, maar ik ben wel model. Een soort lopende promotiemiss voor mijn moeders zaak. Zelf zie ik dat niet zo. Ik loop omdat het moet en omdat het geld opbrengt—als ik kijk naar tv-programma’s als America’s Next Top Model verbaas ik me erover wat een gehaaide tantes het allemaal zijn, bezeten van maar één ding en dat is: eerste worden. Ze trotseren zonder klagen de grofste beledigingen en dat kan vast alleen maar als je per se naar de top wilt. Dat

heb ik dus niet. Waarmee ik bij voorbaat al afval als internationaal model. Toch zou het—in principe dan—wel kunnen, maar ik loop op de catwalk voor mam.

Yep, echt waar. Mijn figuur is goed voor de zaken. Alles wat in de rekken hangt kan ik showen, en mam organiseert twee keer per jaar een modeshow waarin ik meeloop. Zodat zwaarlijvige vijftig-plus-dames met zweterige gezichten de illusie koesteren dat zij er fantastisch uitzien in dat bepaalde jurkje of die broekpakcombinatie.

Dus ja, natuurlijk let ik op mijn lijn. Maar niet voor de boetiek met de weinig vlamme, belegen, soms zelf truttige collectie. Ik heb mijn zinnen gezet op een danscarrière. Ik moet en zal uiteindelijk beroepsdanseres worden.

In het laatste jaar van de middelbare school had ik me opgegeven voor de Rotterdamse Dansacademie en ik was ook aangenomen. De voorselectie doorliep ik glansrijk.

Maar ja, toen gebeurde er het een en ander en tegen de tijd dat ik weer verder kon, had iemand anders mijn plaats ingenomen. Maar ik geef niet op: mijn doel is nog steeds om een plaats te bemachtigen op de dansacademie.

Mijn broer en zus vinden het maar zo-zo. Jos heeft rechten gestudeerd en mijn zus Angeliq is directiesecretaresse. Je moet een vak leren, zeggen ze, en dansleraar valt blijkbaar niet in die categorie.

Ja ja. Een vak. En daarom zit ik nu bij mam in de zaak.

Het is maar tijdelijk, want na de zomer ga ik naar Rotterdam. Ik ga het weer proberen. Nog één keer. Ik kijk er halsreikend naar uit. Een paar jaar geleden heb ik er enkele weken gewoond en ik vond het toen al geweldig. Rotterdam is een heerlijke stad, bruisend van de mensen, van levendigheid. Er wordt heel wat af gemopperd over Rotterdam en zijn bewoners, maar ik voelde me er meteen thuis. Ook als ik niet door de selectieprocedure kom, ga ik er misschien wel wonen.

Ergens in mijn achterhoofd houd ik er rekening mee dat het deze keer misschien niet zal lukken. Ik durf er bijna niet over na te denken, ik wil niet toegeven aan dat deprimerende gevoel voordat het me naar de keel vliegt en ik opnieuw ziek word. Voor de zekerheid heb ik me daarom ook maar opgegeven voor een opleiding tot tandartsassistent. Als ik het verknaal moet ik toch echt iets anders gaan doen met mijn leven. De boetiek overnemen? Huh! Het idee om daar tot mijn pensioen te moeten werken bezorgt me de koude rillingen. Dus toen ik ergens een artikel zag waarin voor de opleiding tot tandartsassistent werd geadverteerd, besloot ik me in te schrijven.

Niet 's-avonds werken, niet op zaterdag of zondag, geen koopavonden en veel mogelijkheden tot parttime werk. Nou, dat leek me wel wat en dus gooide ik het inschrijfformulier op de post. Uiteraard kon mijn zus het niet nalaten om een sneer

te geven, toen ze hoorde dat ik dat gedaan had. Gelukkig was ik volgens haar dan toch nog op tijd bij zinnen gekomen. Want tandartsassistente is wél een echt beroep...Wat dansdocent is, is me nog steeds niet duidelijk.

Om nog maar niet te spreken van het feit dat ik ook wel wat zie in een studie aan de kunstacademie, of in kunstgeschiedenis. Ik ben geïnteresseerd in kunst, en dan vooral in Afrikaanse kunst, waarschijnlijk omdat het huis er vol mee staat. Mijn vader heeft van zijn zesde tot zijn twintigste in Tanzania gewoond en overal zijn beelden, schilderijen en houtsnijwerk te vinden die daarvandaan komen. Eerlijk gezegd denk ik niet dat ik mijn brood kan verdienen met kunst en uit praktische overwegingen heb ik me dan maar neergelegd bij het feit dat ik een ‘vak’ moet leren. Maar eerst wil ik kijken of ik aangenomen word in Rotterdam. Zo niet, dan wacht me die tandartsassistente-opleiding. Heerlijk, in monden wroeten om de zuurkool met spek van gisteren eruit te mogen pulken.

Ik vraag me vaak, veel te vaak, dezelfde dingen af. De baan die ik heb kan me niet boeien. Wat moet ik nou als ik deze keer de boot mis bij de aanmelding? Word ik gelukkig als ik bij een tandarts aan de slag ga? Ik word depressief van al die sombere gedachten en aangezien er maar één ding is dat dat kan bestrijden, stort ik me daar dan ook vol overgave op: dansen. Gisteren. Vanavond. Morgen. Overmorgen. Mijn

toekomst ligt in de danswereld.

Tot die tijd slik ik de bitterheid van de dagelijkse boetiekpil wel, omdat ik toch ergens mijn brood mee moet verdienen. Ook al is het natuurlijk helemaal fout om dat te zeggen. Een artiest—of dat nou een danser of een kunstenaar is—moet lijden voor het einddoel. Helaas betaalt dat lijden de kamerhuur niet. Dansen staat met stip op één, dan heel lang niets, dan tanden. Iets anders is niet eens in zicht. Ik tel de maanden af.

Het is nog stil in de kleedkamer. Alleen Adriana Piranha is er. O, heerlijk. Mijn vriendin. Ze kijkt even op als ik binnenkom, maar als ze ziet dat ik het ben, buigt ze zich weer over het tijdschrift waar ze in zit te bladeren. Ze is al helemaal klaar om te beginnen.

Alles klopt altijd aan Adriana. Haar pakjes zitten onberispelijk, er hangt nooit een draad los en uitgelubberd elastiek zul je bij haar niet aantreffen. Ze heeft net zulk lang haar als ik, maar het hare is net iets frisser blond en glanst altijd een tikje meer dan het mijne. Adriana is een levende reclamezuil voor Zomerblond Shampoo. Zucht. Volgens mij heeft ze in haar leven nog nooit een pukkel of mee-eter gehad: haar huid is zo gaaf, zacht als satijn. Dat ze zichzelf heel vaardig opmaakt, helpt uiteraard ook.

De klanten in mams boetiek zouden met haar weglopen.

Mam zelf zou haar maar een verwend nest vinden, want dat is ze. Ze is haar eigen grootste fan, op de voet gevolgd door pappie en mammië, als ik haar verhalen mag geloven.

“Hallo Adriana,” knik ik en zoek mijn vertrouwde plekje op. Ze zegt niets terug, maar bladert verder in haar Cosmopolitan. Adriana is het type dat alleen maar iets tegen me zegt als ze er iets mee kan winnen. Verder behoor ik absoluut niet tot haar vriendengroep en ik doe ook mijn uiterste best om er niet bij te komen. Ze is slim en krengerig, knap en perfect en heel erg nep.

Voor de lieve vrede binnen de muren van JUMP4JOY houd ik me in, maar dat kan niet gezegd worden van Patricia; die heeft daar helemaal geen boodschap aan. Ze doet er alles aan om Adriana op haar zenuwen te werken. Men toe wordt Patricia's missie me weleens te veel, hoewel ik er—dat moet ik eerlijk toegeven—vaak ook erg om kan lachen. Per slot van rekening komt Adriana hier ook om te dansen en dat zeg ik dan tegen Patricia, die dat meteen wegwuift door te roepen dat Adriana hier alleen maar komt om met haar kont te wiebelen en zo haar nieuwste pakje te showen. Patricia staat niet bekend om haar fijngevoeligheid.

Het volgende moment vraag ik me af waarom ik zelfs maar de moeite doe: ergens zou Adriana toch wel een piepklein, ieniemienie bandje moeten kunnen ontwikkelen met de andere dansers? Vergeet het maar. Voor Adriana ben ik

tolereerbaar plebs en Patricia is straatvuil dat aan haar schoen blijft kleven. Adriana kan Patricia niet uitstaan en dat is omgekeerd ook het geval.

Als ik met mijn rug naar haar toe sta en me omkleed, voel ik haar ogen in mijn achterste prikken. Ze is op zoek naar een extra gram vet dat er de vorige keer niet zat, om er dan een quasivriendelijke opmerking over te maken. Vlug trek ik het lycra van mijn legging omhoog en hijs me in mijn pakje.

“Nieuw pakje?” informeert ze, en net als ik antwoord wil geven zegt ze: “O, nee. Dit had je ook aan met het jubileumoptreden, hè?”

Ja hoor, we zijn er weer. Piranhabeet numero uno van vandaag. Het jubileumoptreden is al twee jaar geleden en n  , toen had ik iets anders aan. Het zijn deze typische steken onder water die haar de bijnaam ‘Piranha’ hebben bezorgd. Ik haal een paar keer diep adem. Ze is het niet waard, herhaal ik in mezelf. Was ik maar een beetje meer zoals Patricia. Die heeft altijd meteen een antwoord klaar, ik kom meestal niet verder dan een beetje stom gemompel.

De deur vliegt open, knalt tegen de stopper aan en klappt dan weer terug als een salondeur in een western. Patricia is er al doorheen voor ik met mijn ogen heb kunnen knippen. Ze heeft een zak van de Mac in haar hand, de vetvlekken komen door het bruine papier heen. “Frietje, Eef? Jij hebt vast nog niet gegeten.”

“Eentje dan,” knik ik. Eigenlijk heb ik ook wel zin om wat te eten, maar we eten thuis altijd rond acht uur en ik bewaar mijn honger liever voor dan. Pap kookt meestal en goed ook. Bovendien vind ik het niet fijn om rond te springen met een volle maag. Er valt een frietje met een kloddertje kanariegele mayonaise op de lichte tegeltjes van de kleedkamervloer. Een beetje verstrooid kijkt Patricia ernaar en eet dan met smaak verder. Het is zonneklaar dat ze het expres niet meteen weghaalt om een opmerking van Adriana uit te lokken.

“Het is hier geen eetzaal. Kijk nou eens wat je doet? Dadelijk stapt er nog iemand in.” Adriana hapt heerlijk in het aas dat haar voorgehouden wordt.

“Maak je niet druk, ze ruimt het zo toch op?” zeg ik.

“Het is vies en smerig.”

Ik ga er maar niet op in.

“Je krijgt nog eens aderverkalking met al dat vet,” gaat Adriana afkeurend door. “Moet je nou per se met die stinktroep in de kleedkamer komen zitten?”

“Hoor ik daar een lama schijten?” vraagt Patricia met een diepe denkrimpel boven haar neus. Ze houdt haar hoofd een beetje scheef en kijkt alsof ze heel ingespannen probeert om een geluid op te vangen. Ik vis een paar frietjes zonder mayonaise uit de McDonald’s zak en steek ze in mijn mond. Vlug buig ik me over mijn spullen. Ik strik de veters van mijn dansschoenen en als ik even opkijk en Patricia’s olijke blik

opvang, geniet ik. Woedend grist Adriana haar spullen bij elkaar, gooit haar hoofd in haar nek en met opgeheven kin loopt ze de kleedkamer uit.

“Als je je neus nog verder omhoogsteekt, zie je niet meer waar je je voeten neerzet,” roept Patricia haar nog na. Ik kan me niet meer goed houden en proest vermanend: “Wat kun jij gemeen zijn.”

“Welnee. Stom wicht. Vindt zichzelf heel wat en o zo knap. Nou, daar trap ik niet in. Zin?” Ze duikt naar de grond en veegt met een papieren servetje het geknoeide voedsel keurig weg. Daarna maakt ze een zakdoekje nat onder de kraan en verwijdert de laatste sporen. Nee, Patricia zul je er niet op kunnen betrappen dat ze Adriana een kans geeft.

“Waarin? Nog een frietje? Nee, maar toch bedankt.” Ik vouw mijn kleren netjes op en leg ze op het bankje. Mijn jas hang ik aan een haakje.

In een sneltreinvaart verdwijnt de inhoud van de zak in Patricia's mond. “O, ik vond nog iets interessants,” zegt ze tussen twee happen door, “in het kopieerapparaat.”

“In het kopieerapparaat?”

“Ik moest een kopietje maken van mijn ID. Het papier was op en ik vulde het bij en toen kwam er nog een velletje uit, dat zat natuurlijk nog in het geheugen. Het is echt te cool. Iets over een beurs voor een dansopleiding in New York.”

“Een beurs?” Vragend kijk ik Patricia aan. “En wat voor

danspleiding is dat dan?”

Patricia haalt haar schouders op en geeft met volle mond antwoord, wat ik niet kan verstaan. Nadat ik mijn waardevolle spullen in mijn tas heb gestopt, slinger ik die over mijn schouder en wacht tot Patricia haar mond leeg heeft. Ze verfrommelt de papieren zak en gooit hem met een welgemikte worp in de prullenbak, die aan de andere kant van de kleedkamer staat.

“Ik weet er het fijne ook niet van.” We lopen de kleedkamer uit en Patricia vist een brief uit haar tas en geeft hem aan me. Het A4'tje ziet er officieel uit. New York School of Dance, staat bovenaan het briefpapier in sierlijke letters. Eronder een adres. Manhattan, New York.

De brief is in het Engels en mijn ogen vliegen over de regels. Dear Carol...happy to informyou...oneyear...full scholarship...most talented pupil...international Standard...world wide...

Goh. Ik kijk op en ontmoet de opgetogen blik van Patricia. “Dat is voor jou,” zegt ze. “Kan niet missen. Een beurs voor een jaar op de New York School of Dance.” Ze kijkt met me mee naar de brief en vertaalt dan vloeiend: “Graag verwelkom ik uw meest getalenteerde leerling om gedurende een jaar onze dansopleiding te volgen. De leerling kan aanspraak maken op een volledige beurs. En dan staat er een hoop geslijm van die knakker dat hij vertrouwt op het oordeel van

onze dansjuf.”

“Dank voor de vertaling, ook al had ik het zelf prima begrepen,” knik ik bedaard, hoewel er in mijn borstkas iets behoorlijk hard begint te roffelen. New York? Wat zullen we nou krijgen?

“Nou? Doe je het?” Patricia kijkt me aan alsof ik de enige ben die ervoor in aanmerking komt, en of Carol Deutekom mij al uitgekozen heeft, en ik alleen nog maar ‘ja’ hoeft te zeggen.

Hiphop, breakdance, modern en klassiek en jazzballet—ik kan het allemaal en het ligt me ook allemaal. Het klinkt afgrijselijk arrogant als ik van mezelf zeg dat ik goed ben, maar dat is wel zo. Uiteraard ben ik niet de enige. Patricia is de beste streetdancer die ik ken. En, ik krijg het bijna niet uit mijn strot maar toch: Adriana is ook heel goed.

“Dat bepaal ik toch niet!” roep ik uit. “Jij hebt net zoveel kansen als ik! En er zijn er nog wel meer, hoor! Denk je echt dat ik dat zomaar in de schoot geworpen krijg?”

Patricia haalt haar schouders op. “Waarom niet? Je bent de beste.”

“En jij dan? Jij bent ook supergoed.”

Er gaan twee borstelige wenkbrauwen omhoog. Van een epileertangetje heeft Patricia nog nooit gehoord. “Ik? Naar Amerika? Om de dooie dood niet. Ik moet trouwens nog een jaar naar school, weet je nog?”

“Waarom niet?! Jij hebt echt heel veel talent!”

“Ik wil niet naar Amerika, dat is één. En ten tweede heb ik flaporen, dus val ik sowieso al af,” zegt ze gedecideerd.

“Dat slaat nergens op!”

“Geintje! Weet ik wel, maar ik heb er geen behoefte aan. Ik wil maritiem bioloog worden en geen danseres. Jij daarentegen hebt wel die ambitie.”

Ambitie...dat klinkt zo volwassen uit haar mond.

“Ambitie?” horen we achter ons. “Vertel me niet dat jij ambitieus bent, Patty.”

Patty? Patricia wordt vaak Pat genoemd, maar niemand zegt Patty tegen haar, en dat weet Adriana. Ze doet het expres en uit haar mond klinkt het als verbaal vergif. “Ach, ‘het’ is er ook weer,” bromt Patricia, rollend met haar ogen. Ze draait zich om en lacht poeslief naar Adriana.

“Ga je mee, Eva? Ik krijg opeens last van zure oprispingen,” zegt ze en laat vervolgens een keiharde boer. Vol walging zet Adriana een stap naar achteren. Ik moet zo ontzettend lachen dat ik het bijna in mijn broek doe. Het gezicht van Adriana vertrekt van de schok en van afkeer tot een masker van totale woede.

“Jij...jij...wat ben je toch...” begint ze. Hoe het haar lukt om niet vuurrood te worden is me een raadsel. Zelfs als ze nijdig is ziet ze er nog goed uit. Geen enkel vlekje van woede, geen speeksel dat uit haar mond vliegt—hoe doet ze het toch?

“Er zijn hele goede therapieën voor waar jij last van hebt,” zegt Patricia en geeft me een knipoog. “Kom je?”

Ik kan er niks aan doen, ik lig dubbel. Ik kom al jaren in JUMPROY en Adriana ook: we horen allebei bij Hi-5, het demonstratieteam. Jammer genoeg voor Adriana hoort Patricia sinds een paar maanden óók bij die kernploeg en zij is niet bepaald van plan om alles maar over haar kant te laten gaan. Dus krijgt Adriana het voor haar kiezen. Hoe meer ze zich ergert aan Patricia, hoe meer plezier die laatste heeft. Adriana kan de boom in. De kernploeg zou wel een goeie danser verliezen als ze vertrok, maar er zou niemand verder een traan om laten.

Toen ik dat een keer tegen Patricia zei, riep die meteen: “Wel waar. Ik! Ik zou zo hard lachen dat ik ervan ging huilen en dan zou ze vertrekken in de waan dat ik haar toch aardig vond.”

Ik vroeg meteen of ze wilde wachten tot ik het ook kon zien als het zover zou komen.

Twee

Over een kwartiertje zal het hele team wel zo'n beetje binnengedruppeld zijn. We zijn met zestien man en we trainen gewoonlijk twee avonden in de week om nieuw 'materiaal' in te studeren. Carol, onze docente, noemt onze dansen altijd zo. Waarom weet ik niet. Ze heeft het nooit over dansjes of stukjes: het zijn altijd routines of nieuw materiaal. Ik vind Carol super. Ze is achter in de dertig, energiek, ziet er fantastisch uit, is één brok talent en geeft geweldig les.

In de grote zaal beneden is het schemerig. Alleen het groene poppetje en het woord 'nooduitgang' branden in het verste eind van de zaal. "Ah, je favoriete moment," zegt Patricia en blijft eerbiedig in de deuropening staan wachten tot ik in het muziekhok sta, waar een groot schakelbord hangt. Daarmee kan de verlichting geregeld worden. Trefzeker zet ik de juiste schakelaars om. Het leukste vind ik het altijd om de spiegelbol te laten draaien—die rondwervelende vlokjes licht gaan me nooit vervelen. Het is spectaculair gemaakt. Een druk op de juiste knop en er schuift een luik in het plafond open en dan komt die bal naar beneden gezakt. Paar spotjes erop en draaien maar. Instant disco en o zo fout, maar zó lekker! Helaas past het niet bij een gewone training en

ondanks dat mijn vingers heel even over de schakelaar heen glijden, blijf ik ervan af.

“Geen disco vandaag?” roept Patricia. “Het is nog vroeg. Het kan nog even.” Patricia weet alles van mijn discomania.

“Nee, ik zag Jeanne en Bibi al.” En Adriana Piranha uiteraard. “We kunnen beter vast even gaan warmdraaien.”

Gewoonlijk ben ik al in de zaal als Carol binnenkomt, omdat ze eerst met haar zus Cerise de meisjes van het klassiek ballet lesgeeft. Omdat ik hier al zo lang ben, heb ik toestemming om de muziekinstallatie en het licht te bedienen. Dat klinkt duf, maar dat is het niet. Het muziekhok is zo’n beetje het heilige der heiligen in deze danstempel, en als je je eigen spul mag draaien, is dat een grote eer. Er staat voor een kapitaal aan apparatuur—alleen de mengtafel kost al een vermogen. Dirk, Carols man, mengt en mixt er muziek tot de coolste nummers, waarmee we altijd hoge ogen scoren tijdens wedstrijden. Er zijn niet veel teams die kunnen zeggen dat ze op zelfgemixte muziek dansen, en al helemaal niet dat de kwaliteit daarvan zo fantastisch is.

Dirk is er nog niet en ik heb mijn keuze al uit de grote bak gevestigd: Doctoring The House. Het is een zelfgemaakte mix van oude en nieuwe nummers, vijftig minuten lang uptempo muziek en ideaal om op te trainen. Samen met Dirk heb ik op een regenachtige zaterdagmiddag de nummers ervoor bij elkaar gezocht en hij heeft ze aan elkaar gesmeed. Misschien

moet ik maar muziekproducent worden in plaats van danslerares. Morgen eens kijken waar je dat kunt leren.

“Cool! Doctoring!” roept Patricia als de eerste tonen door de danszaal schallen. Ze komt naast me staan en we beginnen. Left, left, kick, heel, jump, stretch... Bibi komt naar voren en trekt de fluwelen gordijnen, die voor de spiegels hangen, open. In de weerkaatsing zie ik de meiden van Hi-5 een voor een binnenkomen. Ze gooien hun tassen op het bankje bij het muziekhok en sluiten aan.

“Yessss!” brult Patricia uitgelaten en glijdt op haar knieën over de gladde vloer. Ik word al lekker warm en mijn spieren worden losser.

Om me heen nemen anderen het over. Algauw ben ik in die vreemde, haast verslavende toestand die Carol ‘trance’ noemt. Persoonlijk houd ik niet zo van dat woord. Trance. Alsof je niet meer weet wat je doet. Maar zo zit dit niet in elkaar. Het is een gevoel dat me optilt, ver boven de grauwheid van mijn eentonige leventje uit. Muziek aan, left, right, doublé kick, jump front, lunge left, chassé... alles gaat plots vanzelf en de wereld buiten—de winkel en de klanten, de deprimerende sluier van mijn kleurloze bestaan, het gemis van iets wezenlijks—dat alles verdwijnt. De routine die in mijn hoofd zit opgeslagen borrelt vanzelf naar buiten, daar hoeft ik niets voor te doen. Mijn spieren zijn soepel en de adrenaline ruist al door mijn aderen. Dit is het, dit is het helemaal.

Heerlijk!

In de spiegels over de breedte van de hele wand zie ik dat sommige stukken nog niet gelijk gaan. “Linkerarm strakker!” schreeuw ik boven de muziek uit. “Opnieuw, vijf-zes-zeven-acht...” En daar gaan we weer. Ja, dit is honderd procent mijn roeping. Dit is wat ik wil doen.

In de spiegel zie ik mezelf nauwelijks, omdat ik gefocust ben op de mensen die ik in spiegelbeeld zie ploeteren. De achterste lijn, zes meiden op een rij, staat niet gelijk verdeeld. Er zit te veel ruimte tussen Yolandy en Anne. En Donna, die daar ook staat, is net te laat en het móét gelijk. “Pat, neem je het over?” roep ik naar Patricia die schuin achter me staat. Ze knikt en schuift in een vloeiende beweging een stap naar voren, zodat zij vooraan komt en ik neem netjes wat afstand. Patricia verdient het om een groep te leiden. Ze is zo ontzettend goed geworden in het afgelopen jaar, en ik kan op deze manier mooi naar de achterste lijn lopen om die strak te trekken.

Die gelijkheid, dat gestroomlijnde superstrakke effect, dat is het visitekaartje van Hi-5. Als er ook maar eentje op het verkeerde moment beweegt, te hoog of te laag gaat, te vroeg of te laat, is het effect weg. Zelfs de sufste danspassen krijgen iets speciaals als ze strak worden uitgevoerd en alles precies tegelijk gaat.

Ik beweeg met soepele stappen naar links en naar achteren

en zie Donna de ene fout na de andere maken. Ze is haar concentratie kwijt en kan het niet goed oppakken vanaf waar het fout gaat. Geen wonder, het tempo ligt hoog en de routine is nog zo nieuw dat die niet bij iedereen al helemaal ingebakken zit. In plaats van naar rechts schuift Donna naar voren en knalt bijna tegen Maaïke aan. “Donna! Naar rechts op de derde tel! Opnieuw, vijf-zes-zeven-acht...” brult Patricia met al het geluid dat ze uit haar sprietige lijf kan persen.

Dan zie ik het gezicht van Adriana. Ze kijkt heel erg nors en is gestopt, staat demonstratief met haar handen in haar zij en houdt haar hoofd een beetje scheef. “Zeg,” roept ze boven een remix van Jennifer Lopez uit, “Carol geeft hier toch les?”

Patricia doet net of ze niets gehoord heeft en springt door. Haar smalle gezicht is bezweet, ze heeft bloesjes, ze lacht en ziet er net zo uit als ik: een adrenalinejunkie.

Sommige meiden stoppen en kijken afwachting van Adriana naar mij en terug. Van de zestien zijn er zeker een stuk of vijf op de hand van Adriana, die zichzelf liever op Patricia's plaats ziet staan. En na de aanvaring net in de kleedkamer en daarna in de gang ziet Adriana natuurlijk nu haar kans schoon. Voordat zij zal volgen wat Patricia aangeeft, moet er eerst heel wat gebeuren.

“Eva, als jij niet kunt leiden, neem ik het over,” zegt Adriana scherp. Ze praat niet eens tegen Patricia, die onverstoord door gaat, maar tegen mij. Alsof ik hier wat te

vertellen heb.

“Vergeet het maar,” hijgt Patricia tussen twee doublé kicks door. “Dan had je maar eerder binnen moeten komen.”

Zo werkt het. Het is een ongeschreven wet: wie het eerst in de zaal is, begint met de warming-up en de anderen sluiten zich daarbij aan. Of het nou Adriana is, of ik, of Patricia—dat maakt niet uit. Tegen de tijd dat Carol arriveert is iedereen al op stoom en zijn we klaar om echt te beginnen. Het feit dat ik licht en muziek kan bedienen (fijn dat er zo ontzettend veel knoppen op het mengpaneel zitten, waardoor iedereen wel uitkijkt om daaraan te gaan prutsen) geeft me vaak wel voorrang. Ook Adriana staat hier nogal eens. Dat ik nu toevallig het stokje even in handen van Patricia heb gelegd, mag niets uitmaken. In de praktijk komt het er toch vaak op neer dat de allerbesten vooraan staan en de anderen volgen.

Maar Adriana pikt dat niet, dat is duidelijk. Het feit dat Patricia tegen Donna schreeuwde dat ze iets verkeerd deed, is voor haar de druppel—en dat is weer heel begrijpelijk omdat zij en Donna dikke mik zijn.

“Doe niet zo vervelend. Laat Patricia daar nou even staan, dan kan ik de achterste rij helpen,” pleit ik.

Adriana steekt haar kin uitdagend naar voren. “Laat ik het anders zeggen: zolang zij daar staat, zet ik geen stap meer.”

Patricia stopt. De muziek dreunt door. De meiden die zich neutraal opstellen blijven een beetje doorstappen, maar

sommigen steunen Patricia, stoppen en kijken met dezelfde woede terug. Plotseling lijken we wel een street-dance battle groep. We staan echt als twee partijen tegenover elkaar. Patricia draait haar petje achterstevoren, slaat met haar handen tegen haar dijen, knijpt haar ogen een beetje dicht en loopt plots op Adriana af, die overrompeld een stap achteruit zet. Op een meter voor Adriana blijft ze stil staan. Ain 't nobody gotta tellya...doeng doengka doeng...What you gotta do... doeng doengka doeng... doet de muziek. Ik zie haar met haar vingers knippen en zonder het bewust te doen, tel ik met haar af: vijf-zes-zeven-acht...

En opeens gaat ze los. Het is alsof ik een stel dansfilms in elkaar gemonteerd zie. Patricia mengt streetdance met breakdance en rapt er tussendoor. Ze springt en draait en haalt ongelooflijke stunts uit—het is pure acrobatiek. Haar lichaam lijkt wel van elastiek. Ze doet een pirouette terwijl ze op haar hoofd staat, wervelt tot ze op haar tenen belandt, vliegt van links naar rechts, springt een spagaat in de lucht en laat haar armen en benen golven alsof ze geen botten in haar lijf heeft. Twee minuten lang haalt ze het onderste uit de kan, danst ze zichzelf helemaal leeg en eindigt met een woeste kick in de lucht, waarna ze knikt in gangsta style en haar armen weer over elkaar slaat. Haar hele lichaam roept: had je wat? Kom maar op. Ik lust je rauw. Maar ze zwijgt.

Er was iets. Heel even hing er magie in de lucht, het

tintelde als elektrische spanning in de grote zaal. Ik kan er mijn vinger niet op leggen, maar ik heb net gezien wat er kan gebeuren als je boven jezelf uitstijgt.

Nog een paar tellen is het stil; dan klinkt er luid applaus en waarderend gegil op uit het groepje waar ik bij sta, en de meiden die zich aan de kant van Adriana hebben geschaard kunnen niet anders doen dan hun kaken op elkaar klemmen en hun meerdere erkennen. Niemand kan dat nadoen.

Dan komt Carol binnen. Natuurlijk ziet ze best dat er iets gaande is, want er staan hier twee kampen tegenover elkaar en alle ogen zijn gericht op Adriana om haar reactie te peilen, maar Carol doet net of ze het niet merkt. De spanning in de ruimte breekt op het moment dat ze haar tas neerzet bij de spiegel en er een cd en een pakje veters uithaalt.

“Goedenavond. Sorry dat ik wat laat ben. Eva, wil jij deze cd vast even in de speler stoppen?” Ze trekt haar schoen uit en begint de rafelige veter eruit te trekken. Iedereen zoekt zijn eigen plaats en als ik Patricia voorbijloop, leg ik mijn hand even op haar schouder.

“Pat, dat was geweldig,” fluister ik uit de grond van mijn hart. “Ongelooflijk. Zoiets heb ik je nog nooit zien doen.”

Over haar bezwete, smalle gezicht glijdt een tevreden lach. “Ze vroeg erom. Ik word doodziek van dat gemiauw.”

“Die past in het vervolg wel op,” knik ik, en snel loop ik naar het muziekhok en leg de nieuwe cd in de speler. Binnen

pakt Carol de afstandsbediening en zet de muziek stil, tot mijn verbazing. Ik kijk haar door het glas van het hok heen aan. Is het de verkeerde cd? Doe ik iets niet goed? Maar ze schudt haar hoofd en gebaart dat ik binnen moet komen. Op een balletschoen en een sok staat ze voor de groep, terwijl ze de nieuwe veter in haar schoen begint te rijgen.

“Ladies, kom even bij elkaar.” Carol ziet er zoals gewoonlijk goed uit. Ze heeft vandaag een kaki camouflagebroek aan en een zwart topje met een nethemdje eroverheen. Haar lange zwarte krulhaar zit in een losse staart en die piept uit een eveneens legergroen petje. Ze heeft kleine ogen, waarmee ze heel intens kan kijken. Op het eerste gezicht lijkt ze nogal stug en streng, zelfs onvriendelijk, maar ik ken haar al zo lang dat ik weet dat dat reuze meevalt. Achter die indringende blik zit een sterke vrouw die het niet makkelijk heeft gehad en daarom altijd wat afstand bewaart. Ze is hard voor iedereen: niet alleen voor anderen, maar ook voor zichzelf. Daardoor is ze zover gekomen. Zonder die inzet stond ze nu waarschijnlijk niet aan het hoofd van de zeer goedlopende dansschool JUMP4JOY. Ze kijkt de groep rond en schraapt haar keel een keertje. De schoen laat ze voor wat hij is. Patricia en ik wisselen snel een blik van verstandhouding. Het kan haast niet anders of dit gaat over de brief die Patricia uit het kopieerapparaat haalde.

“Zoals de meesten van jullie wel weten heb ik een paar jaar

in New York gewoond en heb ik bij verschillende gezelschappen gedanst. Een van mijn collega-dansers is tegenwoordig hoofd van een dansschool die hoog aangeschreven staat: de New York School of Dance. Er komen zeer talentvolle dansers vandaan, die nu furore maken in dansfilms en op Broadway in musicals meedoen. Het is heel moeilijk om er binnen te komen. Er melden zich jaarlijks zo'n tienduizend kandidaten aan, die allemaal bij de NYSOD opgeleid hopen te worden." Ze last een kleine pauze in en laat haar blik over de groep glijden. "Per jaar worden er achtenveertig kandidaten geselecteerd."

"Achtenveertig maar? Van de tienduizend?" Lieke, die rechts van me staat, zegt wat iedereen denkt.

Carol knikt. "Achtenveertig, ja. Het is daarbij een ontzettend zware opleiding en de helft valt in het eerste jaar af. Wat er overblijft is dan ook wel de top en je bent verzekerd van een plaats in elk dansgezelschap ter wereld. Hoe vinden jullie dat klinken?"

"Als een film," zegt Bibi met een dromerige, diepe zucht. "Zoiets als A Chorus Line."

"Echt vet cool," knikt Jeanne.

"Je vertelt dit vast niet voor niks," zegt Adriana en glimlacht vriendelijk. Een piranha met kaakkramp. Ze kan zo model staan als er nog eens een vervolg gemaakt wordt op Finding Nemo.

“Dat klopt. Ik heb Ben Hamilton, de man die dus de NYSOD leidt, weten over te halen om één plaats van die achtenveertig vrij te houden voor iemand van mijn opleiding.”

Ahaa. Dus dit is waar het in die brief over ging.

“Wat ik dus van jullie wil weten: is er iemand die niet geïnteresseerd is in een jaar meelopen op die prestigieuze opleiding?”

Haar vraag slaat in als een bom. Het is stil, iedereen moet even nadenken over haar vraag, omdat ze het zo raar formuleert. Begrijp ik haar nou goed en wil ze één van ons afvaardigen naar die school? Voor een jaar?

“Wauw! Te gek!” roept Bibi als eerste, meteen gevolgd door de anderen die allemaal door elkaar heen beginnen te praten.

“Goed, allemaal dus? Dan stel ik voor dat...”

Ze wordt onderbroken door Patricia. “Carol, ik snap dat het iets bijzonders is, maar ik sta mijn plaats graag af aan een ander,” zegt ze kalm. Er valt meteen een stilte. Carol knijpt haar ogen tot spleetjes, wachtend op een uitleg die niet komt. Patricia steekt haar handen omhoog alsof ze iets moet afweren. “Sorry Carol. Het is niets voor mij.”

“Weet je het zeker?” vraagt onze danslerares met nadruk. Als ze ook maar een fractie had gezien van wat Patricia net presteerde zou ze vast en zeker meer aandringen. Patricia knikt. “Amerika en ik, we liggen elkaar niet zo.”

Er gaat een aarzelende hand omhoog—Yolandy. Carol trekt meteen een gezicht: nog een? Dat vindt ze niet leuk. Ik vermoed dat ze van iedereen het absolute jawoord had verwacht.

“Het lijkt me te gek, Carol, maar...eh...ik ben twee maanden zwanger. Ik kan er ook niet aan meedoen.” Er wordt meteen opgewonden gefluisterd en ze krijgt een vuurrood gezicht. Arme Yolandy, zou ze het grote nieuws nu al hebben willen vertellen? Ze werd min of meer gedwongen om er nu al mee op de proppen te komen. Carol knikt, met een flauwe glimlach die maar heel even te zien is. “Zwanger? Een felicitatie is op zijn plaats, denk ik. Gefeliciteerd.” Carol laat het klinken alsof Yolandy een ernstige ziekte te boven moet komen.

“Proficiat Yolandy!” zeggen Patricia en ik zo ongeveer in koor. Ze lacht een beetje opgelaten totdat Adriana iets fluistert dat klinkt als ‘Knabbel en Babbel’ en Patricia verstrakt. Ik leg mijn hand op haar magere schouder. “Houd je in,” fluister ik in haar flapoor en ze knikt. Met moeite weliswaar, maar toch.

“Nog meer onthullingen, dames?” informeert Carol.

“Carol, is dat niet hartstikke duur?” vraagt Jeanne een beetje bedeesd.

Carol schudt haar hoofd. “Nee, het is op basis van een volledige beurs. En die hoeft niet terug te betalen. Het betekent dat je een jaar op een campus woont en naar school

gaat. Mag je en kun je het jaar daarna blijven of wil je je opleiding daar afronden, dan moet je het wel zelf betalen.”

Er stijgt een waarderend gemompel op en de opwinding wordt voelbaar. “Je krijgt les van docenten die beroemdheden in hun klas hebben gehad,” zegt Carol. “Het is een buitenkansje, meiden.”

Een buitenkans...Als me dat zou lukken is het toelatingsexamen in Rotterdam een fluitje van een cent. Dat staat goed op mijn cv...Een prestigieuze dansopleiding in New York. Geen gezelschap dat daar niet gevoelig voor is! Natuurlijk doe ik mee!

“Goed, Patricia en Yolandy neem ik niet mee in mijn beoordelingen. Voor de rest van jullie...” Carols blik blijft even op Patricia rusten en misschien vergis ik me, maar ze kijkt niet echt vriendelijk: “...geldt dat we er keihard tegenaan gaan. Het gaat als volgt in zijn werk: van Ben Hamilton heb ik een dvd met enkele dansroutines toegestuurd gekregen.” Ze pakt een dvd in een doorzichtig plastic doosje uit haar tas. “Die gaan we dadelijk gezamenlijk bekijken en analyseren. Daarna gaan we aan de slag om elke pas en elke beweging in te studeren, net zolang tot jullie er nachtmerries van krijgen. We hebben zes weken de tijd. Hamilton verwacht van mij dat ik de perfecte kandidaat presenteer en ik heb hier dus zestien min twee is veertien toppers staan. Ik ben begonnen met Hi-5 omdat ik geloof dat jullie de meeste kans maken.”

“Zijn er dan ook nog andere gegadigden?” Ik vraag het, maar Carol schudt haar hoofd. “Nee, dat begrijp je verkeerd.” Als ze me ziet kijken, zegt ze: “Als het verhaal over die beurs naar buiten komt, is het hek van de dam. Geloof maar dat er andere dansscholen zijn die ook gaan proberen om die plek weg te kapen, dus discretie is geboden. Bovendien: als het ons nu lukt om de juiste kandidaat af te vaardigen, dan zal het in de toekomst ook lukken. Jullie moeten de spits afbijten.”

Ik zie om me heen meiden knikken. Zelf zou ik ook extra aandacht besteden aan zoiets en ik kan me best voorstellen dat een andere dansschooleigenaar bij die Hamilton gaat proberen om hetzelfde voor elkaar te krijgen.

“Persoonlijk zie ik het als de ultieme beloning, zowel voor jullie als voor mezelf. Als ik me erop mag beroemen dat een van mijn meiden de top kan bereiken, heb ik het hoogst mogelijke bereikt. Ik verwacht dan ook dat jullie mij niet zullen teleurstellen. Ik train de beste, ik lever de beste af.” Ze laat haar blik weer rondgaan en zegt dan, na een korte pauze: “Om dit rond te krijgen ga ik een extra trainingsschema opzetten en dat gaat geld kosten. Dat is nodig voor de verwarming, elektriciteit, verzekering, professionele assistentie en dat soort overheadkosten. Ik heb berekend dat ik met tweehonderd euro de man uit de onkosten kom, en dan zit mijn eigen salaris er nog niet eens bij.”

Tweehonderd euro de man? Dat is nogal wat!

“Als het goed zit met de nieuwe routines kunnen we er nationaal mee gaan, en dan volgen daar misschien nog andere heel leuke dingen op. Willen we echt met Hi-5 een keer doorbreken, dan is dat de perfecte opstap. Geloof maar dat er in de pers aandacht aan besteed zal worden als een van jullie een jaartje Amerika wint. Dan komt iedereen in het zonnetje te staan en wie weet wat daaruit voortvloeit.”

Dat klinkt óók logisch.

“Ik snap dat ik jullie hiermee overval. Denk erover na. Vergeet niet dat je misschien voor tweehonderd euro een ticket koopt naar de beste dansschool die er is. Ik leg een lijst klaar waarop je je kunt opgeven als je zeker weet dat je het wilt doen.” Ze voegt de daad bij het woord en legt een papier en een pen op het bankje. “Aan het einde van de volgende repetitie moet ik het weten. Het is niet verplicht. Ik dwing niemand om mee te doen, maar als je ‘ja’ zegt verwacht ik ook honderd procent inzet. Je kunt niet afhaken als je na twee weken opeens vindt dat het wel een beetje zwaar is.”

“Om hoeveel extra trainingen gaat het dan?” vraagt Mascha.

Carol kijkt eerst haar en dan ons aan. “Twee keer per week een extra training van anderhalf uur en afwisselend een zaterdag- of een zondagmorgen. En dat gedurende zes weken.”

Zoveel? Dan ben ik vier avonden per week hier, aangezien

ik al twee vaste dansavonden heb. Mij maakt dat niet uit, maar wie nog een andere sport doet, 's-avonds werkt of rekening moet houden met familie zal dat misschien wel veel vinden. Over het geld maak ik me geen zorgen, aan de reacties van de anderen te zien doen die dat ook niet. Ik bestudeer de trekken in Carols gezicht en probeer te laten bezinken wat ze zojuist heeft verteld. Mijn hoofd tolt ervan. Een jaar naar Amerika. “En? Wat zijn jullie reacties? Wat vinden jullie ervan?”

“Ik ga ervoor,” zegt Lieke meteen. “Te gek. Een jaar in Amerika dans studeren. In New York, nota bene!”

“Denk je dat we een kans maken?” vraagt Donna met glinsterende ogen. Ik zie Patricia haar mond al opendoen om te zeggen: jij niet, maar ze houdt zich in als ik haar een schop tegen haar enkel geef en ik gebaar dat ze haar mond moet houden. Ze grijnst en klemt haar lippen op elkaar.

“Op welke manier ik besluit wie uiteindelijk af kan reizen naar New York weet ik nog niet.” Carol kijkt de groep weer rond. “Eén ding kan ik jullie van tevoren vertellen: ik ben niet gevoelig voor omkoperij of gepaai. Wie probeert die plaats zo te bemachtigen, is bij voorbaat al kansloos. Het is niet zo dat iemand die meer talent heeft, automatisch meer kans heeft op de beurs.” Adriana knikt onschuldig als Carol even naar haar kijkt. Engerds uit Serial Killers op Discovery Channel kijken ook zo.

“Waar ik wel gevoelig voor ben is hard werken, inzet en passie. Het gaat daarom en om uitstraling, om te laten zien dat het in je zit. Duidelijk?”

Ik kan het niet helpen—ik moet wel naar Adriana kijken. Haar gezichtsuitdrukking is volledig veranderd. Ze kijkt niet langer in het nauw gedreven door Patricia, of lichtelijk geïrriteerd omdat Carol haar berispelend aankeek toen ze binnenkwam.

Na Patricia, die dat niet merkt, laat ze haar blik over de andere meiden van Hi-5 gaan en knikt dan, haast onmerkbaar, tegen zichzelf. Ik herken het: ze maakt een inventarisatie van de aanwezigen en ziet dat ze een kans heeft. Een heel goede kans. Patricia heeft net de sterren van de hemel gedanst en als ze er ook voor zou gaan, zou het weleens een nek-aan-nekrace kunnen worden. Maar nu Patricia uit zichzelf al aangegeven heeft dat ze niet meedoet, is de concurrentie een heel stuk minder heftig. Niet dat ze dat ooit zal toegeven. Ze vindt zichzelf erg goed.

En eerlijk is eerlijk: dat is ze ook.

“Het klinkt fantastisch,” zegt ze, als Carol haar vragend aankijkt. Een voor een antwoorden de meiden uit de groep wat ze denken dat Carol wil horen. “Ik ga ervoor.”

“Ik doe mijn uiterste best.”

“Ik geef me voor de volle tweehonderd procent.”
Twééhonderd? “Dit is mijn droom die waarheid kan

worden.” Enzovoort. Aangezien ik nog steeds overdonderd ben omdat ik opeens nieuwe kansen zie dagen aan de horizon, geef ik een al net zo nietszeggend antwoord: “Ik weet niet of ik heb wat nodig is, maar het klinkt als een uitdaging.” Bah. Alsof ik last heb van ernstige constipatie. Patricia kijkt me aan en wiebelt met haar wenkbrauwen, wat dan wel geluidloos is, maar even duidelijk klinkt als gesproken kritiek. Et tu, Brutus? Oftewel: Eva, laat jij je nu ook al tot zulke stompzinnige antwoorden verleiden?

Ze heeft wel een beetje gelijk. Normaal gesproken ben ik geen meeloper en nu zei ik precies wat Carol van me verwachtte. Dat is niet echt mijn stijl.

“Patricia, ik hoop dat je wel mee blijft doen met de normale trainingen?” Het klinkt meer als: ik verwacht dat je meedoet, maar dat maakt Patricia niet uit. “Geen probleem,” zegt ze. “Dat ik niet naar Amerika hoef, wil nog niet zeggen dat ik thuis op de bank ga zitten. En die extra avonden lukt ook wel.”

“Jammer,” zegt Adriana zacht en koeltjes. Carol heeft het niet gehoord, Patricia wel en ik moet snel reageren om te voorkomen dat ze Adriana aanvliegt. Ik grijp haar arm en trek haar achteruit. “Niet happen,” sis ik. “Ze daagt je alleen maar uit.”

Patricia’s ogen spuwen vuur. “Als ze over een paar dagen in de kleedkamer wordt gevonden, gewurgd met haar eigen

blonde haren, heb ik het niet gedaan,” bromt ze.

Drie

Carols man heeft een tv en een dvd-speler in de zaal gezet en we bekijken met z'n allen de dvd van Hamilton. Wauw. Daar hebben we nog heel veel werk aan te doen. Er is een stuk bij dat Carol tweemaal afspeelt, terwijl ze ons vraagt om zo veel mogelijk details in ons op te nemen.

“Zó! Die zijn goed,” verzucht ik vol bewondering. “Als je dat ziet, hebben wij nog veel te leren.”

Patricia knikt en zegt zacht tegen mij: “Die Hamilton krijgt hartritmestoornissen als hij ons bezig ziet.”

“We moeten ons concentreren op onze zwakke punten en die verbeteren,” kraait Adriana.

“En ik krijg hartritmestoornissen van haar,” mompelt ik. Patricia onderdrukt een heftige proestbui.

“Is het de bedoeling dat we die routine ook leren? Is dat de test?” vraagt Jeanne.

“Ja, dit is wat ik wil gaan doen. Als ik meer details heb, horen jullie het vanzelf wel.” Carol heeft het zelf nog niet uitgedokterd, denk ik, want ze kijkt af en toe peinzend naar de dvd.

Ben Hamilton himself komt even in beeld. Ik schat hem rond de vijftig. De huid van zijn gezicht is vaal en een beetje

slap, zijn haar is dun en hij heeft een scheve neus. Hij draagt een verschromt sweatshirt en een van zijn mondhoeken hangt een beetje naar beneden, waardoor hij een wat ongeïnteresseerde indruk op mij maakt. Niet jong of flamboyant op leeftijd, niet bepaald een knappe vent. Hij ziet er niet uit als een dansdocent aan een academie van wereldformaat, maar meer als een ambtenaar die zijn werk een beetje beu is.

“O. Is dat die Hamilton?” vraagt Lieke lichtelijk teleurgesteld. “Ik had me er een heel ander type bij voorgesteld.”

“Wat voor type?” wil Carol meteen weten.

Lieke haalt haar schouders op. “Weet ik niet precies. Sportiever om te zien. Echt zo’n superstoere dansleraar zoals in de film. Hij ziet er zo...gewoontjes uit.”

“Hij staat er maar stijfjes bij,” merkt Donna op. “Dan zal hij zelf wel niet meer zoveel doen.”

Eigenlijk interesseert het uiterlijk van die man me helemaal niet. Ik zou weleens een kijkje willen nemen in de danszalen zelf of zien hoe hij lesgeeft.

Het beeld vervaagt en Carol klikt terug naar het beginmenu, waar ze het volgende filmpje kiest. Ik krijg waar ik op hoopte: Ben Hamilton die een klas vol leerlingen aanwijzingen geeft. Er staat een jonge, pezige docent voor de klas die doet wat Hamilton hem vertelt, en daarna doet de klas

hem na. Dan zie ik de stok die Hamilton vastheeft en waarmee hij langzaam en nadrukkelijk heen en weer loopt. Carol zet de dvd stil.

“Hamilton heeft vorig jaar een beroerte gehad. Hij kan niet meer goed lopen. Maar dat doet niets af aan zijn inzicht of de geweldige manier waarop hij lesgeeft.”

Donna kleurt lichtelijk en bestudeert plotseling aandachtig haar nagelriemen.

“Ik heb heel veel van hem geleerd en daarom druk ik jullie nogmaals op het hart: als je ervoor gaat, moet je dat doen met heel je hebben en houden. Het is zwaar, loodzwaar, maar de moeite waard. Ook al heb ik Ben Hamilton zover gekregen dat hij een van jullie wil aannemen, dan wil dat nog niet zeggen dat je er niet keihard voor moet werken. Want niks is zeker: als hem niet bevalt wat hij ziet, is het fini. In het slechtste geval vindt hij niemand goed genoeg. Voor jou tien anderen. Dus...dans of je leven ervan afhangt.”

Ze slaat de spijker op z'n kop. Stel je toch eens voor...een jaar naar de Verenigde Staten en dan de hele dag lekker kunnen dansen. We bekijken de dansroutine nog eens en ik betrap mezelf erop dat ik bijna in het scherm wil kruipen, dat mijn voeten al mee beginnen te bewegen en dat ik in gedachten de passen al repeteer.

Als de dvd is stopgezet borrel ik van de energie om zelf wat uit te gaan proberen. Er zaten geweldige stukken bij die

vast niet zo moeilijk zijn als ze lijken en ik kan niet wachten om eraan te beginnen. Carol houdt de repetitie echter al snel voor gezien: het is te merken dat iedereen met zijn gedachten bij de beurs is.

Net als Adriana maak ik in gedachten een lijstje van potentiële kanshebbers. Wie kunnen er werkelijk in aanmerking komen voor die plek? Adriana dus, die in ieder geval. Ikzelf. En Tessa. Ze is erg stil en zegt nooit veel, maar ze pikt heel snel nieuwe dingen op. Esther, die maakt ook best kans. De anderen zijn ook goed, maar er steken er een paar echt bovenuit. Dus: vijf, met mijzelf erbij. Van Donna heb ik niets te vrezen. Carol roept ons bij elkaar. “Nog één ding, meiden. Houd met je afspraken rekening met het aangepaste trainingsschema. Een keer een training missen is niet zo heel erg, maar ik heb niks aan extra trainingen als ik maar de helft van de mensen voor me heb staan.”

Iedereen knikt. Mij maakt het niet uit. Als ik kan dansen, ben ik in mijn element. Carol knikt tevreden en loopt de zaal uit.

“Houd maar op, Eva,” zegt Adriana zacht maar scherp als ik een doublé spin om mijn as doe. “Ik ben van plan om met dat ticket op zak hier de deur uit te lopen. En je weet het: wat ik in mijn hoofd heb, krijg ik ook gedaan.”

Soms ben je zo perplex van wat je te horen krijgt dat je niet ad rem genoeg kunt reageren. Zo ook bij mij. “Watte?”

Piranhabeet nummer zoveel van vandaag.

“Aangezien dat magere scharminkel niet meedoet, is er niemand meer die me ervan kan weerhouden. Voor jou ben ik niet bang.”

“Dus jij vindt jezelf de beste?” is alles wat ik eruit weet te krijgen.

“Uh-uh. Dat denk ik niet, dat is zo. En dat weet jij ook.” Voor ik iets venijnigs terug kan zeggen, loopt ze al naar haar plaats en hoewel ik de neiging heb om mijn balletschoen van mijn voet te rukken en naar haar hoofd te smijten, kijk ik stug de andere kant op. Adriana naar New York? Dat zullen we nog weleens zien!

In de kleedkamer is het een gekakel alsof ik in een kippenhok ben beland. Yolandy is een beetje stilletjes, denkend over haar zwangerschap of over een gemiste kans? Het is nog maar de vraag of het wat uitmaakt trouwens. Ze danst prima, hoor, maar ze mist de uitstraling en heeft weinig initiatief. Zal niet vlug zelf met iets nieuws op de proppen komen en iets zegt me dat ze daar op de NYSOD niet op zitten te wachten.

“Hé Yo, proficiat, hoor. Hartstikke leuk voor je,” zeg ik bemoedigend en ik krijg een lachje terug.

“Pat, ga je mee nog wat drinken?” vraag ik. Yolandy vraag ik ook mee, maar ze schudt haar hoofd en bedankt

vriendelijk. Zou ik ook doen, drie keer raden waar we het de hele tijd over zullen hebben.

Patricia knikt. “Even naar het toilet, ik ben zo klaar,” zegt ze en schiet de wc in. Vanuit mijn ooghoeken zie ik dat Adriana haar in de gaten houdt. Ze babbelt met haar vriendinnen. “Denk je dat ik een kans maak?” vraagt Sharon aan Esther.

Esther propt haar balletschoenen in haar tas. “Iedereen maakt evenveel kans. Carol heeft niet voor niets onze groep uitgekozen om ermee te beginnen.”

Tessa begint New York, New York te neuriën en dat werkt zo aanstekelijk dat de kleedkamer plots gevuld wordt met gezang. Het gevoel van verwachting kaatst tussen de houten banken en de witte tegeltjesvloer heen en weer. Er komen nieuwe meiden binnen, die verbaasd naar ons kijken en we lachen allemaal een beetje terwijl zij zich afvragen wat er zo grappig is en waarom er wordt gezongen.

“Denk je,” hoor ik achter me Donna tegen Adriana fluisteren, “dat er nog andere mensen binnen JUMP4JOY gevraagd worden om mee te doen? Of een andere dansschool?”

“Nee, dat lijkt me niet,” zegt Adriana terug.

Ik draai me naar haar om. “Carol heeft niet gezegd dat het niét zo is.”

Op Adriana’s gezicht verschijnt een minzaam, bijna

minachtend glimlachje. Ze maakt een tut-tut geluid, kijkt me aan alsof ik het domste kind van de hele wereld ben en zegt dan: “Denk je dat nou echt? Dat is alleen maar een stok achter de deur om van ons het meeste te kunnen vragen. Als wij denken dat er nog andere kandidaten zijn, werken wij harder en beter om de beste te zijn. En dat is precies wat Carol van ons verlangt. Dat je dat niet begrijpt, valt me toch wel tegen van je, Eva. Van jou had ik meer verwacht.”

Ik negeer die laatste zin en laat tot me doordringen wat ze daarvoor zei. Dat geloof ik niet. Zou Carol zoveel moeite doen om ons aan het werk te krijgen? Ze weet toch wel dat iedereen zich uit de naad werkt, voor haar en nu voor die beurs.

Adriana ziet mijn twijfel en gaat door. “Denk nou eens na, Eva. Wij zijn toch het beste? Waarom zou Carol veel tijd steken in andere groepen als ze in Hi-5 zoekt naar de juiste persoon? De anderen kunnen niet aan ons tippen. Nee hoor, ik denk niet dat ze het publiekelijk bekend zal maken.”

Naast me hoor ik Patricia, terug van de wc, diep zuchten van ergernis. “Publiekelijk bekend maken,” echoot ze mompelend. “Daar kan voor gezorgd worden.” Opeens gaat haar hoofd met een ruk omhoog. “Kom, Eva. Het is mooi geweest vandaag. Een grote cola gaat er wel in.”

Ik heb nog niet eens goed en wel mijn spullen bij elkaar of ze trekt me al half mee, de kleedkamer uit en de gang in.

“Hier, houd eens even vast,” zegt ze snel en duwt haar sporttas in mijn handen. Vlug loopt ze de gang een stukje door en stopt bij het prikbord, dat naast de deur van de administratie hangt. Haastig trekt ze de kopie uit het kopieerapparaat onder haar jack vandaan en prikt het met een punaise vast op het prikbord. Er hangt een dikke rode stift aan een touwtje bij. Patricia ruikt de dop eraf en zet een paar grote rode pijlen op het A4'tje. Dan schrijft ze met duidelijke letters op het whiteboard, dat naast het ouderwetse kurken prikbord hangt: Een jaar dansen in Amerika. Doe mee en win een beurs. Zie de mededeling op het prikbord.

“Mafkees!” sis ik ongelovig als ik haar zie. “Wie zegt dat dat mag?”

“Carol heeft toch niet gezegd dat het niet mag?” sputtert ze tegen. Ze pakt mijn arm als ik de wisser wil pakken om het whiteboard schoon te vegen. “Niet doen, Eva. Alsjeblieft. Ik krijg helemaal uitslag van die misselijkmakende maniertjes van Adriana Piranha. Ze doet alsof ze het al in de knip heeft zitten en iedereen verdient een kans. Ik gun het haar gewoon niet! Ze wil die ladder op, hoger en hoger, over de ruggen van anderen heen en ik kan niet wachten tot ze een sport mist en op haar kont terecht komt. Als het een beetje kan zal ik het noodlot nog een handje helpen ook.”

Dat laatste doet me een beetje schrikken en nu trek ik haar mee. “Zeg niet zulke rare dingen. Je trekt je er veel te veel van

aan. Uiteindelijk gaat de beste naar Amerika en als dat toevallig Adriana is, pech. Anderen hebben net zo goed en net zo veel kans.”

Patricia kijkt nog steeds strijdlustig. “Ik kan haar gewoon niet uitstaan!”

“Echt? Dat heb ik nooit eerder gemerkt.” Ik geef haar een kneepje in haar arm. “En nou genoeg over Adriana Piranha. Een grote cola en nog iets erbij...?”

Ze geeft zich gewonnen—voor het moment althans—en laat zich gewillig door mij wegvoeren.

“By the way —waar heb jij die dansroutine vandaan?” schiet het me opeens weer te binnen. “Pat, wat stond jij daar uit je dak te gaan. Echt ongelooflijk!”

Ze lacht breed. Patricia kan in een mum van tijd van het ene in het andere uiterste omslaan. “Vond je ‘m goed? Ik ben er al een poosje mee bezig. Zag een stukje in een film en dat heb ik gecombineerd met wat andere dingen. Het is net een toneelstukje met allerlei verschillende onderdeeljes.”

“Daar hebben ze een naam voor. Dat heet performance art,” zeg ik. “Doe mee met een talentenjacht! Je bent echt goed!”

Patricia lacht op zo’n bescheiden manier dat ik een golf van sympathie door me heen voel gaan. “Doe toch mee,” probeer ik nog eens. “Als je wilt, kun jij winnen. Dat weet ik zeker.” Bovendien hebben ze vast meer dan genoeg piranhas

in de Verenigde Staten.

Ze schudt haar hoofd. “Nee, Eef. Dat begrijp je toch onderhand wel? Ik heb geen interesse. Ik ga naar de universiteit en ik heb daar nu al ontzettend veel zin in. Dansen vind ik heerlijk en ik wil het niet missen, maar het is niet het belangrijkste in mijn leven, hoor.” Die laatste zin zegt ze op zo’n manier dat ze me opeens doet denken aan Adriana, ook al is de boodschap het tegenovergestelde. Misschien lijken ze meer op elkaar dan ze denkt.

“Jammer. Je zou het goed doen en je zou zo doorstomen naar Amerika. Waarom wil je dat eigenlijk niet?” We lopen door de lenteavond naar een gezellig kroegje dat niet ver bij JUMP4JOY vandaan is. Het is al donker. Aan de horizon zijn nog vage rode strepen te zien waar de zon verdwenen is. Het is wat aan de frisse kant, maar toch gaan we op het terras zitten, omdat er onder de luifel terrasverwarming hangt. Wij zijn niet de enigen. Op donderdagavond is het altijd gezellig druk en het geroezemoes vind ik een lekker achtergrondgeluid. Binnen speelt iemand op een gitaar.

“Ik krijg het al Spaans benauwd bij de gedachte aan die Amerikaanse manier van lesgeven. Je kent die film *Drum Line* toch wel? Dat geschreeuw en van die openingen als: je bent een absolute nul en je kunt niks, vind ik geen manier om mensen te motiveren.”

“Dat is toch alleen maar televisie,” protesteer ik, maar ze

schudt haar hoofd.

“Nee, echt niet. Mijn vader is beroepsmilitair en hij zegt dat het in het leger daar heel gewoon is. Het maakt je mentaal sterker, zeggen ze.”

Ik geloof dat niet zo. Patricia heeft de neiging om af en toe een beetje te overdrijven. “Dat zijn incidentele gevallen,” probeer ik.

Maar ze schudt haar hoofd opnieuw en verliest zichzelf in diepe gedachten. Ze valt helemaal stil en lijkt te vergeten waar ze is. Het rietje dat in haar flesje cola zat, draait ze afwezig om en om in haar vingers. Misschien vergis ik me, maar er lijkt iets triests in haar blik te zitten. Haar dunne haar waait voor haar gezicht als er een kille bries langs strijkt, maar ze lijkt het niet te merken. Het verbaast me en maakt me een beetje nieuwsgierig.

“Pat?”

Ze kijkt op en steekt het rietje terug in het flesje. “Het zegt me niks,” herhaalt ze en zakt een beetje onderuit in de stoel. “Ik heb in Amerika gewoond, weet je, toen ik negen was. In Fort Lauderdale. Ik vond het niet leuk. De kinderen waren gemeen tegen me, ik begreep ze niet en zij vonden mij raar. Ik heb er geen leuke herinneringen aan. Een paar jaar later heb ik er opnieuw een poos gewoond en dat is genoeg voor mij. Ik vond het ook niet zo bijzonder. Het trekt me gewoon niet. Als ik echt zo’n verre reis zou ondernemen, zou ik liever

naar Japan gaan, of Maleisië of zo. Prachtige cultuurlanden.” Ze blijft me verbazen en omdat ik niet weet wat ik moet zeggen, nip ik van de jus d’orange die ik heb besteld.

“Ik denk dat veel meiden een moord zouden doen voor zo’n kans,” mijmer ik.

“Veel meiden wel, maar ik niet. Moorden doe ik wel voor iets anders. Adriana staat hoog op dat lijstje.” Plotseling barst ze in lachen uit. “Tjonge, iemand die me hoort moet wel denken dat ik vol wrok zit. Dat is niet zo, behalve als het om Adriana gaat natuurlijk.” Opnieuw lacht ze opgewekt en ik ook. Ze neemt een grote slok van haar cola. “Aaaah...tsjonge, wat heb ik een dorst. Ik ben blij dat we in de grote zaal beneden kunnen repeteren. Het is altijd overal zo warm in het gebouw,” verandert ze behendig van onderwerp.

Ik knik. Het is een feit: JUMP4JOY is niet bepaald voorzien van de beste klimaatregeling. “Ben je weleens bij die nieuwe fitness geweest? Die in de Hoogstraat?” vraagt Patricia. “Supermodern. Je moet zelfs door een veiligheidspoortje als je naar binnen wilt. Voor het geval je van plan bent om de douches op te blazen en het toilet te saboteren. Maar wel airconditioned, natuurlijk.”

“Voor alle airconditioning in de wereld wil ik niet weg bij JUMP4JOY,” zeg ik vol overtuiging. Het is een heerlijk gebouw. Vroeger waren het twee aparte herenhuisen, waarvan een paar niet-dragende tussenmuren zijn weggebroken.

Achter een van de twee lag een grote loods met een steiger die naar het kanaal erachter leidde en die loods is omgebouwd tot oefenruimte en omkleedzone. De muren zijn opgevuld met isolatiemateriaal om het geluid te dempen en alle vloeren zijn zo aangepast dat de geluidsoverlast tot een minimum beperkt wordt. In de loods is, vanwege de herrie, een klein geluiddicht zaaltje waar tapdansen en flamenco wordt beoefend. De kletterende hakken op de hardhouten vloer zijn geweldig om te horen, maar niet als je er in de buurt moet wonen, dus zijn die twee kleinere zalen volledig geluiddicht gemaakt.

De benedenverdieping, waarvan de kelder tot één prachtige grote ruimte is omgetoverd, is het mooiste van allemaal. Er zijn maar een paar bovenlichtjes en er is dan ook nauwelijks daglicht, maar de prachtige gedecoreerde deuren met echte patrijspoortjes, de lijsten en rozetten op de plafonds en de schitterende vloer maken het meer dan de moeite waard.

Die vloer is gemaakt van de dekplanken van een oud zeilschip dat de wereldzeeën heeft bevaren. De tekening in het hout is gevormd door jarenlange blootstelling aan weer en wind, en het hout heeft daardoor een heel fraaie structuur gekregen. De eerste keer dat ik in de grote zaal kwam, was de vloer net in de boenwas gezet en werd ik totaal overrompeld door hoe mooi de ruimte was. Wie me ooit zou hebben

gezegd dat ik onder de indruk zou zijn van een vloer en deuren met patrijspoortjes, zou ik voor gek hebben verklaard.

In het pand zitten overal glas-in-loodraampjes en koperen beslag, en in de gang ligt marmer op de grond. Het is zo ontzettend sfeervol. Goed, in de zomer is het er meestal nogal warm, zelfs als de ventilatoren bijna doorbranden omdat ze zo hard draaien. In de winter kan het in de grote zaal ijskoud zijn. Als het buiten overdag vriest, kan de temperatuur beneden zakken tot negen graden boven nul. Een erg constante omgeving is het dus niet. Maar het is er heerlijk. Het gebouw leeft. In alle kamers gebeurt iets. Er wordt lesgegeven in elke vorm van dans, door Carol, haar zus Cerise en een klein team van vaste docenten. Boven zijn kamers waar muziekles gegeven wordt, er heeft iemand een klein fbtostudiootje en op de zolderverdieping liggen kleding en decorstukken opgeslagen. Er is zelfs de mogelijkheid tot het volgen van lessen dans- en kunstgeschiedenis.

JUMP4JOY is maar een klein stukje van een groter geheel. Het maakt deel uit van een cultureel centrum. Ik kom niet zo vaak boven. Af en toe ga ik de muziekleraar weleens de post brengen of een kop koffie, maar mijn plekje is in de kelder. De sfeer, de muziek, de grote spiegels, de houten vloer...ik zou niet anders willen.

“Het is er veel te leuk om ergens anders heen te gaan,” zegt Patricia een beetje dromerig, alsof ze mijn gedachten

raadt. “En Carol geeft goed les. Trouwens, die nieuwe leraar, die breakdance geeft, die mag er wel wezen!”

“Die Steef, ja, die is goed.”

“Hij vindt jou leuk,” weet Patricia me terloops te vertellen.

“Ach, ga weg. Helemaal niet waar.”

“Echt wel. Als jij langskomt vergeet hij altijd waar hij het over heeft,” zegt ze met klem. Ze doet hem na, laat haar mond een beetje openhangen en draait heel langzaam haar hoofd. Ik schiet in de lach.

“Echt hoor, hij kwijlt er bijna bij.”

“Ah bah! Trouwens, als hij wel wat in mij ziet, dan heb ik toch een mededeling voor hem: het is niet wederzijds. Absoluut en geheel en al helemaal niet! Ik ga nog liever met een zak aardappelen op stap!”

“Dat kan geregeld worden,” zegt Patricia met een uitgestreken gezicht. Ze gebaart naar een groepje jongens die met veel bombarie een tafeltje op het terras proberen te bemachtigen. “Keuze genoeg.”

We lachen allebei. Opeens vraagt ze, serieuzer nu: “Wat denk jij er eigenlijk van? Over die dansschool in New York?”

Over het antwoord hoef ik niet eens na te denken.

“Fantastisch vind ik het! Echt. Alleen werd ik er nogal door overrompeld. Zoiets is het laatste wat je verwacht in JUMP4JOY, toch? Het is net zo vreemd als wanneer we te horen zouden krijgen dat wij opeens op de landelijke televisie

komen of zo: onwerkelijk en een ver-van-mijn-bed-show.”

Patricia knikt een keer en zegt dan: “Maar dat is niet echt een antwoord op mijn vraag.”

Ik neem een slokje van mijn drankje. Als ik mijn ogen dichtdoe, zie ik beelden voor me van een stad die vol staat met torenhoge gebouwen, waar het verkeer geel gevlekt is van de taxi's, waar iedereen altijd op weg is naar iets en waar rijkdom en armoede naast elkaar wonen. McDonald's, Kentucky Fried Chicken en Starbucks om de vijfhonderd meter en straatnummers in plaats van -namen.

Ik ben nooit in Amerika geweest. Wat ik ervan weet is wat ik op televisie zie. Natuurlijk heb ik Fame en Flash Dance gezien. Natuurlijk ken ik de verhalen over de dansopleidingen waar de aanvankelijke helden roemloos ten onder gaan en de underdog uiteindelijk als winnaar uit de strijd komt. Ik ben nuchter genoeg om te weten dat het in de praktijk niet zo werkt. Heel veel talent, heel veel doorzettingsvermogen en de juiste connecties zijn de belangrijkste ingrediënten voor succes. Een hoop ellebogenwerk doet ook wonderen.

Ergens ben ik het met Patricia eens: het is vaak dunner dan het eerste laagje ijs in de winter. Toch heeft het een geweldige aantrekkingskracht. De mogelijkheden zijn daar onbegrensd, lijkt me zo, al was het alleen maar vanwege het geloof dat mensen in zichzelf hebben. Er gaat iets van uit dat zo

overweldigend is dat je er niet onverschillig onder kunt blijven. Alles kan er. Een dansschool hoeft vast niet eindeloos te hannesen met vergunningen, maar begint gewoon. Ik kan me nauwelijks voorstellen dat er gemekkerd wordt over geluidsoverlast in een stad waar zoveel decibellen worden geproduceerd. Broadway is zo'n beetje toonaangevend voor allerlei shows. Stel je toch eens voor dat je daaraan mee mag doen!

Dikke purperen gordijnen houden de spanning erin. De zaal is gevuld, mensen wachten vol verwachting op het vermaak dat hun vanavond wordt geboden. De dansers aan de andere kant van het fluweel controleren voor de laatste keer of er nergens een randje of een bandje te zien is en halen een paar keer diep adem om hun zenuwen in bedwang te houden. In de orkestbak liggen de partituren op de eerste pagina open. In de nok van het theater springen de lampen aan en er wordt afgeteld. Ruisend splijt het gordijn in tweeën en behalve de eerste rij zie ik geen gezichten meer. De eerste noten worden ingezet met veel overtuiging en mijn voeten nemen het over...

“Hé, Eva!”

Ik schrik op uit mijn overpeinzingen en zie dan het gezicht van Patricia, die mij nieuwsgierig aankijkt. “Wat was jij opeens ver weg met je gedachten?”

Het is gek, maar ik voel de warmte van de lampen en de

zinderende spanning nog. Opeens word ik gegrepen door het idee. “Het lijkt me...te gek...” zeg ik ademloos. Patricia kan blijkbaar zien dat ik opeens een heel levendige voorstelling van het leven daar had, want ze fronst haar wenkbrauwen en vraagt: “Zag jij iets wat ik gemist heb?”

“Ik doe het. Ik ga ervoor, helemaal! Als ik die kans nu niet probeer te grijpen, dan lukt het me nooit meer en heb ik er over een paar jaar spijt van als haren op mijn hoofd.” Ik reageer zo heftig dat de jus over de rand van mijn glas heen slaat en op mijn broek spat. Ik merk het nauwelijks.

Patricia lacht om mijn opgetogen gezicht. “Ik denk dat je heel veel kans maakt: qua dansen hoor jij bij de allerbesten. Bovendien heb jij het voordeel dat Carol je mag, dat scheelt misschien.” Op haar vingers telt ze af wat mijn goede punten zijn. Ik val haar haastig in de rede.

“Pat, ik heb geen behoefte aan een voorkeursbehandeling. Als ik win dan wil ik winnen omdat ik de beste ben, niet omdat Carol me aardig vindt.” Misschien dat het op het laatste moment toch scheelt, maar dat zeg ik natuurlijk niet hardop.

“Dat weet ik wel,” zegt Patricia vlug. “Wat ik eigenlijk bedoel is: je maakt een hele goeie kans. Maar is dat echt wat je wilt? Het lijkt natuurlijk mooi, maar als je alleen in zo’n stad zit en niemand kent en je moet met die Amerikaanse mentaliteit worstelen, dan is er niemand om je te helpen.”

“Wat wil je nou? Dat ik ‘nee’ zeg? Hoeveel mensen

wonen er in New York? Acht, negen, vijftien miljoen? En jij denkt dat ik dan alleen zal zijn? Waarom ben je zo bang zal kunnen houden?”

Er komt een vreemde, wat duistere blik in haar ogen. “Wat weet jij nou van de wereld?” zegt ze scherp. “Je bent vierentwintig en je woont nog steeds bij je ouders, toch?”

“Ja, nou en?”

“Nou en? Alles wordt voor je geregeld. Ik zie jou nog niet zo een-twee-drie het nest verlaten.”

“Ik snap je niet!” zeg ik een beetje kribbig. “Net roep je nog om het hardst dat ik kans maak en nu ik zeg dat ik ervoor wil gaan, vertel je me dat het niks is en dat ik het niet zou kunnen vanwege mijn zogenaamd niet aanwezige zelfstandigheid!”

“Je bent toch ook niet zelfstandig?” zegt ze. “Ik heb er gewoond, ik weet dat het er mooi uitziet aan de buitenkant. Ik weet ook dat je keihard op je smoel kunt gaan daar.”

“Wat bedoel je?” snauw ik. “Dat ik er mijn hoofd niet boven water kan houden?” De richting waarin dit gesprek begint te gaan bevalt me niet zo. Patricia is altijd tamelijk recht voor z’n raap, dat weet ik, maar ze begint in mijn privéleven te wroeten en dat vind ik niet prettig.

“Ik merk alleen maar op dat jij nog steeds erg aan huis hangt,” zegt ze, scherper dan gewoonlijk.

“Dat ik geen maritiem bioloog wil worden of naar de

andere kant van de wereld wil vliegen om dolfijnen te bestuderen, wil toch niet zeggen dat ik bang ben om de wereld in te gaan?” antwoord ik geïrriteerd. Toen mijn inschrijving in Rotterdam een feit was, ging ik op zoek naar woonruimte. Met de OV-jaarkaart had ik prima op en neer kunnen reizen, maar ik wilde graag op mezelf wonen en mijn ouders hielpen me mee. Met enige tegenzin weliswaar, want dat wonen in Rotterdam vonden ze maar zozo, maar omdat ik er erg duidelijk over was, zagen ze wel in dat ze beter mee konden helpen en dus een beetje zicht konden krijgen op waar ik woonruimte kreeg, dan me aan te laten modderen.

Ik vond een etage. Hij was niet goedkoop, maar lag in een mooie wijk op fatsoenlijke afstand van de academie en ook niet al te ver bij het station vandaan. Van mijn beurs alleen zou ik dat nooit kunnen opbrengen. Daarom leenden mijn ouders mij het geld ervoor. Eerst wilden ze het me geven, maar dat wilde ik zelf niet. Jos en Angelique hadden ook geen geld gekregen, die deden het ook van hun studiebeurs. Vooruit, Angelique woonde in het weekend gewoon thuis en Jos kon bij een oom en tante op kamers, maar toch—zij hadden hun hand niet opgehouden en dat wilde ik ook niet. Zeker niet omdat mijn beroepskeuze toch al ter discussie stond. Dus maakte ik een leenafpraak met mijn ouders en kon de etage daarmee bekostigen.

Ik deed eindexamen, slaagde met gemak, mijn ouders

gingen op vakantie en ik gebruikte de zomervakantie om te verhuizen en mezelf een thuis te maken op mijn etage. Bovendien werden er zomercursussen gegeven waaraan ik meedeed—het zou me een voorsprong op de anderen geven, die ik goed kon gebruiken. Ik leerde Ronny van Dal kennen. Hij had regelmatig bardienst in de kantine van de academie. Die zomer was voor mij net het liedje van Brian Adams: Summer of '69. De tijd dat de wereld aan je voeten ligt, dat alles nog bereikbaar is en niets onmogelijk: mijn vader en moeder waren het uiteindelijk eens geworden met mijn keuze om de danswereld in te gaan en hadden me er zelfs mee geholpen, ik had een fantastische plaats om te wonen en kreeg na de eerste schuchtere toenaderingspogingen verkering met de aller-allerliefste jongen die ik ooit ontmoet had.

Ronny kwam uit Schiedam en hij pendelde als het even kon heen en weer om bij me te zijn. Hij kwam kijken als ik de lessen volgde en 's-avonds gingen we uit. We fietsten naar de haven en wandelden langs het water, hand in hand.

Als de dag van gisteren kan ik me herinneren dat ik op een nacht wakker werd met buikpijn. Het hield aan, zakte af, en kwam weer terug in de dagen die volgden. Ik bracht verhuisdozen naar boven en bleef misselijk van de buikpijn op de trap staan, wachtend tot de golf weer wat afzwakte. Ronny was bezorgd, vroeg me of ik niet naar de dokter moest gaan en ik legde hem uit dat ik soms erg last had van

menstruatiepijn en dat dat nu ook wel weer het geval zou zijn. Dus slikte ik een halve strip paracetamol en sleepte me door de dagen heen. De zomercursus dansen was moeilijk, heerlijk en zo verslavend dat ik met pijnstillers de waarschuwing van mijn lichaam wegdruckte.

In mijn blinde fanatisme besloot ik dat ik het na vrijdag, de dag waarop de afsluiting van de eerste zomercursus werd gehouden, kalm aan zou doen en naar de dokter zou gaan als het niet over was. Het was een warme dag en de afsluitende barbecue met de zomercursisten had heel gezellig kunnen uitpakken als ik niet zo'n verschrikkelijke buikpijn had gehad en midden op het grasveldje onder de grote parasol onderuit was gegaan. Ik kan me nog herinneren dat ik opeens allemaal vlekken zag, dat de stem van een van mijn medecursisten van heel ver weg kwam en daarna dat er iemand een kreet slaakte. Ikzelf waarschijnlijk.

Een halfuur later lag ik op de operatietafel en werd mijn blindedarm eruit gevist.

Terugkijkend op die periode is dat het begin van een heel zwarte tijd geweest. Doordat ik veel te lang had rondgelopen met die blindedarmontsteking, kreeg ik allerlei infecties, waaronder een nierbekkenontsteking en toen ik eindelijk, na bijna twintig weken, ontslagen werd uit het ziekenhuis, voelde ik me te slap om een stap te kunnen verzetten. En dat bleef zo. Een lange rij bezoeken aan ziekenhuizen en dokters

volgde. Eerst werd het nog afgeschoven op herstel van mijn toch wel behoorlijk kritieke toestand. Toen ik steeds geler begon te zien werd er verder gezocht. Ziekte van Pfeiffer met een leverontsteking. Alles wat er maar bij elkaar kon komen, deed dat en opnieuw was ik aan bed gekluisterd. Het was na die blindedarmontsteking wel duidelijk dat ik het schooljaar niet kon beginnen, maar door de Pfeiffer bleek ook al snel dat ik het jaar niet eens halverwege kon instappen.

Een van de studenten die ik tijdens de zomercursus had leren kennen, zocht naar woonruimte en mijn ouders zegden na acht maanden de etage maar op en scholden me mijn schuld kwijt. Het was al niet goedkoop en om het als leegstaande plek aan te houden was zonde. De verhuurder maakte het niets uit: zolang hij zijn geld maar kreeg, interesseerde het hem niet wie erin woonde.

Weg was dus mijn mooie plekje. Het een na het ander in mijn leven gleed als zand door mijn vingers. Ik had de grip op mijn lichaam en daarna op mijn leven verloren. Ik was alleen bezig met slapen, rusten en proberen om van de ene kant van de kamer naar de andere kant te komen. Mijn ouders verhuisden binnen Barendrecht naar een ruimere woning en richtten de bovenverdieping voor me in als een eigen etage, zodat ik toch een beetje mijn eigen plek had, maar wel heel dichtbij voor het geval ik ze nodig had. Ik lag hele dagen in bed, maanden aan een stuk, keek honderden films en

evenveel televisieprogramma's—veel meer slechte dan goede— en probeerde te lezen. Verder dan af en toe een tijdschrift kwam ik niet. Ik kon me niet concentreren en was te moe om een boek omhoog te houden. Die allesoverheersende vermoeidheid en mijn niet goed werkende lever vormden een aanslag op mijn gestel.

Niet alleen mijn gestel leed eronder. Ronny van Dal kon niet omgaan met mijn ziekte en verbrak onze relatie. Met een SMS'je nota bene, toen ik nog in het ziekenhuis lag. Uiteraard had ik gemerkt dat hij minder vaak kwam dan toen ik nog herstelde van die blindedarmoperatie, maar ik dacht dat hij wegbleef om me rust te gunnen omdat hij zag hoe moe ik was. Het kwam niet eens in me op dat hij geen zin had in dat hele gedoe van een zieke vriendin. Dat zei ook wel wat over hoe klein mijn eigen wereldje was geworden. Ik was zo met mezelf bezig dat ik niet merkte dat het gat tussen hem en mij groter en groter werd. Uiteindelijk stuurde hij me een berichtje: Eva het was leuk maar ik wil niet meer. Tot ziens. R.

Zwarter dan die avond kan ik me het niet meer herinneren. Ik was te moe en te beroerd om te huilen, maar mijn hart bloedde. Was dat nou de liefste jongen van Schiedam? Als ik ertoe in staat was geweest, was ik diezelfde avond naar hem toe gegaan om hem te vertellen wat hij met dat SMS'je kon doen, maar hij kwam er goed vanaf omdat ik er zo slecht aan toe was. Ergens, diep van binnen, kon ik hem

niet eens ongelijk geven; je moest wel heel veel van iemand houden om je maandenlang door ziekte en ellende heen te slepen.

Het was te verwachten, maar toch kroop het ongemerkt mijn leven in: een heuse depressie. Ik was niet alleen lichamelijk een wrak, geestelijk ging ik er ook bijna aan onderdoor. Het was zo moeilijk om te blijven vechten. Ik was dood- en doodop, de hele dag; soms leek het net of ik op visite was in het lichaam van iemand anders. De wereld drukte op mijn schouders alsof ik Atlas was die het hemelgewelf moest dragen. Toen ik de eerste keer antidepressiva innam had ik voor mijn gevoel het ultieme dieptepunt bereikt. Pillen nemen om blij te zijn, hoe diep kun je zinken, zei ik moedeloos tegen mezelf. Maar zo ging het niet. Door de medicijnen kon ik uit het diepe dal kruipen, dat eerst nog volkomen uitzichtloos had geleken. Die depressie en de bijbehorende behandeling zijn zaken waar ik niet over praat, met niemand. Ik schaam me er niet voor, het overkwam me, maar het werkt zo stigmatiserend dat ik het voor me houd.

Maar gelukkig ging het toch langzaam aan beter. Mijn eetlust keerde weer terug, ik werd weer wat zwaarder, begon reserves op te bouwen en kreeg weer interesse voor mijn omgeving. Toen ik me lichamelijk beter begon te voelen, kon ik geestelijk de wereld ook weer wat beter aan. Het ging traag, stapje voor stapje, maar de vooruitgang was er en dat was al

heel wat.

Bijna drie jaar nadat ik 's nachts wakker was geworden met buikpijn, duwde ik voor het eerst weer de deur van JUMP4JOY open.

Carol zag me, moest twee keer kijken en omhelsde me toen stevig. Er stonden tranen in haar ogen, en ontzet beseft ik dat ze ervan was geschrokken hoe mager ik was geworden. Ze kent me al vanaf dat ik acht was en voor het eerst schuchter binnenkwam bij jazzballet. Natuurlijk had ze wel gehoord dat ik ziek was, maar dat daardoor mijn hele leven in puin had gelegen wist ze niet. Ik voel me tegenwoordig prima. De tijd dat ik zo ziek was ligt ver achter me. Alcohol is, vanwege de toen opgelopen leverbeschadiging, uit den boze, daar hoef ik niet eens meer aan te denken, en ook met vet eten moet ik opletten, want dan kan ik nog steeds behoorlijk misselijk worden. Bovendien krijg je een andere kijk op zaken als je erg ziek bent geweest. Ook de depressiviteit ligt nog steeds op de loer, sluimerend als een roofdier, ergens diep van binnen. Bij alles wat ik doe ben ik me ervan bewust en het heeft me voorzichtig gemaakt.

“Hé, ben je er nog?” Patricia kijkt me onderzoekend aan. “Is alles goed? Heb ik iets verkeerd gezegd?”

Berustend schud ik mijn hoofd. “Nee, dat is het niet. Het doet er ook niet toe. Laten we het zo zeggen: ik kan mijn

mannetje wel staan, ook in New York. En ik schaam me er niet voor dat ik bij mijn ouders woon.”

Patricia kijkt getroffen. “Sorry, dat sloeg nergens op. Er zijn zat mensen die nog thuis wonen, jij bent echt niet de enige. Je was opeens wel helemaal weg. Waar zat je met je gedachten?”

“Andere tijden,” beken ik. “Maar niks om je zorgen over te maken.” Ik steek mijn hand op om de aandacht van de ober te trekken en betaal onze drankjes.

“Je bent toch niet boos? Anders moet je zeggen wat ik verkeerd heb gedaan,” zegt Patricia meteen.

“Welnee, niks aan de hand. Misschien heb je wel een beetje gelijk en ben ik naïef om te denken dat het allemaal wel gaat lukken.”

Patricia veegt een pluk haar uit haar ogen. “Nee, niet goed genoeg, Eef. Ik wil weten waar je aan dacht.”

“Aan een paar jaar geleden,” biecht ik na een korte aarzeling op. Al vaker heb ik op het punt gestaan om het Patricia te vertellen, maar het kwam er nooit van. Ik loop er niet graag mee te koop dat ik depressief ben geweest. Mensen kijken je dan toch aan of je plotseling volledig ontoerekeningsvatbaar bent. En besmettelijk, ook nog, als ik sommige weblogs mag geloven.

“Wat was er dan?”

“Je weet dat ik toen lang ziek ben geweest, hè?”

“Ja, nou. Je hebt weleens verteld: blindedarm, Pfeiffer, leverontsteking...de hele reutemeteut.”

“Dat is niet alles. Ik ben daarna...”—ik moet eerst diep ademen en slikken voordat ik verderga—“...depressief geweest. Niet zomaar een beetje slecht-geslapen-depri of wat-heb-ik-toch-een-rotbaan-depri, maar echt depressief. Ik kon mijn bed niet meer uitkomen, ik vermagerde, mijn haar viel uit, ik werd niet meer ongesteld. Uiteindelijk moest ik aan de pillen. Antidepressiva en de hele mikmak.” Hè hè, het is eruit. Ik heb het Grote Geheim hardop gezegd. Het woord ‘antidepressiva’ heeft een prednisonachtige bijklank. Enge medicijnen om enge ziektes te bestrijden.

Patricia kijkt me aan. “Ja, en?”

Eh...“Het is nu weer goed met mij. Die medicijnen heb ik niet meer nodig.”

“Al slikte je er honderd op een dag—doet dat er wat toe? Je danst geweldig. Als het daaraan ligt wil ik ook zo’n doosje pillen.”

O. Dat is helemaal niet wat ik verwachtte. Meewarig geknik misschien, en vlug overstappen op een ander onderwerp of zo. Maar niet dit. Tamelijk perplex kijk ik haar aan. “Klink ik erg bot als ik zeg dat ik er niks van merk?” gaat ze verder. Eigenlijk kan ik me geen groter compliment voorstellen. Uit de grond van haar hart zegt Patricia, terwijl ze haar hand op mijn arm legt: “Als er iemand is die ik het gun, dan ben jij het

wel. Dus, als je nog extra wilt oefenen en een maatje nodig hebt, dan ben ik in de buurt.” Vervolgens draait ze zich om, ziet iemand aan haar fiets prutsen en rent op hem af. Ze begint een scheldpartij waar ik een kleur van krijg en de jongen druipt geschrokken af. Ik grinnik. Dit is Patricia ten voeten uit.

Vier

Dirk Deutekom overhandigt me een dvd'tje. "Als je blijft Eva, een kopietje, kun je thuis nog eens kijken, 't Is stoer spul. Die gasten kunnen wel dansen."

Ha, wat attent. "Dankjewel. Ik ga flink oefenen. Ik heb er zo'n zin in! En ik heb die school opgezocht op internet. Het zou fantastisch zijn als het lukt."

Dirk knikt en prutst aan de knoppen en schuifjes van het mengpaneel. Hij heeft een koptelefoon op zijn hoofd waarmee een oor bedekt is, en de andere schelp rust op zijn voorhoofd. Zo loopt hij wel vaker rond. Nu verlegt hij zijn aandacht naar de verlichting en een voor een zet hij de schakelaars om, terwijl hij controleert welke lichten in de zaal branden en of er ook kapotte tussens zitten. De spotstand is mooi. Het is dan donker in de zaal, op een paar smalle, heldere lichtbundels na. De spiegel zit verborgen achter het gordijn, anders is het voor Dirk veel te moeilijk om te bepalen waar het licht vandaan komt. Net zoals zijn vrouw met hart en ziel onze danslerares is, is Dirk de techneut en muzikman van JUMP4JOY.

Als ik naar de dvd kijk, het nette handschrift waarmee erop geschreven is wat de inhoud is, kan ik het niet laten om te vragen of hij al een idee heeft wie het kan worden.

“Nee, nee, juffie, daar trap ik niet in,” zegt hij hoofdschuddend en steekt vermanend zijn vinger op. “Jullie zijn ook allemaal hetzelfde. Allemaal willen ze weten wie het wordt. Hoe kan ik dat nou weten?! Over zes weken, dan wordt het vanzelf duidelijk. Hé, wie is daar? De zaal is nog niet open en...” Hij kijkt langs me heen de zaal in en als ik over mijn schouder achteromkijk, zie ik een jongen staan in een afgezakte spijkerbroek en een trui die zo ruim is dat hij bijna tot op zijn knieën valt. Hij kijkt op zijn gemak rond, ziet dan Dirk en mij in het hok en steekt zijn hand op. Omdat het zo donker is waar hij staat, zijn er geen details in zijn gezicht te onderscheiden.

“Ach, dat is Kelvin! Nou zie ik het pas. Doet me eraan denken dat de verlichting in die hoek bijgesteld moet worden!” Dirk komt achter het mengpaneel vandaan, loopt naar binnen en neemt de jongen in een beren-greep. De jongen lacht. Dirk stoot per ongeluk het petje van zijn hoofd. Donker kroeshaar, heel kort, wordt zichtbaar als hij een stap naar voren zet en in de lichtbundel van de spots staat.

Komt hij hier werken? Dirk krijgt het steeds drukker, dat heeft hij me de laatste tijd vaak gezegd en een hulpje zou heel welkom zijn. Het zou me niet verbazen als die Kelvin zijn nieuwe assistent zou zijn.

“Eva, zet eens een lekker muziekje op,” roept Dirk vanuit de zaal.

“Wat wil je?” roep ik terug.

“Doe maar C&C Music Factory, Sweat,” brult Dirk weer zonder na te hoeven denken. “Staat op de computer.”

Ik zoek in de lange lijst met afspeellijsten totdat ik gevonden heb waar hij om vraagt en draai de bassen goed open. Dirk lacht, houdt zijn handen over zijn oren en gebaart dan om de bassen wat terug te draaien. Het volume laat ik voor wat het is, de bas zet ik wat minder sterk.

En dan vergeet ik te ademen. Die jongen. Als dat een hulp is, dan ben ik het ook. Hij danst. Zijn witte sportschoenen met dikke zolen raken de grond nauwelijks. Hij staat op zijn handen, zijn ellebogen, zijn hoofd, hij draait, hij springt, hij vouwt zich dubbel—het is pure verwennerij waar ik nu naar sta te kijken. In hem herken ik wat ik bij Patricia zag en wat ik in mezelf zie: de adrenaline-rush, de kick van de bewegingen, de timing die klopt. En er is nog iets. Hij danst met het licht. Niet alleen in het licht, maar ermee. Hij wervelt om de bundel licht van de spots heen, hij gebruikt zijn lichaam om schaduwen op te werpen en ermee te spelen. Ik sta ademloos toe te kijken.

Nogal abrupt stopt hij en dan is hij zich er plots weer van bewust dat hij niet alleen is. Dirk is een stukje achteruit gaan staan om hem alle ruimte te geven. Als Kelvin stopt, hijgt hij lichtelijk en lijkt hij een beetje verlegen met zijn figuur te zijn, alsof wat hij deed niet voor andere ogen bestemd is. Ik sta

hem aan te staren. Dan applaudiseer ik uitbundig en Dirk doet mee.

“Geweldig! Echt te gek!”

Kelvin schuift verlegen met zijn schoenen en verbergt zijn handen in zijn mouwen. Dirk gebaart me om dichterbij te komen. “Eva, dit is Kelvin Hardenberg. Kelvin, dit is Eva Bentz. Eva danst bij Hi-5 van Carol.”

Kelvin grijnst verlegen en geeft me een hand. “Bij Hi-5? Dan ben je vast heel goed.”

“Goed? Ik ben zip vergeleken met jou! Ben jij een nieuwe dansinstructeur?”

Daar schrikt hij van en Dirk lacht. “Hoho Eva, je brengt hem helemaal van de wijs. Hij woont bij ons in de buurt. Carol heeft gevraagd of hij een keer wil komen kijken en meedoen met Hi-5.”

Kelvin is kleiner dan ik. Ik kan zijn leeftijd niet schatten: ergens tussen de twintig en de dertig, hoewel ik niet eens raar op zou kijken als hij jonger blijkt te zijn. Zijn huid is heel glad, heeft een prachtige diepbruine kleur en zijn ogen zijn heel donker; bijna zwart. De trekken in zijn gezicht zijn opvallend fijn: een smalle mond, gekruld in een verlegen glimlach en duidelijke jukbeenderen. Hij zou zo model kunnen staan voor een Grieks beeld uit een godenverhaal. Als hij naar me opkijkt en mijn hand schudt wordt het lachje breder. Wat een stuk. Aaaah! Ik krijg spontaan een fladdergevoel in mijn buik.

“Het komt goed uit dat jij hier bent, Eva. Kun jij Kelvin een beetje rondleiden? Dan zorg ik eerst dat dit hier allemaal werkt zoals het moet.”

Ik knik. Overrompeld door Kelvin, dansfenomeen en Grieks model, voel ik mijn hart heftig tekeergaan. Elk detail van zijn gezicht neem ik in me op. Van de haartjes in zijn wenkbrauwen die niet allemaal dezelfde kant op gaan tot de lijntjes die van zijn neus naar zijn mondhoek lopen. Er parelen zweetdruppeltjes op zijn voorhoofd. Eentje rolt naar zijn ooghoek. Hij knippert als het vocht in zijn oog komt. Zijn wimpers zijn kort en vol en krullen om. Het bruin van zijn ogen is zo donker dat nauwelijks te zien is waar de pupillen beginnen. Nu ik zo dicht bij hem sta, zie ik dat zijn haar niet kroest, maar dat het een heleboel kleine krulletjes zijn. Het is heel kort geknipt. Bij één oor is een klein zigzagmotiefje geschoren.

Kelvin kijkt me aan, hij staat net zo naar mij te staren als ik naar hem.

“Ahu-ahum,” kucht Dirk luid. “Vandaag nog, Eva?”

Ik schrik op, voel dat ik bloos en knik. “Kom maar mee,” zeg ik schor. Dirk verdwijnt om een huishoudtrap te gaan halen en ik maak een gebaar waarmee ik de zaal in een keer aanduid en waarmee ik hopelijk mijn eigen verlegenheid kan verbergen. “Dit is dus de grote zaal. Hier gebeurt het. Dat hok daar, daar wordt de muziek en het licht geregeld. Het is

verboden terrein voor iedereen behalve voor Dirk.”

En voor jou, verwacht ik dat hij zegt, want hij heeft toch gezien dat ik erin stond. Maar hij zegt niets en knikt alleen maar. Ik kan geen woord meer uit mijn keel krijgen en kijk naar hem terwijl hij de ruimte in zich opneemt. Langzaam draait hij rond. Zijn gezicht verradt niets. Ik kan niet zeggen of hij het mooi of lelijk vindt, of dat dit ook maar een beetje is wat hij verwacht van JUMP4JOY. Opeens vind ik mijn stem weer terug en na de stilte van net stromen de woorden als een razende rivier uit mijn mond. Ik kwetter over...ja, waarover eigenlijk? De meest onnozele details vertel ik, maar ik vergeet aan te geven waar de kleinere oefenzalen zijn, en dat je achter in de glazen tuinkamer heerlijk kunt uitblazen en wat kunt drinken.

“Wanneer repeteer jij?” vraagt hij als ik even adem moet halen.

“Twee keer in de week, maar vanwege een speciaal eh... iets...nu nog twee avonden erbij en in ‘t weekend. Klinkt veel, hè? ‘s-Avonds na mijn werk ga ik hier bijna altijd naartoe, ik heb ook serre-service. Dat is net zoiets als bardienst, maar helemaal niet vervelend. En natuurlijk ben ik hier in het weekend ook, en soms geef ik les aan de beginners en aan kinderen die willen leren jazz-dansen.”

“Zozo. Dan heb je het er maar druk mee.” Hij lacht en ik probeer heel cool te doen. In paniek vraag ik me af of ik als

een totaal warhoofd overkom. Als ik mezelf zo hoor laat ik niet echt een verpletterende indruk achter—het lijkt wel of ik alleen maar kan kletsen.

Terwijl ik dat denk ratel ik verder. Ik kan mezelf niet stoppen, ook al denk ik de hele tijd: houd op, houd nou op! Kelvin laat nog steeds niets merken en als ik zenuwachtig vraag of hij zin heeft in een kopje koffie, schudt hij vriendelijk zijn hoofd en vraagt of er ook iets fris te krijgen is. Onmiddellijk sleur ik hem mee naar de serre.

De serre is de glazen tuinkamer achter in het pand die bij de opknapbeurt van tien jaar geleden is omgeturnd tot een prettige zitgelegenheid met een barretje en een koffiehoeck. Er staan krakende rotanstoeltjes die heerlijk zitten en Carol heeft het volgezet met grote palmen en andere groene planten die het uitstekend doen in de warmte, waardoor het tuinkamergevoel nog eens versterkt wordt. Er zijn geen andere mensen, omdat er nog geen lessen worden gegeven. Kelvin gaat voorzichtig op een stoeltje zitten, alsof hij bang is dat het rotan zijn gewicht niet kan houden. Ik ruk een flesje spa groen uit de koelkast en probeer de kroonkurk eraf te wippen, terwijl ik ondertussen doorkakel. Het lijkt wel een verbale file.

Het flesje glipt uit mijn handen en valt kapot op de tegels. “O shit!” roep ik uit, meer van ergernis dan van schrik. Opeens staat Kelvin bij me. Hij bukt zich om de scherven op

te rapen en duwt me zachtjes opzij omdat ik er bijna op ga staan. “Mag dit in die pedaalemmer daar?” vraagt hij met het glas in zijn handen en ik kan alleen maar stom knikken. Hij mikt de scherven weg en dweilt de limonade op. Daarna pakt hij het andere flesje spa, dat ik nog vast heb, uit mijn handen en haalt er kalm de kroonkurk af. “Jij wilt liever koffie?” Voor ik hem tegen kan houden rommelt hij met de pads en een mok en heeft hij de senseo al klaar. Hij blijft zo onverstoorbaar dat ik me opeens een beetje slapjes voel. Sta ik hem te vertellen hoe het hier werkt en maakt hij mijn koffie klaar. Goed zo, Eef. Zucht.

Kelvin gaat weer zitten. Hij knikt naar de stoel naast hem, zodat ik ook neerplof. “Werk je hier vaak?”

Ik ga zitten. Voel me een idioot. “Ja,” knik ik. “Maar ik doe het graag.”

“Laat je dan altijd wat vallen? Of was dit een ongelukje?”

“Ja, natuurlijk was het een...” Dan zie ik de pretlichtjes in zijn ogen en klap ik mijn mond dicht. Hij lacht zachtjes. “Eva. Nooit eerder iemand ontmoet die Eva heette.”

Met een diepe zucht gooi ik de inhoud van een suikerzakje in mijn koffie. Wat heb ik een show gemaakt van mezelf. Gênant gewoon. “Sorry,” mompel ik. “Normaal klep ik niet als een kip zonder kop.”

Weer dat lachje. “O? Toch niet? Eva, Eva, Eva—mooie naam. Past bij je.” Het duurt even voor ik besef dat hij dat

zegt om me op mijn gemak te stellen, zodat ik mezelf niet zo in een hoek praat. Dan zie ik weer dat hij me aankijkt met van die glinsterende oogjes.

“Eigenlijk heet ik Adam. Weet je wel, van Adam en Eva? Toen ik geboren werd en een meisje bleek te zijn, hebben mijn ouders het toch maar gauw veranderd.”

“Adam,” zegt hij langzaam en hij neemt een slok van zijn spa en kijkt alsof hij mijn naam probeert te proeven. “Nee. Je hebt gelijk. Eva past beter bij je. Adam is een beetje te mannelijk voor je.” Dan lachen we allebei. Hij kijkt om zich heen. “Wat een oerwoud hier. Maar wel lekker, zo in het zonnetje.”

“Oerwoud? Carols planten! Weet je dat ze er elke dag tegen schijnt te praten?” Jakkes, wat zeg ik nu weer! Ik klink als een roddeltante, en haastig ga ik verder. “Niet dat het wat uitmaakt, hoor. Ze doen het goed, dus het zal wel helpen—als het echt waar is—maar dat weet ik natuurlijk niet zeker, het klinkt alleen zo gek als ik dat zo zeg, en ik bedoel maar, het is hier toch leuk?” Heb ik eigenlijk wel ademgehaald?

Kelvins blik glijdt van de yucca naar mij, zijn glas blijft even hangen tussen de tafel en zijn lippen en dan begint hij te lachen. Opnieuw voel ik me blozen. Haal diep adem, Eva. In en uit. En nu vraag je hem hoe hij zo heeft leren dansen. Dan doe ik wat ik mezelf streng oproep te doen. Na een diepe teug lucht vraag ik: “Jij hebt toch helemaal geen dansles

nodig? Je danst super, dat zag ik net. Heb je les gehad?” Hè, de eerste normale zin in een eeuwigheid. Hoera.

Kelvin kijkt me even aan, trakteert me weer op zo’n aangenaam lachje en zegt dan bescheiden: “Ik kom hier niet om les te nemen, maar er valt altijd wel wat te leren. Carol vroeg of ik zin had om een keer mee te doen met een...” Hij denkt even na “...een demonstratiegroep, als ik haar goed begrepen heb.”

“De demogroep? Ga je meedoen met Hi-5?” roep ik enthousiast. Wauw. Dat zou te gek zijn. Het is echt supercool om ook een jongen (en het liefst meer dan een) in de groep te hebben. Mannen hebben toch een hele andere uitstraling en de nummers die we met Hi-5 doen kunnen echt wel wat mannelijke input gebruiken. Het is zo jammer dat veel jongens het op de lagere en middelbare school niet cool vinden om te dansen, want dat is het juist wel! Kijk maar eens in de groepen die je ziet op televisie: er zitten altijd mannen bij.

“Dat weet ik nog niet, hoor,” antwoordt Kelvin terughoudend. “Ik ben er vast niet goed genoeg voor.”

“Doe niet zo mal, wat ik net heb gezien was geweldig,” zeg ik uit de grond van mijn hart. Hij lacht veel, die Kelvin, en dan dwalen zijn ogen af en kijkt hij verlegen naar zijn handen of naar de grond of wat het dan ook is waar hij steun in zoekt. Hij haalt zijn schouders een keertje op. “Och...”

“Om halfacht is de training, dus je kunt zo meedoen,” zeg ik opgewonden. “Zal ik je vast het een en ander voordoen? Dan sta je niet zo te stuntelen als we beginnen.”

Hij is niet heel erg gretig. O. Dat valt een beetje tegen. Ik dacht dat hij wel zou opspringen bij zo’n voorstel, maar hij drinkt bedachtzaam van zijn spa en kijkt naar de belletjes die in het glas naar het oppervlak stijgen.

“Kom je hier al lang?”

Hij verrast me een beetje met die vraag. “Ja hoor, al vanaf mijn achtste.”

“Het is wel een mooi gebouw,” zegt hij. “Dat verwacht je niet als je de voorkant ziet.”

Ik knik instemmend en kijk naar hem hoe hij zijn petje pakt en het afklopt omdat er wat stof op zit. Wat een kleren heeft hij aan. Hij heeft een mooie kop, maar zijn kledingsmaak is nou niet echt de mijne. Als ik zulke wijde shirts zou dragen bleef ik beslist overal achter haken. En het lijkt me ook heel ongemakkelijk, vooral die broek. Hoe kan zoiets in godsnaam op zijn heupen blijven hangen? Dat kan ik niet zien, aangezien het shirt eroverheen hangt, maar aan de manier waarop de pijpen rond zijn enkels slobberen weet ik gewoon dat Kelvin zijn broek zo laag draagt. Wat tart de zwaartekracht dat zo’n broek die zelfs onder de billen hangt, toch niet naar beneden zakt?

Of is het iets anders—plakstrips? Punaises?

Opeens grinnikt hij zachtjes. “Weet ik ook niet, hoor. Dat vraagt mijn moeder ook altijd.”

“Wat?” Geschrokken kijk ik hem aan.

“Dat ik niet weet hoe mijn broek zo kan blijven hangen. Ik moet weleens hijsen, maar nee, het zijn geen plakstrips.”

Nee hè! Heb ik hardop zitten praten? Kelvin heeft weer plezier, werpt een heimelijke blik op me en kijkt dan de andere kant op, waardoor hij hopelijk niet merkt dat ik een kleur krijg. Wat een stom gedoe! Wat moet hij wel niet van me denken? Intelligente dingen vragen als: hoe komt het dat je broek niet van je kont zakt?

O jee...hij zal toch niet hebben gehoord dat ik zijn kledingkeuze maar niks vind? Heb ik dat ook hardop zitten ‘denken’? Vlug, een interessante vraag stellen! Vlug, vlug!

“Eh...waar kom je vandaan? Niet uit de buurt hier, toch? Ik kan je accent helemaal niet plaatsen.” Zo, dat klinkt nog weer redelijk schadebeperkend. Bijna intelligent.

Even fronsst hij zijn wenkbrauwen. “Ik kom uit Middelburg, of bedoel je dat niet?”

Wat zou ik anders moeten bedoelen? Ik begrijp zijn duistere blik niet helemaal en daarom knik ik meteen. “Ha, dus dat is onvervalst Zeeuws wat ik hoor?”

Nog steeds die ietwat behoedzame blik. “Nou nee, niet echt. Mijn vader komt uit Breda en mijn moeder uit Venlo, dus dat zit er ook in. Ik ben opgegroeid in Middelburg, dat

wel.”

Ik vind hem zo leuk dat ik hem koste wat kost aan de praat wil houden. “En nu woon je in Barendrecht? Hoe kom je hier dan verzeild? Middelburg is zo’n leuke stad, daar kan BD toch niet tegenop?”

“Bie-dieh?” Hij schiet in de lach en de gereserveerdheid die ik net zag is weer verdwenen. “Noem je dat hier zo?”

“Dat zegt een vriendin van me altijd.” Patricia is er ooit mee begonnen en ik vond het zo geinig klinken dat ik het overnam. Het werd een onderonsje waar we vooral in het begin mensen nogal eens mee in de maling namen. “Een van de meiden van Hi-5 is nogal nieuwsgierig en we merkten dat ze ons weer eens stond af te luisteren. Dus zeiden we dat we naar BD gingen en ze vond het helemaal niet leuk dat wij de grootste lol hadden omdat wij BD wel kenden en zij niet.”

Het klonk altijd zo grappig, maar nu ik het Kelvin vertel komt het flauw en kinderachtig over. Alsof anderen niet mogen weten dat BD gewoon Barendrecht is. Ook al was het natuurlijk Adriana die met haar fraaie neusje vooraan stond om te informeren wie die BD dan wel mocht wezen. Maar Kelvin is een echte heer, hij knikt beleefd en ik heb echt geen idee of het glimlachje er eentje is van genoeg en van verveling.

Opeens zegt hij: “Het was te ver om van Middelburg elke dag heen en weer te reizen naar Rotterdam. Daar studeer ik.”

Studeren? Van alles had ik dat echt niet verwacht. Om de een of andere reden zag ik hem wel voor me als vrolijke verkoper van skates en skateboards in een hippe winkel of als bouwer van miniramps en grindpipes en van die stuntcrossfietsjes. Mijn verbazing neemt nog toe als hij zegt: “Civiele techniek, specialisatie weg- en waterbouw.”

Civiele techniek. Kelvin gaat wegen ontwikkelen. Geloof ik. “Ik ben laatstejaars. Aan de hogeschool van Rotterdam. Ik kon via familie woonruimte krijgen in Barendrecht en dat is heel wat beter te betalen dan Rotterdam. Met mijn OV-kaart kan ik toch die afstand prima reizen. Ik wil trouwens ook niet in Rotterdam wonen.”

“Waarom niet?” vraag ik een beetje verbaasd. “Het is toch een leuke stad? Ik heb er gewoond, ik vond het er heerlijk.”

Nu kijkt hij mij verrast aan. “Waarom woon je dan weer hier?”

“Lang verhaal, niet interessant. Maar als ik iets kan vinden dat net zo goed is als ik toen had—en net zo betaalbaar—dan ga ik zeker terug,” verzeker ik hem.

“Wat doe jij in het dagelijkse leven?”

“O, dat is niet zo bijzonder,” wimpel ik zijn vraag weg. “Weg- en waterbouwkunde. Wat doet een weg- en waterbouwkundige? Wat een mondvul om te zeggen.”

Iedere keer als ik hem iets vraag of vertel, begint hij te lachen. Mijn hoofd tolt ervan. Het is een lach om in te

verdrinken en ik probeer hem uit te lokken, omdat ik er maar niet genoeg van kan krijgen.

“Die bouwt wegen,” is zijn logische antwoord en als hij mij ziet lachen, legt hij uit: “En manieren om water over te steken: eroverheen of eronderdoor of zelfs erdoorheen.”

Als ik vol verwachting naar hem kijk, ziet hij dat als de aansporing die ik zo bedoelde, want hij vertelt verder over zijn studie. Dat hij begonnen was met civiele techniek en toen op Discovery Channel een aantal afleveringen zag die over bijzondere bruggen gingen, en dat hij daarna zijn specialisatie koos. “Ooit een tuibrug gezien die over een kloof heen gaat? Zo een als in Millau in Frankrijk?”

Ik voel me heel dom als ik ‘nee’ schud. Ik heb werkelijk geen flauw idee wat hij bedoelt. Maar wat ik bij hem zie: echte passie.

“Prachtig ding! Het landschap daar is heel grillig en die overspanning van de ene naar de andere kant, die zilverwitte tuinen en dan de omvang daarvan...echt geweldig. Trouwens, de Erasmus in Rotterdam is ook een fraai stukje bruggenbouw, hoor.”

De Erasmus? Nog net op tijd begrijp ik dat hij niet de universiteit bedoelt, maar de brug. Gelukkig kan ik daarom heel keurig knikken op het juiste moment en weet ik zelfs een beetje waar het over gaat. Hij vertelt vol overtuiging hoe hij dingen ziet, wat er zo mooi is aan het bedenken van bruggen,

en dat hij het liefst ooit eens wil gaan werken aan een project dat op het eerste gezicht onmogelijk lijkt. De gedachte aan een verbinding over een driehonderd kilometer brede strook water brengt zijn stem tot leven en ik hang haast als een idioot aan zijn lippen.

“Het is leuk als je iets vindt waar je echt in gelooft,” zeg ik en dat meen ik uit de grond van mijn hart. Voorlopig staat mijn eigen droom nog op sterk water, totdat ik weer toelatingsexamen kan doen. Alhoewel: misschien win ik die beurs wel! “Dan lukt alles beter en kost het veel minder moeite om je in te spannen en tot goede resultaten te komen.”

“Dat klinkt alsof je zelf ook je draai al gevonden hebt. Nu maak je mij nieuwsgierig! Wat doe jij dan?” Zijn vraag klinkt heel oprecht en hij buigt zich iets naar me toe, alsof hij een enorme onthulling verwacht. In een flits van een seconde besef ik dat dit weleens een fikse teleurstelling voor hem kan gaan worden. Zit ik tegenover een weg- en waterbouwkundige-in-spe en dan moet ik zeggen wat ik doe? Het is nog net geen kassajuffrouw bij een buurtsuper, maar veel meer dan dat is het ook niet.

Wat denkt hij dat ik doe? Dat ik diergeneeskunde studeer of luchtvaarttechniek, of dat ik psychologie heb gedaan en nu nog bezig ben met mijn bachelor milieukunde? Of misschien denkt hij wel dat ik al een baan heb, in de denktank van het

college van burgemeester en wethouders, als hoofd van een marketingafdeling van een groot reclamebureau of misschien wel gemeentesecretaris van de gemeente Barendrecht? Dat klinkt toch heel anders dan verkoopster in een damesmodezaakje. En dan ook nog niet een leuke, hippe shop, maar meer zo'n winkel voor dames 'op leeftijd' die kwaliteit belangrijker vinden dan 'die paar tientjes extra'.

"Ik ben modeontwerpster," flap ik eruit en ik besef meteen dat ik me op heel glad ijs begeef. "Om precies te zijn ontwerp ik eh...kleren. Ja, je weet wel, van die bijzondere. En eh...schoenen en zo." Nee! Niet schoenen. Voor schoenen zijn er andere ontwerpers en dat is iets heel anders dan kleding!

"Schoenen?" Kelvins wenkbrauwen gaan tegelijk omhoog.

Vlug ga ik verder. "Zijdelings, hoor. Maar ook riemen en eh...sjaals en zo." O help, wat heb ik gezegd? "En accessoires," hinkel ik.

"Accessoires? Ik dacht dat dat tassen en oorbellen waren," bekent hij. Allemachtig, hij weet het beter dan ik...Het ijs onder mijn voeten kraakt onheilspellend.

"Die horen er natuurlijk óók bij. En sieraden, maar dat is uiteraard werk voor eh...sieradenontwerpers." Kom, hoe heten die mensen ook alweer die dat doen? Het ligt op het puntje van mijn tong en als mijn oog valt op het smalle gouden ringetje dat om mijn ringvinger zit, schiet het me weer

te binnen. “Goudsmiden! Die bedoel ik. Maar dat is een andere tak, hoor.”

Kelvin knikt weer. Zie ik daar een schijnsel van geïmponeerdheid? Een beetje zelfverzekerder ga ik verder. Ik bedoel maar: ik weet aardig wat van inkopen, ik assisteer mam regelmatig en ik help haar via websites bestellingen te plaatsen van modehuizen die shows hebben gehouden waar zij is geweest. Dus met een beetje geluk en wat flair kan ik me er best doorheen kletsen. Ijs overleefd, wal in zicht. Nu is het een kwestie van klunen.

“Waar doe je dat?” vraagt hij, en...ja, ja! Hij vindt het echt leuk om met me te praten en om te horen wat ik doe. Die wetenschap brengt me een beetje van mijn apropos en ik vergeet antwoord te geven. Wat was de vraag ook alweer?

“Wat zeg je?”

“Waar doe je dat dan?” herhaalt hij geduldig. Als hij ziet dat ik haper—en dat komt niet omdat ik zijn vraag niet begrijp, maar omdat ik zo snel niet iets weet te verzinnen—oppert hij behulpzaam: “Werk je zelfstandig? Of voor een werkgever of een collectief of iets dergelijks?”

Snel, snel. Denk na! En opeens heb ik het. “Ik ben zelfstandige, maar ik werk voor een label. Het label ‘La Ligne Rose’, ooit van gehoord? Daar ontwerp ik op het moment een kledinglijn voor. Het is erg leuk werk.” Ik heb niet eens helemaal gelogen. Op de etalageruit van mams boetiek staat

met keurige, sierlijke letters: 'Boutique La Rose'. Ik heb zelf het logo nog ontworpen.

Mams meisjesnaam is De Roos en dat gebruikte ze om een naam voor haar zaakje te bedenken. Een label zou makkelijk La Ligne Rose kunnen heten en ik ben best trots op mijn snelle vinding. Kelvin zuigt zijn onderlip naar binnen, denkt en schudt dan zijn hoofd. "Nee, ik kan niet zeggen dat ik daar ooit van gehoord heb. Maar daar moet je je niks van aantrekken, ik ben niet zo goed thuis in het modewereldje."

Pfiew...dat komt goed uit. Ik leun naar achteren in mijn stoeltje, tot het volle besef me opeens in mijn gezicht slaat: ik weet er ook niets van. Ik ben helemaal geen ontwerpster! Ik wéét helemaal niks van kleding ontwerpen! Of van accessoires! Waarom heb ik dat in hemelsnaam gezegd? Was het niet veel makkelijker om gewoon te vertellen dat ik een dansopleiding wil volgen en dat ik tot die tijd in een winkel werk?

"Dat maakt niet uit," mompel ik. Gelukkig komt Patricia net binnenvallen. "Hé Eef, alles kits? Hallo, wie ben jij?" Zonder op antwoord te wachten of op een uitnodiging die toch niet komt, laat ze zich onelegant in een rieten stoeltje bij ons vallen. Het zeteltje kraakt onheilspellend.

Kelvin kijkt even naar mij.

"Pat, je maakt de mensen bang! Dat is Patricia Ritsel. Pat, dit is Kelvin Hardenberg. Hij komt kijken bij Hi-5."

“Kijken? Je moet niet kijken! Je moet meedoen,” zegt Patricia. Ze legt haar voeten op de stoel tegenover haar. “Je ziet eruit als een breakdancer. Gaaf shirt heb je aan. Ook een cool petje trouwens, van jou?” Op het stoeltje naast Kelvin ligt de blauwe New York Giants cap.

Haar voortvarendheid heeft Kelvin een beetje van zijn stuk gebracht en dit keer moet ik er stiekem om lachen.

Net als ik hem wil redden van Patricia's kruisverhoor komt Cerise de serre binnen, legt haar hand heel even op Kelvins schouder en zegt hem gedag. Hij springt meteen op en ze begroeten elkaar hartelijk met drie kussen. (Oooo, ik ook! Ik ook!) Even vraag ik me af hoe het komt dat ze zo close zijn, totdat ik me realiseer dat ze elkaar kennen via Carol en Dirk.

Cerise heeft een lief lachje en zachte ogen. De kleine meisjes in de balletstudio zijn dol op haar en dat is niet zonder reden. Ze lijkt heel veel op Carol: hetzelfde zwarte krulhaar, de kleine ogen die een beetje scheef staan, de kin en de manier waarop ze alles in de gaten houdt. Soms, als ik een van de twee door de gang zie lopen, kan ik aan de achterkant niet zien of het nou Carol of Cerise is. Cerise is een paar jaar jonger, dat weet ik, maar dat zie je alleen maar op papier, niet in het dagelijkse leven. Cerise heeft wel een totaal andere persoonlijkheid. Ze is zacht en meegaand, mist de scherpte van Carol en is veel minder commercieel en zakelijk ingesteld dan haar zus. Als het aan Cerise lag, werden

er nooit brieven nagestuurd bij achterstallige contributie, om een voorbeeld te geven. Het is maar goed dat Carol de boel runt, want anders was JUMP4JOY misschien allang failliet gegaan.

Cerise schuift een stoeltje aan en komt bij ons zitten, nadat ze eerst een vragende blik op Kelvin, Patricia en mij heeft geworpen. Ook typisch Cerise. Ze zal zich nooit opdringen. Als Carol nu was binnengekomen, had ze een bil op het tafeltje geplant en was zonder verder na te denken een gesprek met ons begonnen. Of één van ons in het bijzonder, want dat doet ze net zo gemakkelijk, alsof ze niet eens merkt dat er meerdere mensen aanwezig zijn.

“Doe je vandaag mee?” vraagt Cerise.

Kelvin haalt een keer zijn schouders op. “Dat weet ik nog niet. Eerst maar eens kijken hoe het allemaal toegaat.”

Ik wil tegen Patricia zeggen dat ze hem eens had moeten zien dansen, dat hij ongelooflijke stunts uithaalde en dat zijn dans aan acrobatiek grensde, maar om een reden die ik zelf niet kan verklaren houd ik het voor me. Het is een beetje alsof ik iets ontdekt heb en nog een tijdje wil genieten van het gevoel dat niemand anders dat weet. Tegelijkertijd weet ik dat het nergens op slaat: als Carol niet wist hoe goed hij was, had ze hem hier in de eerste plaats al nooit uitgenodigd, toch? Ze moet hem ook aan het werk hebben gezien, dat kan niet anders. Cerise zou iemand uitnodigen omdat ze hem aardig

vindt, Carol doet dat omdat ze denkt dat iemand voor haar van belang kan zijn.

Ik luister terwijl Kelvin en Cerise babbelen over een etentje bij Carol dat op stapel staat en hij vertelt dat niertjes en kippenlevertjes het allerallersmerigste is wat hij kan verzinnen. Hoera, het eerste gemeenschappelijke punt is gevonden! Dirk schijnt die heel smakelijk klaar te kunnen maken en Kelvin durfde geen ‘nee’ te zeggen toen hij werd uitgenodigd. Nu is hij bang dat Dirk net dat voor zijn neus zal zetten en het is heel grappig om te horen hoe ze met z’n tweeën bekokstoven hoe ze dat kunnen voorkomen. Patricia zit weer eens te eten—het is me een raadsel waar ze nu weer een plastic bakje met huzarensalade vandaan heeft gehaald. En waar ze het laat zonder dat er ook maar één gram bijkomt.

Ik kan mijn ogen niet van Kelvin afhouden. Zijn gezicht is een en al plezier, en als hij lacht lijkt het zonlicht in de serre nog feller te worden. Zijn hele houding is een en al levendigheid. Ik slurp het op alsof ik nog nooit van mijn leven een man van dichtbij gezien heb. Hij is zo...zo...zo...

“Eva! Hé Eef! Waar zit je met je gedachten?” Ik schrik op, kijk recht in het gezicht van Patricia en heb helemaal niets gemerkt van wat ze tegen me zei. Ze tikt tegen mijn voet. “Ben je weer bij de les?”

Ze heeft Kelvins aandacht blijkbaar ook weten te trekken, want ergens in zijn gesprek met Cerise is hij stілgefallen en hij

kijkt nu naar mij. Hij lacht. Weer.

“Sorry,” mompel ik, “wat vroeg je? Ik zat aan eh...mijn werk te denken.”

“Je werk? Liefje, je bent hier om je te ontspannen,” zegt Cerise vriendelijk. “Ik moet weer gaan, mijn klasje komt zo. Ik zie jullie straks misschien nog wel?” Ze staat op, wenst Kelvin, Patricia en mij een fijne avond en loopt de serre uit. Patricia’s ogen vliegen van Kelvin naar mij, van mij naar Kelvin en weer terug. Nog een keer. Haar ogen vernauwen zich iets, weer gaat haar blik heen en weer, en dan breekt er een brede lach door op haar gezicht. Plots springt ze op en roept: “Cerise! Wacht eventjes! Ik moet je wat vragen!” Ze grist haar tas van de grond en met het half opgegeten bakje huzarensalade in haar hand, het plastic vorkje tussen haar tanden geklemd en de tas die ze over haar schouder slingert, maakt ze zich zo snel mogelijk uit de voeten.

Kevin en ik zijn alleen.

O, man! Ben ik zo doorzichtig? Ik voel de spanning in mijn lijf toenemen als een snaar die gespannen wordt in een handboog. Kevin daarentegen ziet er heerlijk relaxed uit. Een straal zonlicht valt tussen de planten door en verblindt hem een beetje, waardoor hij zijn ogen dichtdoet en zijn gezicht naar het licht draait. Wat een uitzicht.

“Je zit te staren, Eva,” zegt hij met zijn ogen dicht.

Ik schrik. Voel me betrap en ben blij dat hij zich niet

verroert. Zeg iets zinnigs! Doe of je een intellectueel bent!

“Ik bestudeer je profiel,” zeg ik dan nuffig. “Dat is iets anders dan staren.” Zo, waar dat vandaan kwam weet ik niet, maar het kwam er niet slecht uit.

“Ah. Is dat wat je doet? Mag ik ook vragen waarom?”

“Omdat ik...” Wat moet ik daar nou op antwoorden! Omdat ik je een stuk vind? Omdat je eye candy bent die ik me niet laat ontnemen? Omdat ik je aardig vind? Honderd van dat soort opmerkingen schieten tegelijk door mijn hoofd. En dan heb ik het—de ultieme afleidingsmanoeuvre. “Waar heb je zo leren dansen?”

Nu kijkt Kelvin wel naar me. Hij draait zijn stoel iets, zodat de zon niet meer recht in zijn gezicht schijnt. “Dat is geen antwoord op mijn vraag. Jij eerst.”

Ik schud mijn hoofd. “Nee, eerst wil ik jouw verhaal horen. Heb je op een dansschool gezeten?”

“Als ik jou daarop antwoord geef, geef je mij dan ook antwoord op een vraag? Wat het ook voor iets is?”

Na een korte aarzeling capituleer ik. Welja, ik kan me onmogelijk nog meer in de penarie praten dan ik net al heb gedaan met mijn modeontwerpster-onzin. Kelvin knikt tevreden en vertelt dan over zijn jeugd. “Toen ik klein was, werd er bij ons thuis al gedanst. Ik heb twee oudere zussen die altijd bezig waren met danspasjes. Ze waren—ik moet zeggen: ze zijn nog steeds—erg goed en gingen al jong naar

balletles. Klassiek ballet op maandag en donderdag, jazzballet op dinsdag en tapdansen op zaterdagmorgen. Gek hè, na al die jaren weet ik de weekindeling nog precies. Mijn moeder bracht ze altijd naar de balletschool en het was te ver om in de tussentijd naar huis te rijden, dus bleef ze meestal daar. Ik was klein en ze nam mij mee, dus het is me met de paplepel ingegoten, kun je wel zeggen. Daarbij gingen mijn ouders in het weekend altijd dansen, en dat oefenden ze nogal eens in de huiskamer. Met andere woorden: ik heb heel wat meegekregen.”

“En toen ging jij ook op dansles,” raad ik en Kelvin knikt.

“Ja, ik was denk ik vier of vijf. Voor het jazzballet kwam ik niet in aanmerking, daarvoor was ik nog te jong, maar ik mocht wel meedoen met de klassieke balletlessen waarmee mijn zussen ook begonnen waren. Er was nog één ander jochie, de rest was allemaal meisjes. Ik vond het geweldig. Je kunt je wel voorstellen dat ik al aardig wat kon, eenvoudigweg omdat ik dat thuis al opgepikt had. Het ging spelenderwijs, ik hoefde er niet eens over na te denken. Dus de eerste paar jaar van mijn leven vond ik het wel prima: ik zat op balletles, punt. Het ging me goed af. Voor mij was ballet net zo vanzelfsprekend als voetballen, wat ik ook graag deed.”

Ik voel een ‘maar’ opkomen, vouw mijn benen onder me in het rieten stoeltje en maak het me gemakkelijk. Kelvin neemt peinzend de laatste slok van zijn drinken.

“En toen?” Ik zie aan hem dat er nu een periode komt waar hij misschien liever niet aan terug wil denken, maar toch heeft hij weinig aanmoediging nodig.

“Alles werd anders toen ik in groep zeven kwam. Ik was een jaar of elf en toen vond ik het niet meer zo leuk. Of eigenlijk vond ik het dansen nog steeds heerlijk, maar de reacties van mijn klasgenoten waren zo bot, dat ik een hekel begon te krijgen aan ballet.”

Hij hoeft niet eens te vertellen waarom dat zo was. Ik kan het me zo goed voorstellen! In een klas vol stoere jongetjes is het niet cool om klassiek ballet te doen. Meisjes giebelde erom, jongens lachten hem vierkant uit en hij werd uitgescholden voor mietje en wat er nog meer voor fraaie scheldnamen te bedenken zijn voor een jongetje dat aan ballet doet. Volwassenen kunnen er ook wat van trouwens. “Jij? Ballet? Een échte jongen speelt voetbal!” Spaar me de vaders van ‘echte jongens’.

“Mijn ouders zagen dat ik wel potentieel had en stelden voor dat ik jazzdans ging doen, maar ik had er tabak van. Ik smiet mijn dansschoenen boven op de kast, zodat ik ze niet kon zien en niet in de verleiding zou komen om het nog eens te proberen.” Terwijl hij zit te vertellen en ik hem bestudeer, zie ik de schaduw die over zijn gezicht glijdt. Onaangename herinneringen vinden hun weg naar het gladde oppervlak van zijn verhaal en brengen er rimpels in.

“Jarenlang heb ik alles wat met ballet had zo veel mogelijk ontweken, maar toen ik op TMF en MTV break-dancers zag, begon het toch weer te kriebelen. Thuis voor de spiegel deed ik het na, oefende ik de pasjes die ik zag. Op internet zocht ik naar dansfilmpjes. Veel van mijn leeftijdgenoten vinden het tegenwoordig wel cool dat ik goed kan dansen, maar klassiek ballet is nog steeds uit den boze. Ik heb er zelf ook geen behoefte meer aan, moet ik toegeven. Vroeger vond ik het prachtig, nu vind ik het toch heel wat minder dan toen. De aantrekkingskracht van klassiek is voor mij weg, maar modern, jazzdans, hiphop, breakdance, jumpstyle—dat is echt kicken.”

Zijn uitleg maakt ook zijn kledingkeuze duidelijk. Niet dat ik normaal zou vallen over kleren, maar soms vind je weleens dat iemand kleren draagt die totaal niet bij zijn persoonlijkheid passen en dat gevoel heb ik ook een beetje als ik Kelvin zo zie zitten. In plaats van die zakkige, veel te wijde kleren vind ik hem meer het type voor een stoere spijkerbroek en comfortabele shirts, maar dat heeft alles te maken met zijn keuze. Zijn kleren zijn een statement. Zoals ik ooit eens hoorde zeggen op televisie: het is een levensstijl. Het zijn niet alleen je kleren, maar ook de muziek waarvoor je kiest, de teksten waar je je in kunt vinden, de wijze waarop je denkt en de manier waarop je naar buiten brengt dat die scène jouw ding is. Nou, het is me wel duidelijk dat Kelvin daarvoor gekozen heeft: hiphop en breakdancing.

Vrij plotseling is hij stilgevallen en afwachtend kijk ik hem aan. “Wat is er nog meer?” vraag ik voorzichtig.

Een diepe zucht is zijn antwoord. Daarna zegt hij: “Ik weet niet waarom ik je dit allemaal vertel. Vanaf de lagere school heb ik het er nooit met iemand over gehad.” Hij zoekt in mijn gezicht naar geruststelling. Denkt hij nou echt dat ik iemand zelfs maar vertél over hem? En daarmee het risico loop dat dit de eerste en laatste keer is dat ik hem zie?

Zijn zachte, warme stem, zijn handen waarmee hij af en toe gedachteloos in zijn haar krabbelt, de manier waarop hij in de stoel zit, hoe hij vertelt...ik ga voor de bijl. Helemaal. Honderd procent.

Mijn gedachten razen terug naar de snikhete dinsdagmiddag van langgeleden, waarop ik Ronny leerde kennen. De zomercursus deed zijn naam eer aan. De mussen vielen van het dak en iedereen die een stap buiten de deur zette, was meteen lamgeslagen. Wat dat betreft had je pech als je bardienst had, want de bar was een van de weinige plekken waar geen airconditioning was. Ik had weinig zin om er te gaan zitten, maar tot ieders grote vreugde had iemand de hele boel naar buiten gesleept en in de schaduw van het pand was er opeens een buitenterras met bediening geboren. En wie zat er achter dat geniale idee? Ronny van Dal.

In de dagen daarna werd er voorzichtig contact gelegd. Hij

vond mij leuk, ik vond hem leuk. We raakten aan de praat en kletsten en bleven kletsen. De weken die volgden waren één groot feest. We waren echt een stel en het kostte niemand moeite om dat te accepteren. Smoorverliefd. Als iemand me toen verteld had dat het binnen een jaar allemaal voorbij zou zijn vanwege een hardnekkig ziekte, had ik die persoon voor gek verklaard. We hielden zo veel van elkaar dat we elkaar door alles heen zouden slepen. Romantisch, hè? Niet dus.

Toen het uit was, wist ik zeker dat ik me nooit meer zo zou voelen. Ronny en ik waren twee helften van een geheel en een van de twee was weggefallen. Nee, niet weggefallen; weggegaan. Mijn zelfvertrouwen had een gigantische deuk gekregen. Hoe aardig en leuk jongens die ik kende of later ontmoette ook waren, ik had er moeite mee. Ronny was niet vervangbaar en ik sudderde door in de shocktoestand van liefdesverdriet. Het was niet zo dat ik Ronny niet kon vergeten, dat niet. Dat botte SMS'je hielp daar wel bij. Nee, het was meer dat ik me niet meer kon binden. Om de een of andere reden ging het niet meer. Ik zag het niet meer, ik wilde het niet meer en dan gaat het ook niet meer.

“Nu jij.” Kelvin doorbreekt mijn gepeins en brengt me met een ruk terug naar de serre. “Ik heb maar één vraag.”

“En dat is...?”

“Heb je zin om met mij uit te gaan? Ergens een hapje eten en dan gezellig stappen?”

Ik knik en lach. “Dat zijn twee vragen. Antwoord op beide: ja.”

Vijf

Kelvin blijft bij de deur staan als ik de grote zaal in loop. De muziek komt uit een gettoblaster en klinkt niet slecht, maar is een beetje iel, als je gewend bent aan de installatie van Dirk. Adriana staat nu de troepen aan te voeren, wat ze heel goed kan en aan haar gezicht te zien is ze al even bezig. De ploeg is bijna compleet, dus bij hoge uitzondering ben ik nu eens een keer de laatste die binnenkomt. “Kom je?” vraag ik aan Kelvin, maar hij schudt zijn hoofd en maakt een afwerend gebaar. “Ik wacht hier wel even,” zegt hij.

Ik begrijp zijn aarzeling en ik knik, en zoek mijn gewone plekje op. In de spiegel zie ik dat hij mijn achterkant goedkeurend bekijkt (maatje 36, jawel, dus er mag gekeken worden) en als hij ziet dat ik hem zie, ontmoet ik zijn betrapte, maar vrolijke lach. Dan zie ik Adriana, die Kelvins spiegelbeeld ondertussen ook ontdekt heeft en ze kijkt met zoveel afkeuring naar hem dat het me verbaast. O. Blijkbaar heeft mevrouw liever geen pottenkijkers in de zaal nu er sprake is van een wedstrijd? Voor ik me verder kan afvragen waarom ze klaarblijkelijk moeite heeft met een man—en wat voor man; een lust voor het oog—komt Carol binnen. Ze frons haar wenkbrauwen bij het horen van de muziek. Het is onderhand zo gewoon dat ik ervoor zorg dat de installatie

aanstaat, dat het erg opvalt als dat een keer niet het geval is. Ze draait zich naar me om, haar wenkbrauwen vragend omhoog.

“Ik ga al!” roep ik en ren vlug naar het muziekhok, waar ik de juiste schakelaars en schuiven omzet. Ik weet welke muziek ze verwacht en zet de juiste cd aan, die weer door Carol wordt stopgezet met de afstandsbediening als ik me terughast naar mijn plaats.

“Dames, luister even. Ik heb de routines die op de dvd staan voor een deel uitgewerkt, maar nog niet allemaal. De komende zes weken breiden we het steeds verder uit totdat we alles onder de knie hebben.”

Zet ze daarvoor de muziek stop? Dat wisten we toch al? Ik zie dat Patricia mij een blik toewerpt en ik haal mijn schouders op: ik weet het ook niet. Mijn blik dwaalt weer naar Kelvin, die in kleermakerszit op de grond is gaan zitten, tegen de muur naast de deur. Ik moet tussen de lichamen van de anderen door kijken om hem te zien. Zijn vingers en zijn hoofd bewegen, alsof hij de muziek die net zacht gezet is, toch nog hoort en het in zijn hoofd gewoon doorgaat. Patricia trekt een gezicht naar me. Wat? mime ik terug. Dan zie ik haar ogen een keer naar Kelvin flitsen, een nauwelijks zichtbaar knikje in zijn richting, en dan een hele overduidelijke blik naar mij. Hij kijkt naar jou! Dat is wat ze me zegt en ik grijns. Zelfs al zou ik het willen, dan kon ik het nog niet onderdrukken.

“Die zes weken gaan we heel hard nodig hebben, omdat Ben Hamilton hierheen komt.”

Haar woorden vallen als de spreekwoordelijke bom. Donna weet even niet wie het is, zie ik, en ook Bibi denkt diep na, maar de meeste anderen herinneren zich de naam van Carols eerdere praatje: Hamilton is de belangrijkste man van de NYSOD.

“Komt hij hier?” vraagt Jeanne als eerste.

Carol knikt ernstig. “Ja, en dat is niet niks. Ik heb hem aan de telefoon gehad en hij heeft me ervan verzekerd dat hij met eigen ogen wil zien wie hij de beurs gaat toekennen en wie er dus een jaar door hem onder zijn hoede wordt genomen. Met andere woorden, dames: het wordt keihard werken. Voor iedereen. Want als hij hier komt en jullie beoordeelt, wil ik dat jullie allemaal perfect zijn. We komen sterk en professioneel over als we als één team hier staan. Dat betekent dus ook dat ik alleen maar toppers wil zien. De keus moet hem zo moeilijk worden gemaakt dat hij er een hele zware dobber aan zal hebben. Dat is wat ik wil zien. Dat is wat hij wil zien. En dames...” ze houdt zich even in, zet haar handen in haar zij en kijkt langzaam de groep rond, “...dat is wat hij zal zien.”

“We gaan ervoor,” zegt iemand achter me. Ik kijk weer naar Kelvin. Hij ziet het en grijnst. Carol kijkt me scherp aan en ik voel dat ik bloos. Oei, oei; opletten, Eva. Anders bak je

er dadelijk niks van. Ik merk nu pas dat er nog twee meiden zijn die niet bij onze vaste groep horen. Ze komen me wel bekend voor; ik ken ze van gezicht omdat ze hier ook bij JUMP4JOY les hebben.

“Natuurlijk heb ik daar nog een poosje verder over nagedacht,” gaat ze dan verder. “Daarom heb ik besloten dat we niet één of twee, maar alle dansroutines die op de dvd staan, zullen gaan doen.”

“Wat?!”

“Hoeveel zijn dat er?” vraagt Lieke een beetje benauwd.

“Vijf,” antwoordt Carol zonder er doekjes omheen te winden. “Ik wil dat jullie alle nummers erin krijgen.” Ze haalt uit haar tas een stapeltje papier dat ze op de bank neerlegt. “Hier is het aangepaste trainingsschema. Ik begrijp best dat niet alles haalbaar is, maar kom zo vaak als je kunt. Perfectie is het hoogste doel. Duidelijk?”

De boodschap is duidelijk: er zullen heel wat vrije uren worden opgeofferd om het allemaal goed te krijgen. Perfectie is waar we voor gaan. ‘We’, dat is Carol. Van het ene op het andere moment heb ik opeens zoiets van: moet dat nou? Ik houd van het maximaal haalbare. Maar ik krijg wat van het woord perfectie. Mensen zijn mensen, geen machines.

Blijikbaar is iedereen een beetje overrompeld door dit nieuws. Elke routine duurt een minuut of vier, vermoed ik zo, met kleine stukjes voor solisten en heel veel nieuwe

moves die we vanaf scratch moeten leren. Dat maal vijf... maakt een heleboel trainingsuren. Het blijft stil onder mijn mededansers.

“Wat is dit nou?” roept Carol een beetje gepikeerd uit. “Jullie hebben me allemaal gezegd—nee: verzekerd!—dat jullie ervoor wilden gaan en nu ik het trainingsschema aanpas, krabbelen jullie opeens terug?”

Patricia graait een papier van de stapel en bekijkt het schema. Ik loop naar haar toe en kijk met haar mee. “Ik zal er zo veel mogelijk zijn,” beloof ik, ondanks dat ik met bezwaard gemoed naar het intensieve trainingsschema kijk. Goed, het is maar voor zes weken, dus dat moet lukken, maar het wordt wel zwaar, dat zie ik zo al.

“Ik moet woensdagavond naar school,” zegt Lieke die ook een velletje van de stapel heeft gepakt. “Maar de rest van de week kan ik wel.”

Adriana kijkt zwijgend naar het papier. Ik weet dat ze aan tennis doet en op een behoorlijk niveau, dus ik vermoed dat zij ook wat avonden zal moeten laten schieten, maar ze knikt en zegt: “Ik ben er. Geen probleem.”

Ook anderen geven snel aan of er avonden of tijden zijn waarop ze niet kunnen, Carol knikt goedkeurend, laat de schema's voor wat ze zijn en gaat over tot de orde van de dag. Ze zet de muziek harder en mijn voeten bewegen al voordat ik het in de gaten heb.

“Dit zijn trouwens Marie-José en Geeske. Iemand had een kopie van de brief op het aanplakbord gehangen...?” Spiedend en met een niet te missen boze trek kijkt Carol de groep rond. Patricia kijkt volkomen onschuldig terug. “Nu, de groep zit vol vanaf dit moment. Marie-José en Geeske zijn de laatsten. Ze doen met jullie mee.” De twee meiden knikken naar ons en nemen de plaats in die Carol hun wijst. Patricia grijnst naar mij, ik kijk nog een keer naar de twee nieuwelingen en dan zet Carol de muziek harder.

Nog even spelen Carols woorden door mijn hoofd. Hoewel ze kil en berekenend overkomt, weet ik dat ze niet met opzet zo doet: als ze niet zakelijk zou zijn, zou alles aan haar neus voorbijgaan. Ze móét zich wel zo opstellen. Dat die manier van doen mij niet zo aanspreekt, moet ik voor lief nemen. Zij weet het beter, haar ervaring gaat de mijne ver te boven.

Dan stop ik met piekeren en neemt de muziek het over. Na een paar minuten denk ik nergens meer aan, laat ik mijn voeten, mijn handen, mijn lijf het werk doen. Het is een heerlijke training. Had ik net nog mijn bedenkingen? Dit wil ik, iedere dag, elk uur, totdat ik sta te trillen van vermoeidheid en mijn spieren heftig protesteren. Laat maar komen, die routines. Het schrikt mij niet af. Carol heeft gelijk: het maakt veel meer indruk als je een complete topgroep voor je ziet, dan een enkeling die goed kan dansen. Alles komt beter uit

de verf als het totaal ook een superniveau heeft. Wat ongetwijfeld in de NYSOD ook het geval is. Wil ik meedraaien in de Big Apple, dan moet het hier al beginnen met een mentaliteitsverandering. Haal ik het niet met twee uur extra training? Dan worden het er vier. Doen de andere meiden het met zes uur? Dan ga ik voor acht. Ik ga ze verslaan. Over zes weken dans ik die Ben Hamilton van zijn sokken en mezelf de New York School of Dance in. Ik ga ervoor. New York, here I come!

Pas na de training besef ik dat Kelvin helemaal niet meegedaan heeft. Hij zat daar op zijn gemak op de grond en bekeek alles nauwkeurig, maar geen enkel moment maakte hij aanstalten om overeind te komen en mee te doen. Ook Carol heeft het hem niet gevraagd, wat ik een beetje raar vind aangezien zij en haar man hem toch hierheen hebben gehaald, juist om mee te doen?

Hij lacht als ik bezweet naar hem toe kom lopen. “Mooi!” zegt hij. “Ik ben onder de indruk.”

“Niet jokken. Zo bijzonder was het ook weer niet. Er valt nog heel veel te doen. Heb je het meegekregen, wat Carol in het begin zei?”

“Nee,” zegt Kelvin. “Dat kon ik niet verstaan.”

“Ik moet even uitzweten. Lust jij ook nog wat te drinken?” Kelvin knikt. Hij kan zijn ogen niet van me afhouden.

Misschien vindt hij een zwetende vrouw erg opwindend, maar zelf zie ik dat niet zo. Ik plak en ik stink, maar toch kan ik niet meteen onder de douche springen. Ik veeg met een handdoek mijn gezicht af. Ergens staat een raampje open en ik voel de tocht langs mijn nek trekken. Dat is net de manier om een stijve nek te krijgen. Terwijl ik mijn trui over mijn schouders hang, loop ik met Kelvin de zaal uit. Ik heb het erg warm en onder het sweatshirt zweet ik als een paard. Patricia komt naast me lopen met net zo'n verhit gezicht als ik, maar als ik vraag of ze ook meegaat naar de serre om wat te drinken, schudt ze haar hoofd. Ze werpt een terloopse blik op Kelvin en zegt dat ze meteen gaat douchen omdat ze snel naar huis moet. Ja, ja. Wie is er hier nou doorzichtig? Maar ik geef haar niettemin een dankbaar kneepje in haar hand en krijg er een grijns voor terug. Ze fluistert in mijn oor: "Go for it, Eva," en verdwijnt dan de kleedkamer in.

"Vertel eens," zegt Kelvin, die niets merkt van Patricia's aansporing. Heel even raakt zijn hand de warme, natte holte van mijn rug aan. "Waar ging dat dan over? Want wat ze zei had wel impact."

In de serre is het nu wel druk. Het geroezemoes van ouders die hier wachten terwijl hun dochters plés en arabesques oefenen, gonst door de ruimte. Er staat ook muziek op, er wordt gerammeld met glazen en kopjes en dus is het er tamelijk lawaaiërig. Er is geen tafeltje meer vrij, maar

ik zie twee lege stoeltjes en sleep die naar een plekje vlak bij het raam, zodat we met z'n tweeën kunnen praten zonder dat anderen meeluisteren. Kelvin haalt aan de bar wat te drinken en met het flesje in mijn hand en mijn blik op de dorre tuin achter de serre, die wel een onderhoudsbeurtje kan gebruiken, breng ik hem op de hoogte.

Ik vertel Kelvin het hele verhaal van de beurs voor de New York School of Dance en zoals ik min of meer verwacht had, knikt hij en zegt, net als iedereen: “Wauw. Dat klinkt goed.”

“Dat is het ook, denk ik.”

“Zou jij dat willen, een jaar weg?”

“Natuurlijk, dat is toch een kans die ik niet kan laten schieten!” Gretig drink ik van de sportdrank. Man, ik ben uitgedroogd. “Toen Carol net het trainingsschema uitdeelde nadat ze had gezegd dat we alle routines zouden gaan doen in plaats van eentje, schrok ik toch wel even. Toen dacht ik: bekijk het maar, ik dans voor mijn lol, niet om mezelf over de kop te werken. Maar weet je, op het moment dat ik daar sta, is al het andere onbelangrijk. Dan merk ik niets meer. De tent kan om me heen afbranden tot de grond en ik zou nog doordansen.”

“Dat heb ik gezien, ja,” glimlacht Kelvin. “Totdat de muziek begon zag ik je nog naar me kijken, maar daarna was het afgelopen. Ik geloof niet dat je nog wist dat ik bestond. Zat ik daar heel zielig te zitten...”

Onder mijn rode, bezwete gezicht voel ik me nog warmer worden. “O! Nee, dat bedoelde ik niet zo, als dat zo overkwam, hoor! Het ligt niet aan jou, het ligt aan mij. Het is een afwijking. Een soort beroepsdeformatie!”

Voor ik nog meer verontschuldigungen kan uiten, steekt hij zijn hand op en legt een vinger op mijn lippen. Bij elk ander zou ik terugdeinzen—daar moet ik normaal niets van hebben. Maar nu...Smelt, smelt. “Ssst. Dat weet ik toch wel. Denk je dat ik dat niet zag?” Hij lacht weer. Zijn ogen glinsteren. “Ik herken het wel. Dat gevoel dat je meesleept...”

Kelvin buigt zich iets naar voren en pakt mijn handen. Hij zegt niets meer. Er gebeurt iets. Het laatste stukje van wat twee uur geleden begonnen is. Het is als elektriciteit die in de lucht hangt. Het statische geknetter ontbreekt nog, maar als je de aantrekkingskracht tussen ons zichtbaar zou kunnen maken, dan zou de lucht fel gekleurd zijn.

Nog meer dan net ben ik me ervan bewust hoe weinig appetijtelijk ik eruitzie, met mijn haar in klamme pieken, zweetdruppels die op mijn slapen glinsteren, mijn kleding voorzien van grote natte plekken. Maar Kelvin lijkt dat niet te deren. Als hij achterover leunt in het rieten stoeltje sprankelen zijn ogen. Hij lacht naar me. Ik lach terug.

“Ik moest maar eens gaan.” Met een spijtig gezicht komt hij overeind. “Mijn bus, weet je.”

Er komt geen geluid uit mijn mond, alleen maar een schor

gekreun. Kelvin lacht weer. Als hij een indiaan was, zou hij vast Lacht Veel heten. Waarom kan ik nou niets zeggen?

“Houd je van Thais?” vraagt hij dan. “Ik weet een leuk tentje waar ze heerlijk eten hebben.”

“Ja! Heerlijk! Ik ben dol op Thais eten!” Het klinkt té gretig en ik praat zo staccato dat het lijkt of ik een telegram voorlees. Het stoeltje waarop ik zit valt nog net niet om als ik opspring omdat hij gaat staan.

“Leuk. Dan neem ik je een keertje mee,” zegt hij met een tevreden knikje. “Wanneer ben je weer hier?”

“Elke dag,” zeg ik snel.

“Mag ik je mobiele nummer?” Uit zijn broekzak pakt hij zijn telefoontje en ik dicteer mijn nummer. Hij glimlacht tevreden en als een magneet word ik naar die lach toe getrokken. Wat een man.

“Als ik je morgen niet zie, dan bel ik je. Dag Eva.” Met zijn hand duwt hij een natte blonde pluk opzij.

“Dag Kelvin,” piep ik.

Na een laatste heerlijke, oogverblindende lach draait hij zich om en loopt een beetje schommelend de serre uit. In de deuropening kijkt hij nog even over zijn schouder en hij steekt zijn hand op. Dan is hij weg. Met bonkend hart blijf ik achter in de serre. Het is druk en het geroezemoes wordt aangevuld door muziek die steeds harder gaat. Degene die bardienst heeft maakt het zichzelf moeilijk door de

volumeknop open te draaien, maar de sfeer wordt er niet minder door.

Mensen! Hebben jullie nou echt niet in de gaten dat hier pure chemie plaatsgevonden heeft?!

Ben je gek. Iedereen heeft het te druk met de ander of met zichzelf. Wat kan mij het schelen? Het groen van de planten in de serre is opeens feller, het licht van buiten zonniger, het geluid harder. Ik kan het zelf niet geloven. Kan dit echt waar zijn? In het post-problementijdperk had ik mijn hormonen niet echt meer een kans gegeven. Het was niet zo dat ik mezelf opzettelijk buitenspel zette als het op een relatie aankwam, maar het was simpelweg een kwestie van gebrek aan de juiste persoon. Wonder boven wonder is hij vandaag binnen komen wandelen: eerst JUMP4JOY, en toen mijn leven in. Een paar uur geleden was er niets. Het was een gewone, saaie, alledaagse, doordeweekse dag.

En daar is in één keer verandering in gekomen.

“Pat? Ben jij vrij?” vraag ik verbaasd als ik zie dat Patricia mij de volgende dag belt om halfelf ‘s-morgens.

“Uurtje uitval. Hoe is het met de love-love-lovely Kelvin?”

Ik giebel. Patricia had het natuurlijk meteen in de gaten en stuurt af en toe berichtjes met ‘tips’ en ‘waarschuwingen’. Zoals gisteravond: Waarschuwing. Vergeet morgen niet te gaan werken. Of: Tip. Zoenen met het licht aan geeft goed

zicht op geliefde. Ik vind het sympathiek van haar. Heel wat vriendschappen hebben het zwaar te verduren als er iemand verliefd wordt. Patricia is de enige die het weet en ondanks dat ik het wel van de daken kan schreeuwen, ben ik voorzichtig en houd dat geheim nog maar voor me. Zolang het duurt natuurlijk. Het is maar een kwestie van tijd voordat anderen het in de gaten krijgen.

“Alles gaat geweldig. De lovely Kelvin wordt met de minuut lovelier,” beloof ik haar. “We zijn uit eten geweest, en toen aan de zwier door de stad en...”

“En daarna was het feest?” informeert Patricia luchtigjes.

“Pat!” roep ik quasigeschokt. Dan zeg ik op samenzweerderige toon: “Hij is geweldig.”

“Dat lijkt me ook, ja,” zegt Patricia. “Maar kan ik je toch even losrukken van je droomprins? Kan ik vanavond met jou mee naar huis rijden? Mijn ketting is er net afgelopen en ik kom wel met de bus heen, maar de bus terug gaat zo laat. Of heb je plannen met je lover?”

“Met mijn lover heb ik nog niets afgesproken, dus wat mij betreft is het prima,” zeg ik meteen. “Mijn lover,” herhaal ik dan. “Dat klinkt heel goed.”

“Hij ziet er ook heel goed uit. Leuke kleren draagt ie.”

“Nou, daar moeten we het nog maar een keer over hebben. Ik ben niet zo kapot van die zakkige dingen.”

Patricia lacht. “Het staat hem toch keivet? Bovendien zit

dat lekkere lijf mooi verstopt voor anderen. Heb jij het alleenrecht.” Ik lach erom en ze gaat verder: “Zonder gekheid, Eva. Ik heb maar even met hem gepraat, maar hij is sympathiek. Leuke vent. Net wat jij nodig hebt.”

“Nodig hebt? Je doet net of ik een hopeloos geval ben! Daar ga ik maar niet op in! Heb jij nog leuke jongens op het oog? Misschien kent Kelvin nog wel een leuke single. Ik kan het hem wel vragen?”

“Als je het maar uit je hoofd laat. Ik heb het al helemaal gepland. Eerst studeren, dan de zee op en daar ontmoet ik iemand die met mij zeehonden gaat bestuderen op Newfoundland. Daar vallen we in love en baar ik elf kinderen, die allemaal maritieme biologie gaan studeren.” Ze lacht hardop. Soms vraag ik me af of ze zich überhaupt voor het andere geslacht interesseert. Ze vindt jongens leuk, maar verder dan dat gaat het nooit, geloof ik. Misschien blijft ze wel als een soort Dian Fossey haar leven lang tussen de gorilla’s doorbrengen. Of, in haar geval, tussen de orka’s en de walvissen. Maar ja, ze is nog niet eens van school. Er kan nog zoveel gebeuren. Ik hoop dat ze gaat studeren in de buurt. Het zou jammer zijn als ze ver weg zou gaan.

“Geloof jij in liefde op het eerste gezicht?” vraag ik haar.

Ze lacht. “Nee. Totaal niet. Maar tussen jou en Kelvin is onmiskenbaar iets aan de hand, want zelfs ik merkte het. Dus misschien ben jij wel degene die me van mijn vaste

overtuiging afhelpt.”

“Als ik nou maar niet teleurgesteld word,” zeg ik zachtjes. Heeft Patricia het gehoord? Ik denk het niet, want er klinkt lawaai op de achtergrond. Zo te horen komt er een meute klasgenoten binnen.

“Eef, wat maakt het uit of je teleurgesteld wordt in de toekomst? Je leeft nu, hoor. Er kunnen nog wel honderd leuke mannen op je pad komen voordat je de ware tegenkomt, als je die al vindt. Wil dat zeggen dat je daarom de anderen maar moet afzweren? Ook al loopt het uiteindelijk stuk, zolang je het naar je zin hebt moet je er lekker van genieten. Zou ik zo zeggen.”

“Mevrouw de deskundige,” spot ik en we schieten allebei in de lach. Het gesprek is haast niet meer mogelijk, omdat het gezelschap bij Patricia erg lawaaiërig is. Bovendien gaat de telefoon van de boetiek.

“Ik zet je thuis af,” beloof ik. “En nu moet ik ophangen, want ik heb telefoon.”

“Is goed. Tot vanavond dan!”

Vlug neem ik de telefoon van de winkel op en handel netjes het gesprek af. Daarna glijd ik vanzelf weer weg in dromerijen over mijn vriend. Patricia heeft het mooi gezegd: geniet ervan. Dat doe ik dan ook, met volle teugen.

Kelvin, Kelvin, Kelvin. Ik kan hem niet uit mijn hoofd krijgen. Correctie: ik wil hem niet uit mijn hoofd krijgen. Er

buitelt iets rond in mijn maag en ik moet de neiging onderdrukken om luidkeels te gaan zingen. Als ik mijn gezicht in de spiegel zie, krijg ik steeds een grote grijns van mezelf terug.

Vanmorgen was mam een poosje weg omdat ze naar de pedicure moest en nam ik de honneurs waar. Kelvin had college en een praktijkochtend, dus bleef het contact beperkt tot SMS'jes en een beetje ronddolend door de boetiek stuurde ik van alles terug en vermaakte me verder met lekker wegdromen. Toen mam binnenkwam, tegen halftwaalf, keek ze me onderzoekend aan en vroeg of ik me wel goed voelde. Nu probeer ik dus braaf die grijns van mijn gezicht te weren, en droom ik wat onopvallender weg.

Ik kan er met mijn verstand niet bij dat ik zo pats-boem verliefd ben geworden. Liefde op het eerste gezicht bestaat wel degelijk, al geloof ik daar echt niet in. Het moment waarop ik hem zag dansen staat voor eeuwig in mijn geheugen gegrift. Hij had toen nog niets gezegd, hij had me nog niet eens gezien en toch voelde ik het toen al toeslaan. Ik wist het gewoon. En het meest fantastische van alles: het is helemaal, honderd procent, geheel en al, volledig wederzijds. Gisteren kuste hij me heel zachtjes en fluisterde dat hij head over heels was vanaf het moment dat hij me uit het muziekhok had zien komen.

Mijn hoofd is op hol geslagen, het lijkt wel of ik

gebrandmerkt ben met Kelvin. Ik mijmer over hem; over hoe hij eruitziet, hoe hij lacht, over zijn stem. Ik word gewoon een beetje misselijk van mijn eigen gezemel.

Er valt op dit moment helaas weinig te dagdromen, want sinds het middaguur is het razend druk in de boetiek. Een clubje dames zoekt geschikte kleren voor een trouwfeest waarbij ze worden geacht ‘op chic’ te komen. Onophoudelijk sjees ik door de winkel, van rek naar paskamer en terug, net als mam die aan een stuk door bezig is om het iedereen naar de zin te maken. Als ik een vrouw zonder taille in een jasje help, zie ik mam de kopjes die op tafel staan verzamelen, en vlug loop ik naar haar toe en neem ze haar uit handen. “Ga jij die mevrouw maar helpen,” zeg ik zacht. “Die krijg ik niet aan het verstand gebracht dat ze niet zo’n getailleerd jasje moet kopen. Ik zal wel even de vuile vaat achter zetten en met nieuwe koffie en thee rondgaan.”

Mam knikt en loopt meteen weg, mij achterlatend met het hotelporselein waar lippenstifranden op zitten. Mam is veel beter op zulke piekmomenten dan ik. Ze vindt het heerlijk, alles regelen, iedereen om haar heen voorzien van wat ze willen hebben, als een dikke spin in een groot web. Het liefst zou ik nu stil in een hoekje gaan zitten wachten tot ze allemaal weer weg zijn en daarna op mijn gemak de chaos in de winkel wegwerken. Want dat is het vervelendste van een winkel:

klanten trekken kledingstukken uit stapels, smijten het terug als het toch niet is wat ze ervan verwachten en wie mag er aan het eind van de dag de hele boel weer opvouwen? Precies.

Wat ik echt niet begrijp, is dat als er iets op de grond valt mensen er met hun grote schoenen pal op gaan staan! Dat doe je thuis toch ook niet? En denk maar niet dat dat niet voorkomt in de 'betere' zaken (wat heb ik toch een hekel aan die omschrijving). Er lopen hier dames binnen die zichzelf heel wat vinden en prompt met hun acrylnagels een peperdure zijden Dolce&Gabbana blouse aan flarden trekken en rustig teruggooien tussen de andere blouses. Of die, met hun Manio Blahniks aan, een broek met wijde pijpen proberen te passen en er vervolgens met hun hakken in blijven hangen en er een winkelhaak in maken. Negen van de tien keer laten ze het kapotte stuk in de paskamer liggen of proppen het weg onder andere stukken. Juist die arrogantie maakt me spinnijdig. En mam maar vriendelijk knikken en zeggen dat het geen probleem is. De klant is koning, zegt ze vaak genoeg. De kosten van de niet te verkopen kapotte kledingstukken worden verwerkt in de prijs van de andere stukken, daar vind ik dan nog enige voldoening in. Niet verder vertellen, hoor.

Maar vandaag mogen we niet mopperen. Het gezelschap dat binnen is gekomen is geïnteresseerd in leuke kleren waarin ze allemaal goed voor de dag komen en ze zijn vooral

gezellig en vrolijk. Dat is weleens anders.

Net als ik alles op een dienblad heb verzameld, inclusief de lege melkcupjes en kapotgescheurde suikerzakjes, word ik geroepen. “Ja, jij daar, jongedame. Dit truitje, in maatje 42—pak dat eens even voor me.” Een lange vrouw met dik koperkleurig haar en veel make-up wappert met een shirt. Ik geloof niet dat zij bij de opgewekte groep hoort die zich verheugt op een bruiloft. Ze staat in het pashokje, alleen haar hoofd en een roomwitte arm steken boven het glazen deurtje uit. Ik pak het shirt van haar aan, hang het over mijn schouder en nadat ik beloofd heb dat ik dadelijk terug ben, snel ik eerst met het dienblad vol kopjes naar het kleine keukentje. De collectie die mam in de boetiek heeft, houdt in dat er dames komen die erg goed in de slappe was en helaas soms erg slecht in de goede manieren zitten. Pak dat eens even voor me, galmt het na in mijn hoofd. Kan er geen alsjeblieft meer af? Alleen omdat ik jonger ben en niet aan het hoofd sta van een miljoenenconcern?

Opstandig als ik ben, besluit ik Kelvin héél snel te bellen. Ik wil hem eventjes horen, een paar seconden maar, zodat ik weer tegen die dragonder in de paskamer op kan. Ja, ja, kijk me er maar op aan, het kan me toch niet schelen.

Als ik in het keukentje sta, het shirt nog over mijn schouder, twijfel ik geen seconde en trek mijn telefoon uit mijn tas die in het keukenkastje ligt. “Hé schoonheid,” hoor

ik meteen een warme stem zeggen als er wordt opgenomen. “Waarom heb ik dit genoeg te danken? Moet je niet werken?”

Kelvin, heerlijke, lieve Kelvin. “Er is hier een verschrikkelijk mens in de zaak,” fluister ik. “Ik moet dringend even iemand horen die normaal is. Ken jij iemand?”

Hij lacht. “Het spijt me, maar die zie ik hier niet zo een-twee-drie. Ooit rondgekeken op een hogeschool? Daar loopt een hele verzameling aan bizarre figuren rond. Wil je dat ik op zoek ga naar iemand en je straks terugbel?”

Ik lach ook. “Ik heb ‘m al gevonden,” zeg ik. “Nu moet ik weer gauw ophangen, hoor.”

“Eva, heb je het thuis al besproken?” vraagt Kelvin snel, wat serieuzer nu.

“Wat besproken?”

“Of je het zult doen, natuurlijk. Die dansopleiding in New York,” zegt hij. Eh...

“Ik moet weer aan het werk,” zeg ik snel en ben blij dat ik er nu niet op door hoeft te gaan.

“Is goed,” zegt Kelvin. “Bel je als je klaar bent? Dan kom ik je halen en dan zal ik voor je koken.”

“Dat is heel lief, maar...” begin ik tegen te sputteren.

“Geen gemaar, Eva. Hoe laat zal ik voorrijden? Zes uur?”

Ik zie hem in gedachten hier al binnenkomen en vragen

naar mijn werkplek om dan tot de ontdekking te komen dat ik maar een gewone verkoopmedewerkster ben, en zeg haastig: “Je hoeft niet naar de boe...eh...het atelier te komen. Ik moet me toch eerst even omkleden thuis. Spreken we af op de markt?” Daar had ik me bijna versproken. Boetiek!

“Dat is goed, hoor. Wat voor jou het makkelijkste is. Halfzeven, haal je dat?”

Er wordt ongeduldig gemord en geroepen vanuit de winkel. “Ja, halfzeven is goed. Als het later wordt bel ik je,” zeg ik vlug. “Ik moet echt ophangen. Tot vanavond!” Nog voordat Kelvin iets heeft kunnen terugzeggen heb ik de verbinding al verbroken, zij het met pijn in mijn hart. Ik wil niet ophangen, ik wil met Kelvin praten, zijn stem horen, ik wil hem horen lachen. Ik wil mijn armen in de lucht gooien en schreeuwen en stampen en zingen en roepen en springen. Het is terug. Het gevoel is terug. Ik geniet eindelijk weer van wat ik jaren geleden kwijtgeraakt ben. Ik ben halsoverkop... verliefd!

Ik denk terug aan gisteren, want sinds toen is het officieel ‘aan’. Wat klinkt dat toch truttig, alsof ik twaalf ben in plaats van vierentwintig. Toen ik de buitendeur uitliep, gedoucht, okselfris en doordrongen van de endorfientjes die nog door mijn lichaam gierden, zat Kelvin ontspannen op het trapje voor JUMP4JOY. Patricia, die achter me aan naar buiten

kwam, gaf me een veelbetekenend duwtje en zei me iets te haastig gedag. Ze verdween naar het fietsenhok voor ik iets kon zeggen. Toen ik me omdraaide keek ik recht in het gezicht van Kelvin, die overeind kwam en zijn handen op de leuning van het metalen traphekje legde. Ik werd prompt zo nerveus als een schoothond met ADHD.

“Hé,” zei ik en in mijn oren klonk mijn stem belachelijk hoog. “Jij hier? Hoe ben je hier? Of woon je hier in de buurt? Nee toch, hè, tenminste, dat denk ik niet. Want als jij ergens bij Carol woont, dan is dat aan de andere kant van de stad. Ben je met de fiets? O, heb je niet gezegd dat je met de bus was?” Jeminee, wat was ik opeens aan het ratelen. Kelvin lachte weer en liet zijn wijsvinger over mijn hand gaan die ik naast de zijne op de metalen reling had gelegd. “Heb je honger? Heb je nu zin in Thais?”

Van het ene op het andere moment voelde ik me licht worden en dat was niet van mijn lege maag. “Ik barst van de honger,” zei ik gretig. “Ik heb nog niet gegeten.”

“Mag ik je dan bij dezen uitnodigen?” Hoffelijk hield hij zijn arm naar me op en ik nam hem aan met een knikje, terwijl ik op hetzelfde moment dacht dat ik nooit ofte nimmer had kunnen denken dat ik aan de arm van een hiphopper zou lopen. Het klonk als een contradictio in terminis. Ik en een hiphopper? Het meisje in designer-kleding en de jongen in de afzakbroek en het over-sized shirt? Mijn strak ingevlochten

blonde haar, zijn korte krulletjes verborgen onder een petje? Een combinatie die heel wat verbaasde blikken zou trekken, vooral in mijn buurt, en waarschijnlijk ook in Kelvins omgeving.

Het kon me geen barst schelen. Aan de arm van Kelvin, de warmte van zijn huid voelbaar door de stof van zijn jas heen, leek ik wel te zweven. En wat de wereld ervan dacht interesseerde me geen klap.

Al pratend wandelden we op ons gemak naar het centrum, waar we neerstreken in een gezellig restaurantje. Het leek wel of we gewoon niet konden stoppen met praten. Kelvin wilde van mij van alles weten en ik draaide om het ontwerpsterverhaal heen en vertelde over mezelf, mijn ouders, mijn zus en broer en hun gedachten over mijn beroepskeuze en nog veel meer.

“Beroepskeuze?” had Kelvin gevraagd. “Is er iets mis met ontwerpster zijn?” Oeps, daar had ik mezelf toch bijna vastgepraat.

Ik legde uit dat ik aanvankelijk voor danslerares was gegaan, maar dat mijn ouders zich daarin niet zo konden vinden en dat mijn broer en zus van die keurige beroepen hadden. Kelvin lachte om dat ‘keurige’ en vroeg of een dansdocent ‘niet keurig’ was. Op zijn beurt vertelde hij over zijn familie. Twee broers, drie zussen die her en der verspreid in het land woonden, een paar kinderen waardoor

hij oom Kelvin was en over de prima band die hij met zijn ouders had.

Daarna vertelde hij over zijn studie en hoe zijn dagelijkse leven eruitzag. Afgezien van studeren werkte hij ook in een goedlopende groentespeciaalzaak. “Dat klinkt niet erg flitsend, hè?” zei hij. “Ik heb eerst vakken gevuld bij de Super De Boer in Middelburg, en toen ik hier kwam wonen kon ik meteen aan de slag bij de Avocado. Het is leuk werk en ik zit nooit verlegen om verse groenten en fruit.”

Ik voelde me een beetje ongemakkelijk. Nog steeds had ik die ontwerpsterillusie niet ontkracht, terwijl Kelvin wel heel eerlijk was over zijn baan en zijn studie. Ik nam me voor om hem gauw een keer te vertellen hoe het zat. Nu was hij aan het vertellen; het was niet het goede moment om over mezelf te beginnen. Opzettelijk had ik nog niet verteld over de lange jaren van ziekte die achter me lagen. Hij moest me vooral toch niet gaan zien als een ‘psychisch wrak’ of ‘rijp voor het gekkenhuis’! Ik hield het erop dat ik de ziekte van Pfeiffer had gehad en dat mijn ex-vriendje zich als de wiedeweerga uit de voeten had gemaakt toen hij dat hoorde.

Kelvin had niets te veel gezegd: het eten was uitstekend. Met het tafelgezelschap was ook niets mis. Toen de rekening voldaan was, wilden we allebei nog niet naar huis en we wandelden rond in de stad. Het was kil en er stond een fris windje, maar met Kelvins arm om mijn schouder had ik het

niet koud. Overal brandde terrasverwarming en het was gezellig druk in het uitgaansgedeelte. We liepen rond, genietend van de avond. Voor een winkeltje met mooi verlichte Afrikaanse kunst bleef ik staan en wees op de houten beelden die er stonden.

“Die zijn nep,” wist ik te vertellen.

Kelvin was verbaasd. “Hoe weet je dat?”

“De houtsoort, de kleur, de intensiteit, de gelijkmatigheid van het materiaal, de afwerking, noem maar op. Het staat bij ons thuis ermee vol. Mijn vader heeft in Afrika gewoond. Ik ben ermee opgegroeid. Grote kans dat ze made in China zijn.” Ik knikte naar een geknoopt wandkleed dat aan de muur hing. “Dat zal wel handgeknoopt zijn, maar niet door een mevrouw in een Afrikaans dorpje die zelf eerst vlas moet bewerken om er touw van te maken, zoals je waarschijnlijk wijsgemaakt wordt. Het komt uit een fabriek waar arbeiders voor schamele loontjes hun vingers tot bloedens toe openhalen om die leuke kraaltjes erin te verwerken.”

Zonder het te merken was ik iets feller gaan praten en Kelvin raakte mijn wang aan. “Wat een passie.”

“Sorry,” zei ik verontschuldigend en haalde mijn schouders op. “Het zit er een beetje in. Ik ben wel een voorstander van Fair Trade en LLINK-projecten.”

“En toch werk je als ontwerpster in de geld verslindende mode-industrie? Dat kan ik niet helemaal rijmen.”

“Bewustwording en verstand komen met de jaren,” zei ik ontwijkend. Ha! Briljant antwoord! Opeens trok Kelvin me naar zich toe. Hij bestudeerde me, zijn blik gleed van mijn ogen over mijn neus, mijn wangen, mijn lippen en hij kustte me heel zacht. Er ging zoveel tederheid van uit dat mijn knieën ervan knikten.

“Eva,” vroeg hij zacht, “wil jij mijn meisje zijn?”

Ik moest op mijn lip bijten om niet keihard te lachen. Zijn er écht nog mensen die dat vragen? Wat oubollig, wat tuttig. Maar dat was het nu helemaal niet, ook al klonk het als iets uit een vijftiger-jarenromannetje. En toch...eigenlijk was het heel romantisch. In een flits zag ik voor me dat Kelvin op een knie zakte, met op de achtergrond een driekoppig strijkje, een gedekte tafel met kaarslicht en een klein blauw doosje met een ring met een fonkelende diamant, waarna hij mij ten huwelijk vroeg. Verward knipperde ik met mijn ogen om het beeld weg te krijgen. Ik kustte hem terug en knikte en streelde de lijn van zijn kin. “Wat een romanticus. Vragen of ik je meisje wil zijn.”

Een beetje verlegen glimlachte hij. “Ach, weet je, het is tegenwoordig maar zo normaal om ervan uit te gaan dat dat zo is, maar dat is soms veel te verwarrend. Mensen praten niet meer. Ze sturen elkaar SMS’jes in msn-taal. Dat is prima, maar je moet ook met elkaar praten. Echt praten, bedoel ik. Dan kun je pas wat te weten komen over een ander. Je hebt het net

zelf verteld: je vorige vriendje stuurde je botweg een berichtje: over and out. Dat vind ik niks. Daarom vraag ik het gewoon. Zodat er geen misverstanden kunnen ontstaan.”

Ik knikte en legde mijn voorhoofd tegen het zijne. We zoenden elkaar. “Ja,” zei ik een beetje buiten adem. “Hoe kan ik daar nou nee op zeggen?”

Het begon te regenen. We doken de eerste de beste kroeg in en daar was het heel gezellig. Ik houd niet zo van stappen, maar er zat een of andere semi-beroemdheid, die zong en gitaar speelde en een perfecte sfeer voor de gelegenheid schiep. Het was heerlijk. We zaten in een comfortabele loveseat en ik kroop in het holletje van Kelvins arm. Af en toe gleden zijn lippen langs mijn wang en kuste hij me zachtjes. Het was niet voor te stellen dat ik hem pas een paar dagen geleden had ontmoet. We kletsten totdat de kroeg sloot, diep in de nacht, en we bleven buiten staan, in eenabri, terwijl de regen op het kunststoffen dakje kletterde.

“Waar woon je?” vroeg Kelvin. “Dat heb ik nog niet eens gevraagd.”

“In de Van Doremalenlaan,” zei ik.

“Sorry, ik ben hier niet goed bekend. Waar is dat?”

Ik was blij dat het donker was en de schaduwen over mijn gezicht vielen toen ik antwoordde: “In die villawijk in noord.” Het huis van mijn ouders is gigantisch en sinds ik een blauwe maandag op kamers heb gewoond, weet ik pijnlijk goed dat

dat niet voor iedereen weggelegd is, en word ik soms bekropen door een gevoel van schaamte. Ik weet best dat dat nergens voor nodig is, dat ik geen verantwoording af hoeft te leggen over het huis waar ik woon, maar toch voel ik me soms wat ongemakkelijk.

Kelvin knikte. “O ja, daar staan mooie huizen. Betaalt het zo goed om ontwerper te zijn?”

“Ik woon op kamers. Bij mijn ouders.” Dat laatste kwam er wat hikkend achteraan, wat Kelvin blijkbaar nogal grappig vond want hij wierp zijn hoofd in zijn nek en lachte schaterend. “Op kamers? Of bij je ouders? Wat is het nou?”

“Precies wat ik zeg. Ik woon op kamers, bij mijn ouders boven. Ik huur van hen de bovenste etage. Lach me niet uit! Ik heb een eigen ingang en badkamer en zo.” Ik porde hem in zijn zij en hij hield me grinnikend op afstand.

“Goed, goed, maak je niet druk. Maak je dan ook je eigen kostje klaar of is dat het stukje waarin je ouders goed van pas komen?”

“Soms,” zei ik ontwijkend. “Mijn vader kan heel goed koken. Hij doet het graag, hij zegt dat het hem ontspant en het scheelt mij een hoop gedoe als ik het niet hoeft te doen.”

“Dat is makkelijk,” knikte Kelvin. “Zou ik ook wel willen. En de was...en mijn band plakken...de boodschappen die gedaan zijn als je thuiskomt...regelmatig geld toegestopt krijgen...”

Ik gaf hem een vriendschappelijke mep. “Houd op! Ik ga mijn eigen gang, met een béétje input van mijn ouders. Heb je daar problemen mee?”

“Een beetje van jezelf en een beetje van Maggi?”

“Zoiets ja,” bromde ik. Bij alles wat ik zei leek Kelvin te lachen. “Rustig maar,” zei hij, “ik zit je maar een beetje te plagen. Het is toch een prima regeling? Wat vinden je ouders van die beurs voor de New York School of Dance? Want ze zullen je best missen als jij de gelukkige wordt.”

Eh...ik had het nog niet met hen besproken. “Ze weten het nog niet,” zei ik schouderophalend.

“Waarom niet?” vroeg hij verrast. Ik haalde nog een keer mijn schouders op. Op het moment dat ik danste wist ik dat ik een kans maakte, maar zodra ik me weer in mijn gewone kloffie gehesen had, verdween dat als sneeuw voor de zon en sloeg mijn onzekerheid weer toe. Er waren te veel kandidaten, ze waren allemaal goed. Waarom zou ik mijn ouders dat dan vertellen?

Maar er speelde ook iets anders. Als het zou lukken, en ik zeg als, dan zou ik een jaar weggaan uit Nederland. Dat zou betekenen dat mam de zaak alleen moest runnen. Mijn zus Angelique zag ik echt nog niet haar baan opzeggen om mam te helpen in de zaak en pap en broer Jos hadden geen enkele affiniteit met mode, dus dat werkte ook niet. Het knaagde aan me. Toen ik ziek was stond mam elke seconde voor me klaar,

en ik voelde me een verrader als ik moest aankondigen dat ik zou vertrekken naar de States om een jaar te dansen. Toen ik in Rotterdam woonde, werkte ik op koopavond en in het weekend nog steeds bij mam in de zaak. Tante Christien, haar zus, kwam helpen als het echt heel druk was, maar mam had het liefst mij erbij. Ik had toen nog niet eens bedacht hoe ik het zou aanpakken als het drukker zou worden. Ik was ervan uitgegaan dat mam zich alleen wel zou redden, en dat er iemand aangenomen werd als ik aangaf dat ik niet meer kon komen. Maar dat was voordat ik ziek werd. Daarna duwde ik die vraag angstvallig weg. Ik keek niet meer zover vooruit, ik was door schade en schande bij de dag gaan leven. Een schuldgevoel be kroop me als ik eraan dacht. Hoe moest ik dat aan mijn ouders vertellen? Met andere woorden: ik had het nog niet ter sprake gebracht.

In de winkel staat de dame met het koperkleurige haar boos tegen mam te mopperen. Ik vang stukjes van het gesprek op. “...laat me hier uren wachten! Wat is dat voor... ben je daar eindelijk?” Het is net een filmster die het hoog in haar bol heeft, zoals ze daar staat en haar haren naar achteren zwiept, opdat we allemaal goed kunnen zien hoe perfect het in model blijft. De Koperen Diva, zoals ik haar al meteen noem, kijkt me minachtend aan. Ze is groot en probeert misschien op me neer te kijken, maar ik ben ook lang en het

effect gaat een beetje verloren.

Nog niet zo lang geleden kon ik behoorlijk geïntimideerd zijn door zo iemand, maar als het erop aankomt zijn ze allemaal hetzelfde in hun ondergoed.

“Neem me niet kwalijk dat het even duurde,” zeg ik zo vriendelijk mogelijk.

“Je stond te bellen! Denk je dat ik het niet zag?” zegt ze bits.

“Dat klopt,” zeg ik met een knikje en besluit acuut om haar een koekje van eigen deeg te geven. “Ik had de ontwerpster van La Ligne Rose aan de lijn. Ze wil volgende maand de nieuwste modellen showen.” De diva begint spontaan te loensen. Ik weet hoe ze denken, dat soort dames. Als er iets te halen valt, iets nieuws, iets anders, een koopje—dan zijn ze er als de kippen bij. Mams ogen vernauwen zich iets. Ze snapt er niks van en doet haar mond al open om me te vragen wie of wat in vredesnaam La Ligne Rose is, totdat ik haar een waarschuwende blik toewerp op het moment dat het roodharige mens even opzijkijkt. Ssst, zeg ik zonder geluid te maken. “Ik zal even het shirt pakken waar u om gevraagd had,” ga ik verder en ik probeer het gevoel van triomf te onderdrukken. Zodra ik dat laat doorschemeren heeft mam iets in de gaten en dus recht ik mijn rug en loop zo kalm mogelijk naar de rekken met shirts. In de spiegels die ik voorbijloop, zie ik dat de Koperen Diva mij na blijft kijken,

met op haar gezicht een hele hoop vraagtekens. Dit soort momenten is om van te smullen.

Het gevraagde hangt niet meer in het rek. Ik pak op de gok twee truitjes die ze misschien ook wel kan waarderen en loop terug. “Ja,” zegt ze langzaam, pakt de kleren aan en kijkt ernaar zonder ze te zien. “Ja...dit is wel aardig.” Ze verdwijnt in het pashokje en roept dan opeens: “Eh...Eva, is het, hè? Wat is dat, dat Ligne Rose?” Ik bijt op mijn lip. Jawel, dat was te verwachten.

“Het is een exclusieve serie ontwerpen,” verzin ik opgewekt. “Een jonge ontwerpster, die niet met name genoemd wil worden, kan de boetiek een fantastische serie bezorgen.”

“O?” Hoewel ik haar niet kan zien, vanwege de deur, weet ik precies hoe ze erbij staat. Ze zal het shirt over haar hoofd aantrekken, in de spiegel kijken en niets zien omdat ze probeert te bedenken hoe ze het beste kan toeslaan, want haar interesse is gewekt.

“Heb je er al iets van gezien? Van die ontwerpen, bedoel ik,” vraagt ze vanaf de andere kant van de deur. “Wat is bekend van die ontwerpster?”

Ik kan mijn plezier nauwelijks verbergen. “O, ze is heel goed. Ze heeft voor Karl gewerkt. Lagerfeld, dat snapt u wel. En Ralph Lauren heeft een gilet gemaakt dat gebaseerd is op een van haar ontwerpen. Hij heeft haar daar speciaal

toestemming voor gevraagd.”

In het hokje hoor ik haar naar adem snakken. De namen ‘Lagerfeld’ en ‘Lauren’ hebben hun uitwerking niet gemist. “Lukt het met het truitje?” vraag ik poeslief. “Ik loop even naar een klant. Als u hulp nodig hebt, kunt u op het belletje drukken.” Mevrouw Lindhorst, die hier al lang komt en die wél heel aardig is, staat te hannesen met een rits en ik schiet haar te hulp.

“O, dag Eva. Wat fijn dat je me even helpt. Ik krijg die rits niet goed. Er zit een draadje tussen.” Haar vingers plukken aan het trekkertje. Volgens mam komt ze hier al vanaf de opening en kent ze mij sinds ik hier tussen de middag weleens een boterham kwam eten. Mevrouw Lindhorst is altijd vriendelijk en beleefd. Ik weet dat ze verschrikkelijk rijk is, dat ze in een kast van een huis woont, dat ze bedienden en zorgpersoneel heeft, dat haar chauffeur met de BMW om de hoek op haar staat te wachten, en niettemin doet ze heerlijk gewoon. Ik mag haar graag en omdat ze tevreden is over de keuze en de collectie, de merken en de service, én door mams uitstekende verkooptalent (mam heeft echt gevoel hiervoor) blijft ze hier komen. Al jaren en jaren.

Ze ziet de lach op mijn gezicht, omdat ik nog steeds binnenpret heb over dat ontwerpstergedoe. “Wat is er zo grappig?” wil ze weten. Voorovergebogen pulk ik het draadje uit de tandjes van de rits en trek hem dan voorzichtig dicht.

“Kijk eens aan. Dat is beter.”

“Dankjewel, hoor,” zegt ze en draait langzaam voor de spiegel rond. Ongevraagd trek ik de schouders een beetje recht en leg het kraagje plat, zoals het hoort. Ze glimlacht. Haar grijze haar is netjes gekapt en valt verzorgd om haar gezicht. “Vertel eens,” zegt ze zachtjes. “Vanwaar dat lachje?”

“O, mevrouw Lindhorst,” fluister ik, “die mevrouw daar, met dat koperkleurige haar, die deed zo uit de hoogte en ik heb haar wijsgemaakt dat ik een hele exclusieve ontwerpster heb aangetrokken.”

De blauwgrijze ogen, omlijst door een heleboel fijne lijntjes, beginnen te stralen. “Echt waar, Eva?” Ze kijkt een keer heimelijk naar opzij, waar de roodharige vrouw net uit het pashokje stapt en zoekend om zich heen kijkt.

“Ach, dat is Louise Kariander,” zegt mevrouw Lindhorst op de niet mis te verstane toon der herkenning en ze draait zich weer om. Ze giebelt opeens en we lijken wel een stel schoolmeisjes als ze zegt: “Die heeft het heel hoog in haar bol. Wat heb je precies gezegd, liefje?”

Ik vertel mevrouw Lindhorst, terwijl ik mijn rug naar Louise Kariander gedraaid houd, hoe ik haar het aas voor haar neus hield en dat ze hapte als een dikke, vette vis. “Ik ken haar al jaren,” zegt mevrouw Lindhorst met haar zachte stem. “Vroeger stond ze op de drogisterij afdeling van de V&D en was ze een leuke meid. Toen trouwde ze met de

bedrijfsleider en opeens kende ze haar afdeling niet meer; ze scheidden een paar jaar later en daarna trouwde ze met zijn broer, die aan het hoofd staat van een of andere computerketen. Sindsdien denkt ze dat ze heel bijzonder is. Alsof dat wordt bepaald door de inhoud van je portemonnee.” Ze draait zich om zodat ik de rits los kan maken en haar kan helpen met een ander bloesje. “Heerlijk, dat ontwerpverhaal.” Ze lacht.

Wat is ze toch een wonderbaarlijke vrouw. Ze kiest mijn kant! Het is een fijn gevoel om te merken dat er ook anderen zijn die zich storen aan dat belachelijke hoog-van-de-toren-blazen-gedoe. Ik help haar met wat accessoires en zie vanuit mijn ooghoeken hoe Louise Kariander mij met argusogen volgt. Ik kan haar bijna horen denken.

“Mag ik u wat adviseren? Dat groene sjaaltje, dat is wel heel mooi, maar het doet die blouse geen goed. Misschien is een wat rustiger motiefje geschikter.” Ik schik een ander sjaaltje om haar hals en samen bekijken we het resultaat in de spiegel. Naast het tevreden knikje van mijn klant zie ik nog een roodharige flits in mijn buurt.

“Heel goed,” zegt mevrouw Lindhorst. “Je hebt helemaal gelijk. Ik heb het zo wel, denk ik. Zie je kans om deze week de zoom van die rok nog wat uit te leggen?”

“Natuurlijk, dat is geen probleem. Ik zal hem bij de naaister neerleggen en zonder tegenbericht kunt u hem

vrijdag ophalen,” beloof ik en even later loopt ze naar de kassa, waarbij ze Louise Kariander passeert. Tot mijn stomme verbazing en groot plezier zegt ze over haar schouder tegen me: “Ach Eva, lieverd, zo’n mantelpakje, van die nieuwe ontwerpster van La Ligne Rose—kun je er misschien eentje voor me laten weghangen? Ik weet dat er vreselijk moeilijk aan te komen is.”

Louise Kariander kent de reputatie van mevrouw Lindhorst. Niet zomaar goed gekleed, maar rijk en met heel veel invloed in hele hoge kringen. De ogen van de roodharige puilen uit in een poging om alles in de gaten te houden. Ze ziet niet dat mevrouw Lindhorst mij een knipoog geeft en terwijl ik afreken wat ze uitgekozen heeft, knik ik en zeg: “Ik zal mijn best doen, mevrouw Lindhorst. Maar ik kan niets beloven, ik hoop dat u daar begrip voor hebt.”

“Zeker,” knikt mijn partner-in-crime, waarna ze me op het hart drukt om het vooral toch te proberen en ze voegt eraan toe dat geld geen probleem is. Mam snapt niet waar het over gaat. Ssst, zend ik haar voor de tweede keer in korte tijd toe door mijn wenkbrauwen te fronsen en ze houdt zich in, hoewel het haar veel moeite kost. Haar glimlach is op haar gezicht gepleisterd. Ik zie haar ogen heen en weer flitsen, zoekend naar opheldering. Tot mijn opluchting wordt haar aandacht alweer getrokken door een noodlijdende klant en kan ze niet blijven staan. Netjes stop ik de spulletjes van

mevrouw Lindhorst in twee tassen en loop met haar mee naar de deur. “Heel veel plezier met uw aankopen,” wens ik haar van harte toe terwijl ik de deur voor haar openhoud.

“Dankjewel, hoor Eva. En denk voor mij aan La Ligne Rose, hè?”

“Ik zal u bellen,” beloof ik en ik moet op mijn lip bijten om niet te lachen. Ze knikt me gedag en als op commando komt een stille grote auto voorrijden waar ze instapt en na een vriendelijke glimlach wordt ze de straat uit gereden, een en al elegantie als ze nog een keertje naar me wuift.

Mevrouw Louise Kariander kijkt haar met spiedende blik na en dan kijkt ze naar mij. Ik knik haar beleefd toe. “Hebt u uw keus kunnen maken?”

“Eh...” Ze wordt een beetje overvallen door mijn vraag, legt dan twee shirtjes en een pantalon op de toonbank en zegt: “Ja, dit wordt het.” Ik scan de kaartjes en verwerk de betaling die ze met een creditcard doet. Ze is afwezig, ik kan zien dat haar hersenen op topsnelheid draaien, wat vast niet meevalt voor zo’n type, want ze vergeet bijna haar creditcard. Als ze de zaak uitloopt is ze er nog mee bezig.

De rest van de middag gonst het van de bedrijvigheid in de winkel en heb ik geen tijd meer om aan geintjes te denken en zelfs Kelvin is even niet in mijn gedachten. De grote groep dames die binnen is gekomen voor een geschikte outfit voor de trouwerij, moeten allemaal geholpen worden en zowel hun

maten als hun smaken zijn zo uiteenlopend dat het geen eenvoudige klus is. Er komen ook klanten binnen die niets met die groep te maken hebben, dus mam en ik rennen door de zaak om het iedereen naar de zin te maken.

Gelukkig dat de trouw-groep zo goedgemutst is. Ze hebben veel plezier, drinken koffie en kletsen aan een stuk door, terwijl de een na de ander in het nieuw wordt gestoken en vervolgens van commentaar wordt voorzien door de anderen. Als de laatste klant eindelijk, na een lange, lange dag, de winkel uitloopt en ik de deur afsluit, lopen we allebei op ons tandvlees. Het is al bijna halfzeven en ik haal het niet om nog naar de markt te gaan en Kelvin daar te ontmoeten.

“Nee, eerst even opruimen,” zegt mam onverbiddelijk als ik met een zucht voorstel om de boel de boel te laten en morgenochtend vroeger te beginnen. Even opruimen staat voor: vouwen, recht leggen, sorteren, goed hangen, de tafel opruimen, de vaatwasser leeghalen, vuile kopjes er weer in, stofzuigen en kas opmaken.

Ik kreun. Mijn voeten en benen doen zeer, ik wil heel graag nog even zitten en ik moet vanavond nog trainen. En ik wil Kelvin nog zien. “Ik heb extra repetities de komende tijd,” leg ik uit als ik haar frons zie. “Het is niet zo dat ik je niet wil helpen, maar ik moet over een halfuur klaarstaan.”

“Extra repetities?”

Ik aarzel. Nu zou het moment goed zijn om te vertellen

wat er speelt, maar ik ben te gejaagd en te onrustig om erover te beginnen. Bovendien is het een bende in de winkel en mam is al begonnen met opruimen, dus die heeft haar hoofd er ook niet naar staan.

“Ja, we zijn met iets nieuws begonnen,” zeg ik daarom vaag. “Het kost extra tijd en Carol heeft gevraagd of we vaker kunnen komen.” Nou ja, gevraagd...

“Al zo vroeg? Vergis je je niet? Normaal heb je toch pas vanaf acht uur repetitie?”

“Het is een aangepast trainingsschema,” ga ik verder. “We moeten het doen met de uren die nog vrij zijn.” Ik verwacht dat mam nog een opmerking of een vraag heeft, maar ze knikt. “Als jij nou even met de stofzuiger door de zaak rent, dan zal ik de rest wel doen. Haal je het dan?”

Ik sta al in het kleine keukentje en ruk de stofzuiger uit de kast. In een sneltreinvaart race ik door de boetiek heen en met de Franse slag maak ik me ervan af. Morgen zullen er nog wel stofrolletjes onder de kledingrekken vandaan komen, maar daar maak ik me nu even niet zo druk om. Mam roept over het lawaai van de stofzuiger heen dat mijn telefoon gaat. Dat is natuurlijk Kelvin, maar als ik opneem staat mam er zowat bovenop en kunnen we toch niet ongestoord praten, dus jaag ik de stofzuiger heen en weer over de parketvloer en maak de klus zo snel mogelijk af. Ik moet twee dingen met mijn ouders bespreken: New York én mijn nieuwe vriendje.

Zes

Ik worstel met de stofzuigerslang om hem terug in de kast te proppen en bel Kelvin. Het is al halfzeven geweest. Hij neemt al op voordat de telefoon overgaat. “Kelvin, ik haal het niet,” jammer ik. “Het was zo druk hier, verschrikkelijk gewoon. Ik trek nu mijn jas aan, maar ik moet eerst thuis mijn dansspullen gaan halen en als ik dan ook nog naar de markt moet dan...”

Kelvin zal in mijn stem wel horen dat ik me veel te druk maak, want sussend zegt hij: “Hé Eefje, doe eens even kalm. Als het niet gaat, dan gaat het niet, hoor. Ik kom wel naarjUMP4jOY.”

“Echt? Vind je het niet erg?”

“Natuurlijk vind ik het erg. Ik wil je vasthouden, zoenen en ik wil je knuffelen. Maar we hebben tijd genoeg. Wees maar voorzichtig. Ik zie je daar wel.”

Met een warm gevoel van genegenheid hang ik op en wurm me in mijn jas. Opeens verspert mam me de doorgang uit het kleine keukentje.

“Ik mag me nergens mee bemoeien,Eva, maar wie was dat?” vraagt ze met een waakzame blik in haar blauwe ogen.

“Dat was een vriend,” zeg ik ontwijkend. “Ik moet weg, mam, ik wil niet te laat zijn op de repetitie.”

“Eva, het is toch niet Ronny, hè?” vraagt ze en haar stem is opeens scherp.

“Alsjeblieft, nee zeg! Die hoefik echt niet meer tegen te komen,” verzeker ik haar en duik in mijn tas om mijn fietssleutels te zoeken.

“Je was gisteren laat thuis,” gaat ze door. “Ben je met die vriend uit geweest?”

“Mam!” Ik kijk op. “Wat is dit voor kruisverhoor? Mag ik niet meer uit zonder jou te vertellen met wie en waarheen?”

“Doe niet zo raar, natuurlijk moet je je eigen gang gaan. Maar papa en ik zaten te wachten op jou met eten en je kunt op z’n minst even naar huis bellen dat je niet komt,” zegt ze, en haar verwijt is geheel terecht. Afbellen: dat ben ik helemaal vergeten. Met een geërgerde zucht—om mijn eigen stommiteit, niet om mams woorden—druk ik de sluiting van mijn tas dicht en slinger hem over mijn schouder.

“Sorry mam, je hebt gelijk. Reken er maar op dat ik vanavond ook niet thuiskom. Het wordt heel druk de komende tijd.”

Aan mams gezicht te zien is ze nog lang niet tevreden met alleen maar een kort excuus en dat vage antwoord over hoe druk ik het heb, maar ik heb nu geen zin om me verder te verantwoorden en werk me langs haar heen. Ze zet een stap opzij.

“Wacht eens even, jongedame,” zegt ze. Opeens is het of

ik terug ben in de schoolbanken en de leraar tekst en uitleg verwacht over huiswerk dat niet gemaakt is. “Je bent me nog een verklaring schuldig. Wat was dat vanmiddag allemaal? Over die ontwerpster?”

O, dat! Ik werp een blik op de klok. Ik moet echt weg. “Het was een geintje, dat is alles, en mevrouw Lindhorst speelde het spelletje mooi mee. Ik leg je alles nog wel uit, maar nu heb ik daar echt geen tijd voor.”

Voor mam nog iets kan zeggen ben ik de winkel al uitgelopen. Ik ren naar mijn fiets, trap me in het zweet om thuis mijn sporttas te halen en spring in mijn auto om naar JUMP4JOY te scheuren. Een warming-up heb ik niet meer nodig! Zolang de extra trainingen duren zal ik ‘s-morgens mijn dansspullen maar gewoon meenemen naar het werk. Dat scheelt een hoop heen en weer rijden. Ik heb een auto, maar die gebruik ik in de stad zo min mogelijk. Het is al lastig genoeg om je ‘s-morgens door de spits te wurmen en dat gaat sneller op de fiets. Parkeren is op zich niet zo’n probleem: achter de winkel is een parkeerterreintje voor klanten waar plekken zijn gereserveerd voor mams auto en voor de mijne. Een parkeerplek vinden bij JUMP4JOY is wel lastig: de haventjes staan meestal allemaal vol.

Maar vandaag heb ik mazzel: er rijdt net iemand weg als ik aankom. Ik parkeer mijn auto bijna recht tegenover JUMP4JOY en ren naar binnen. Geen spoor van Kelvin. Ik

moet meteen beginnen en het heeft niet veel nut voor hem om hier nu te zijn omdat ik toch het eerste uur bezig ben.

In de kleedkamer is het druk. Terwijl ik me vlug omkleed, prop ik een mueslireep naar binnen en drink ik een half flesje energydrink leeg. Ik ben gewend aan laat eten, meestal schuif ik thuis pas rond acht uur aan tafel, maar een tussendoortje is dan geen overbodige luxe.

“De lijst is definitief,” zegt Adriana. “Dat heb ik net gehoord van Carol. Ik heb even met haar staan praten. Er is er nog eentje bijgekomen, we zijn dus met zeventien, als je Yolandy en haar (een hoofdknikje in Patricia’s richting) niet meerekent.”

“Jammer dat het er niet meer zijn,” zegt Patricia met haar rug naar Adriana toe. “Dan had zij (met een hoofdknikje achteruit richting Adriana) nog minder kans dan ze nu al heeft.”

“Wat ben je weer grappig. Het is te merken dat je de jongste van het stel bent,” zegt Adriana kil. “Onbehouden en onvolwassen.”

“Zou dat komen omdat ik met jou moet optrekken?”
kaatst Patricia terug.

“Nokken, jullie tweeën,” zeg ik, een beetje moe en kribbig van een lange drukke dag. “We zijn hier om te trainen, hoor.”

Patricia steekt verontschuldigend een hand naar mij op, maar Adriana werpt me alleen een koele blik toe en draait

zich dan om, om Donna bij de elleboog te pakken en met haar de kleedkamer uit te lopen. “Een nieuw meisje?” vraag ik aan de anderen en strik mijn veters. “Weten jullie daar al iets van?”

“Er staat een nieuwe naam op de lijst,” knikt Lieke en laat haar vinger langs de namen glijden. “K. Hardenberg. Zegt je dat wat?”

Wat?

Ik bevries bijna. Dat kan toch niet waar zijn? Kelvin? Is Kelvin ook in de race voor de beurs? Kelvin? Mijn Kelvin? Ik struikel bijna over mijn voeten als ik de lijst uit Liekes handen trek en jawel, daar staat het, onder aan de rij namen van de meiden die zich definitief hebben opgegeven: K. Hardenberg. Hoe kan dat nou?

Het gesprek dat we pas hadden, over Carols plannen en de beurs in Amerika, staat me opeens weer levendig voor de geest. Dit kan niet. Heb ik zijn belangstelling verward met een kruisverhoor om details uit me los te peuteren, zodat hij zelf zijn plan kon trekken om dat ticket te winnen? Ik zie mezelf nog zitten, vol vuur vertellend over de New York School of Dance en hoe ik mijn kansen inschatte ten opzichte van de anderen.

Een blik op de klok en ik storm naar de zaal beneden.

Als hij meedoet moet hij er nu al zijn en ja hoor, daar staat hij, bij het hok met de geluidsinstallatie. Met een snelle

beweging zet ik muziek op en trek Kelvin half het hok in, uit het zicht van de anderen. Ik zeg boos: “Wat is dat nou voor een streek? Waarom heb je niks gezegd? Als jij meedoet kunnen wij allemaal wel inpakken! En je hoort niet eens bij JUMP4JOY!” Ik houd mijn stem zacht. Misschien komt de boodschap daardoor veel duidelijker over dan wanneer ik had geschreeuwd, want Kelvin schrikt en vraagt: “Wat zeg je nou allemaal?”

“Hoe dat kan! Ik vertel jou van die beurs en de eerstvolgende keer dat ik binnenkom, sta jij opeens op de lijst van kandidaten. Wat dacht je? Heeee, dat is leuk? Even Eva uithoren en dan vlug inschrijven omdat er toch niemand zo goed is als ik? Je trekt het kleed onder onze voeten vandaan. Wat een rotstreek!”

Ik ben onderhand zo boos dat mijn stem trilt. Dit kan niet waar zijn. De meesten die meedoen bij Hi-5 dansen hier al minstens een jaar of vijf. Een enkeling die erbovenuit steekt wordt er eerder bijgehaald, maar wat hier nu gebeurt—dat kan gewoon niet.

Kelvins gezicht doorloopt een heel scala aan uitdrukkingen. Van verbaasd naar overrompeld tot bedrukt en dan wordt ook hij boos.

“Je hebt het helemaal mis,” fluistert hij om te voorkomen dat anderen merken dat we staan te ruziën. “Ik heb je nog gebeld, maar je nam niet op, en toen heb ik nog een

voicemailbericht ingesproken om je te zeggen dat ik vanavond hier zou zijn!” Hij schudt zijn hoofd. “Wat nou meedoen?”

“Dansen, Kelvin Hardenberg. Jij wilt naar New York en hoe je het gedaan hebt weet ik niet, maar opeens sta jij op de lijst met deelnemers en dan kan ik—wij allemaal—wel inpakken!”

“Ik doe helemaal niet mee voor die beurs!”

“O nee? Je naam staat anders wel op de lijst van de deelnemers,” snauw ik.

“Omdat ik les kom geven!”

Wat? Lesgeven? Maar...

“Wat haal jij in je hoofd?” zegt hij en door zijn woede besef ik geschrokken dat ik iets helemaal fout begrepen heb. Hij kijkt alsof ik hem in zijn gezicht geslagen heb. “Hoe kun je nu denken dat ik het gras voor je voeten wégmaai? Denk je werkelijk dat ik naar New York wil om me daar een jaar te laten afbeulen door een stel van die didactische nullen die alleen maar denken dat schreeuwen en nog harder schreeuwen een echte vent van je maakt?”

Zijn felheid doet me terugdeinzen. “Kelvin, ik...” stamel ik.

“Dat hele beursgedoe kan me gestolen worden! Ik geef geen reet om zo’n prestigieuze Amerikaanse dansschool!”

“Maar...” Mijn verontwaardiging brokkelt heel snel af.

“Carol heeft gevraagd of ik wil helpen in de les omdat ze al die nummers wil doen en dat te veel is voor haar alleen.

Cerise heeft ook te weinig tijd en dus vroeg ze of ik er iets voor voelde om te helpen. De enige reden waarom ik ‘ja’ heb gezegd ben jij. Als ik hier help, zie ik jou tenminste nog! Maar zoals je nu tekeergaat weet ik niet of dat wel een...”

Snel onderbreek ik hem, bijna smekend. Ik wil mijn vingers op zijn lippen leggen, om hem tot luisteren te dwingen. “Kelvin, ik dacht echt dat...” Oooo, wat ben ik toch een stomkop! Heb ik eigenlijk wel gelezen wat er op de lijst stond?

Hij trekt zijn hoofd terug om mijn vingers te ontwijken. Daarom leg ik mijn hand op zijn arm—dezelfde arm waaraan ik pas nog door de stad banjerde.

“Kelvin, ik dacht echt dat je probeerde om zo een voet tussen de deur te krijgen en...en...ik zat er helemaal naast.” Stotterend sta ik voor hem. Opeens heb ik buikpijn, steken die van links naar rechts door mijn lichaam schieten. Dat gebeurt niet vaak. Alleen als ik veel last heb van spanningen steekt dat de kop op.

Kelvin, het spijt me, zeg ik in stilte. Ik heb hem echt pijn gedaan, ik kan het zien. Ik schaam me diep. Hij heeft gelijk, zo’n behandeling heeft hij niet verdiend. Met vuurrode wangen en zweet in mijn handpalmen sta ik voor hem. Waarom heb ik niet eerst gevraagd of geluisterd naar wat hij te zeggen had, en begon ik hem meteen van van alles en nog wat te beschuldigen? Mijn zij steekt pijnlijk. Kelvin haalt diep

adem en kijkt over mijn schouder naar de groep meiden in de zaal. De spieren in zijn kaken staan gespannen. O, man, wat heb ik gezegd? Ik ken hem nog maar een paar dagen en ik weet nu al dat ik hem nooit meer wil laten gaan.

De anderen zijn al bezig met hun warming up, zich niet bewust van de ruzie die zich in het muziekhok afspeelt. Dan zet Carol met de afstandsbediening de muziek zacht en roept ons bij elkaar. Kelvin werpt een blik op me die zoveel teleurstelling reflecteert dat ik in elkaar krimp. “We praten straks verder,” zegt hij dof en loopt de zaal in om zich bij de groep te voegen, waar Carol hem met samengeknepen ogen aankijkt voordat ze hem introduceert. Ze kijkt ook heel even naar mij als ik me schoorvoetend aansluit bij de rest. Patricia werpt me een vragende blik toe, maar ik reageer er niet op.

“Meiden, dit is mijn nieuwe assistent, Kelvin Hardenberg. Jullie hebben hem misschien de vorige keer al gezien. De nieuwe routines zijn lastig, en het is behoorlijk veel, en daarom heb ik zijn hulp ingeroepen zodat we gericht kunnen werken. Ik heb ook mijn eigen input die ik in de routines wil verwerken. Nadoen wat er op de dvd staat is één ding, zelf een handtekening eronder plaatsen is iets heel anders. Kelvin was zo vriendelijk om ‘ja’ te zeggen toen ik zijn hulp heb ingeroepen, dus ik verwacht jullie medewerking en luisterend oor als hij jullie aanwijzingen geeft. Vragen? Niet? Dan gaan we aan de slag. Muziek!”

Carol spreekt op zo'n afgemeten toon dat niemand het in zijn hoofd haalt om een twijfelende opmerking te maken. Als Carol het nodig vindt, is het nodig. Carols devies. Er komen geen reacties en we beginnen. Algauw krijg ik het warm, net als de anderen. Het ene shirt na het andere gaat uit. Kelvin doet mee. Hij ontwijkt mijn blik niet, maar blijft ook niet langer hangen dan bij de anderen en geeft me geen heimelijke seintjes of knipoogjes, al stuur ik met mijn geest signalen dat hij naar me moet lachen. Mijn berichten halen de overkant niet.

Kelvin trekt het wijde vest dat hij aanheeft uit en ik—jaloers kreng dat ik ben—kijk meteen naar de reacties van de andere meiden. Ik zie Jeanne verlekkerd naar hem kijken en ook dat Lieke hem goedkeurend van top tot teen opneemt. Wat zei Patricia ook alweer? Dat ik het alleenrecht had? Kelvin heeft een prachtig lichaam, geen spootje vet, een partij spieren waar je u tegen zegt, maar die toch niet overdreven zijn. Het klopt gewoon. In het strakke donkerblauwe shirt zie je pas hoe hij eruitziet, onder al die slobbertruien waarin ik hem tot nu toe gezien heb. Hij draagt een wijde sportbroek waarin zonder twijfel een even goed ontwikkeld stel benen verborgen zit. Ik heb hem al in actie gezien, ik weet wat hij kan. Als hij samen met Carol de bewegingen voordoet (zij laat ze zien en hij pikt ze onmiddellijk op) begint hij in de achting van de anderen te stijgen. Adriana is niet zo ingenomen met hem,

dat is al vlug duidelijk. Ze kijkt ontevreden. Als Kelvin tussen ons door loopt en aanwijzingen geeft of kleine correcties doorvoert kijkt ze hem nauwelijks aan. Nee, Adriana Piranha houdt niet van indringers.

Het komt niet vaak voor dat ik niet kan volgen wat Carol voordoet, maar ik ben nu zo afgeleid dat ik mijn aandacht er niet goed bij kan houden. Ik stap naar links in plaats van naar voren, draai rechtsom terwijl ik naar links moet en als ik op mijn veter ga staan en languit door de zaal ga, ontsnapt me een knetterend scheldwoord. “Hé, gaat het wel?” Patricia steekt haar hand uit om me overeind te trekken. “Is alles goed?” vraagt ze.

“Ja, alles is goed,” zeg ik snel.

“Maak dat een ander wijs. Wat is er?”

“Niks. Alles is in orde,” zeg ik kortaf en meteen schudt Patricia haar hoofd. “Dus niet. Je staat als een plank te dansen. Laat het los en praat het straks uit. Je bent nu hier.” Ze slaat de spijker op zijn kop. Ik moet opletten, anders loop ik nu al een achterstand op. Houd je kop erbij, Eva, zeg ik een paar keer boos tegen mezelf. Ik duw de ruzie naar de achtergrond en dwing mezelf om me op het dansen te concentreren. Daarna gaat het beter. De muziek, de stappen, de afwerking: na een poosje komt het vertrouwde gevoel weer boven. Ik geef me eraan over en dans en dans en dans. De passen worden opgeslagen op mijn harde schijf. De muziek wordt door mijn

geest geabsorbeerd tot ik er één mee ben. Het gevoel van controle en tegelijkertijd vrijheid keert terug.

“Linkervoet op drie tikken. Je komt op twee,” hoor ik een stem heel dicht bij me en als ik opschrik, zie ik Kelvin. Ik val bijna over mijn eigen voeten van onhandigheid. Meteen ben ik me weer pijnlijk bewust van zijn aanwezigheid. Ik veeg het zweet van mijn voorhoofd en onder mijn hand door zie ik zijn ogen de mijne zoeken. Ze lachen, toch? Het volgende moment loopt hij verder om nog meer aanwijzingen te geven. Zag ik dat goed of verwar ik de hoop met wat ik denk te zien?

De rest van de les is het, althans wat mij betreft, behoorlijk knudde. Ik kan mijn aandacht er niet meer bij houden en ik krijg steeds meer buikpijn. Carol probeert me te motiveren, maar het lukt niet meer. Ik voel me niet goed, sleep me door de laatste minuten heen en als de cool down voorbij is weet ik niet hoe snel ik naar de wc op de gang moet rennen. Ik heb zo lang tijd nodig dat er op de deur wordt geklopt. De stem van Patricia is zacht. “Eva? Zitje hier?”

“Ja. Sorry Pat, ik voel me niet lekker,” zeg ik tegen de gesloten deur.

“Heb je hulp nodig?” Als ik me niet zo gammel had gevoeld zou ik erom gelachen hebben. Hulp nodig op de wc. Dat klinkt een beetje merkwaardig. Ik kom van het toilet waar ik meer dan een kwartier heb gezeten. Mijn benen trillen. “Ik moet even wat drinken. Een kop thee of zo.”

Patricia kijkt me onderzoekend aan. “Je ziet zo wit als een doekie. Hier, je trui. Trek die eerst maar eens aan. Ik lust ook wel wat te drinken, dus ik loop met je mee.” Ze steekt haar arm door de mijne als ik mijn handen gewassen heb en wat water over mijn gezicht heb gespat. Mocht ik onverhoopt niet meer op mijn benen kunnen staan, dan klap ik in ieder geval niet meteen tegen de vloer. “Het gaat wel weer wat beter.”

“Kan wel zijn, maar als je besluit om spontaan je uitgevallen contactlenzen te gaan zoeken wil ik dat wel graag weten,” zegt Patricia cryptisch. We lopen naar de serre waar het gezellig druk is. Tot mijn opluchting zit er niemand van Hi-5 en zijn er nog wat stoelen onbemand. Patricia drukt me in een stoeltje dat vrij is en probeert voor te dringen om thee voor mij te halen, zie ik. Het is lief dat ze zo bezorgd is. Hoe ze het zo snel voor elkaar krijgt weet ik niet, maar binnen een minuut staan er een dampend glas heet water met een theezakje ernaast en een met suiker bestrooide wafel voor me op tafel.

“Hoe kwam dat nou opeens?” vraagt Patricia.

Ik haal mijn schouders op. Het kille zweet staat op mijn rug. Ik heb het koud.

“Zo heb ik je nog nooit gezien,” zegt Patricia. “Moet ik iemand bellen?”

Nee, dat hoeft niet. Dadelijk gaat het wel weer.

“Heb je dat wel vaker?”

“Soms,” geef ik toe als ze door blijft vragen. Patricia is scherp in haar opmerkzaamheid, zoals ik al eerder heb gemerkt. Ze ziet en hoort veel meer dan ze doet voorkomen. “Is het vanwege het dansen? Dat trainingsschema, is dat te zwaar? Je gaat toch niet je gezondheid naar de klote helpen voor zo’n luchtkasteel, hè!”

“Het is geen luchtkasteel! Het is een buitenkans. Iedereen heeft toch weleens mindere dag?”

“Een mindere dag, ja. Heb je jezelf al goed bekeken? Of speelt er iets anders?”

Als ik mijn hoofd schud, gooit ze het over een andere boeg. “Wat is er nou, Eef? Waarom zeg je het me niet? Jij en Kelvin, dat zit toch goed? Waarom ben je dan zo gespannen dat je er opeens uitziet als een wandelend lijk?”

Aan haar gezicht zie ik dat ze echt bezorgd is en plots voel ik me geroerd, en voor ik mezelf tegen kan houden, vertel ik haar wat er gebeurd is. Zelf vind ik het vaak een beetje banaal, als ik hoor waarover ruzies zijn begonnen, en hoe kleingeestig mensen doen. Waarom praten ze het niet uit, waarom leggen ze het niet bij? Maar nu ik zelf in dat schuitje zit, voelt het allemaal heel anders. Patricia luistert, voorovergebogen om mij goed te verstaan te midden van het rumoer in de serre.

Ik drink van mijn thee. Langzaam krijg ik het warmer en kom ik tot rust. “Weet jij of Kelvin naar huis is gegaan?” eindig ik mijn verhaal.

“Nee. Kijk eens achter je?”

Ze maakt me aan het schrikken. Kelvin? Is hij hier? Maar voordat ik wat kan zeggen of om kan kijken, zegt ze: “Luister eens, Eef, het komt overal voor, ruzie. Om grote dingen, om kleine dingen. Maar als je Kelvin wilt houden, moet je het uitpraten.” Ze staat op. “Hij is een goeie vent, dat zie je zo. Doe er moeite voor. En doe het kalm aan, want je ziet er nog steeds niet echt fleurig uit.” Ze grijnst naar me, staat op, draait zich op haar hakken om en loopt de serre uit. Ik krijg niet eens de kans om iets te zeggen.

“Eva?” Hij is het, vlak achter me. Zijn adem streekt mijn slaap als hij zich naar me toe buigt en zachtjes in mijn oor fluistert: “Ik wilde met je praten, maar je was opeens verdwenen. Iemand zei dat je op de wc zat. Ik heb op je gewacht. Wat ben ik toch een stommeling. Zijn we nog steeds een stelletje?”

Waarom zou je het niet gewoon vragen? Ik hoor het hem nog zeggen en ik kan niet eens antwoorden, zo opgelucht ben ik, en ik knik.

“Ik reageerde bot. Ik had moeten begrijpen waarom je dacht wat je zei en dan had ik ook wel ingezien waarom je zo kwaad was.” Hij stapt over de rugleuning van de stoel heen en laat zich erin zakken, dicht tegen mij aan. Als we niet in de serre hadden gezeten, weet ik zeker dat hij me gekust zou hebben. “Patricia zei dat je ziek was geworden,” gaat hij door.

“Wat is er?”

“Niets meer,” lieg ik. “Het zal wel komen omdat ik nog niet gegeten heb.”

“En omdat we ruzie hadden,” zegt hij zachtjes. “Zullen we wat afspreken? We praten met elkaar. Over alles. Eerlijkheid is het eerste.”

Ik knik. Hij is zo lief. Hij neemt me iets nauwkeuriger op. “Je ziet er echt niet goed uit. Zo bleek. Zo kun je niet naar huis. Ik breng je wel even.”

“Maar...”

“Geen gemaar, liefje,” zegt hij met een lach. Hij is ook opgelucht en dat maakt me nog warmer. “Ik wil je niet kwijt. Dat kwam er zojuist veel te dichtbij en ik heb wat goed te maken; ik breng je naar huis, of je het nou wilt of niet.”

Slap op mijn benen loop ik naast hem als we de serre verlaten. Wat anderen ervan denken interesseert me eventjes niet zo erg. Ik ben allang blij dat Kelvin en ik onze eerste ruzie overleefd hebben. En wat een domme ruzie! Als ik een beetje beter gekeken had of had geluisterd naar wat hij vertelde...

“Ik voel me twee jaar oud en tien centimeter klein,” beken ik.

Mijn inzinking is gelukkig nu alleen nog maar fysiek. Een nacht goed slapen, een paar dagen preventief medicijnen en ik ben er weer bovenop. In de kleedkamer zie ik Patricia's jas

nog aan de kapstok hangen. Wat een lieverd is het toch. Ergens, verborgen voor mijn spiedend oog, houdt ze me in de gaten om te zien of alles wel goed gaat. Over een paar minuten ben ik weg en niet lang daarna zal haar jas ook verdwenen zijn, omdat ze weet dat het toch goed gekomen is.

“Wat glimlach je?” vraagt Kelvin.

“Ik denk aan Pat,” verklaar ik. “Ze houdt me in de gaten, kijkt of het wel goed gaat.”

Kelvin knikt. “O ja. Ze gaf me bijna letterlijk een schop onder mijn achterste omdat ik jou haast in de vernieling hielp met ‘geruzie over futiliteiten’, zoals ze zei.”

Verrast kijk ik op en dan schiet ik in de lach. “Echt? Wat waren die futiliteiten ook alweer?”

“Weet ik niet. Onbelangrijke dingetjes. Te onbelangrijk om ruzie over te hebben.” We lopen het trapje af, dicht bij elkaar en ik haal een keer diep adem. Het regent weer eens en Kelvin slaat zijn arm om mijn schouders.

“Laten we naar huis gaan,” stel ik voor.

De volgende dag krijg ik orders van de baas—mam dus—om thuis te werken. Toen ik gisteravond thuiskwam, zag ze meteen dat het niet goed was en dus stelde ze voor dat ik vandaag wat aan de administratie zou werken. Ze zei dat ik vanavond geen koopavond hoefde te draaien omdat ze het alleen wel aankon in de boetiek. Het is haar bedekte manier

om te voorkomen dat ik mezelf voorbijloop.

Er ligt een stapeltje facturen, geprinte mails en onafgehandelde post naast de bedrijfslaptop klaar op de keukentafel als ik om een uur of halfelf eindelijk uit mijn bed gerold kom. Dat schoonheidsslaapje had ik echt nodig en na ontbijt en een grote pot thee voel ik me beter dan ik had durven denken. Dankzij mam kan ik rustig aan doen en de batterij weer opladen. Op mijn gemak handel ik het klaargelegde werk af en na twee uur is de stapel links van me weg en ligt rechts van me een pakketje dat op de post moet. Kelvin stuurde me al heel vroeg vanmorgen een berichtje om te vragen hoe ik me voel en ik bel hem en we spreken af om elkaar vanavond te treffen. Wat heerlijk om geen koopavond te hoeven draaien!

Gelukkig kon Carol dit weekend geen plaats meer maken voor de extra trainingen. Met een beetje geluk heeft maandag niemand iets in de gaten.

Als ik door een waterig maar aangenaam zonnetje naar het postkantoor wandel, mijn jas hoog dichtgeknoopt om de frisse wind uit mijn nek te houden, bedenk ik dat ik Kelvin moet vertellen over mijn echte werk. Eerlijkheid, dat is de afspraak. Het klinkt zo makkelijk, maar ik vind het vervelend, zeker na wat er gisteren is gebeurd.

De rest van de dag doe ik niet veel bijzonders. Ik kijk wat films op dvd, lees een beetje en ga nog een rondje wandelen.

Als pap thuiskomt heb ik het eten al voorbereid en schuiven we samen aan tafel. Op vrijdag eten mam en ik meestal een broodje in de winkel en pap kookt dan iets snels voor zichzelf. Daarom is het gezellig om een keertje alleen met hem te eten. We kunnen het samen goed vinden, maar ik zie hem steeds minder omdat hij vaak voor zijn werk weg is.

We kletsen een beetje over zijn werk en wat voor zaken hij onder ogen krijgt. Pap kan leuk vertellen, hij weet mijn aandacht vast te houden en kan zijn juridische verhalen zo brengen dat een leek als ik er ook wat van begrijpt. “Zeg, jij was vandaag thuis, hè? Voelde je je niet goed? Mam zei zoiets,” vraagt hij opeens.

“Gisteravond werd ik niet lekker tijdens het trainen,” zeg ik met een zucht. Ik neem een slok van mijn water en hef het glas naar hem op. “Maar het gaat alweer, hoor.”

“Trainen? Gisteren? Je hebt op donderdag toch normaal geen dansen?”

“Extra trainingen,” zeg ik onduidelijk omdat ik net mijn mond vol heb. “Carol heeft een prachtaanbieding gekregen voor een beurs voor een van haar leerlingen.” En dan opeens vertel ik pa alles over de New York School of Dance.

“New York?” Pap steekt een hap piri-piri in zijn mond en gebaart met zijn vork dat ik verder moet vertellen.

“Eh...ja. De beste danser van Hi-5 kan een jaar naar Amerika, naar New York. Carol heeft een hele hoop

plannen. Alle dansen doen die op de dvd staan die ze toegestuurd kreeg van die school. Ze wil indruk maken door de hele groep in actie te laten zien.”

“In optima forma” begrijpt pap. “Misschien zit er dan wel meer in dan één zo’n plaats. Als ik de directeur was van zo’n dansschool en ik zou een groep zien waarin veel potentieel zit, dan zou ik niet aarzelen om meerdere mensen aan te nemen.”

Verdraaid zeg. Daar zegt hij wat. Hij ziet me denken, schuift wat witte rijst op zijn vork en zegt: “Per slot van rekening hoeft zo’n directeur aan niemand rekenschap af te leggen. Als hij vindt dat er twee of drie of nog meer mensen uit het buitenland aangenomen moeten worden omdat ze barsten van het talent, dan is dat zo.” Hij steekt de hap in zijn mond, kauwt en vraagt daarna of ik ook in de race ben om die beurs. “Hoe goed ben je?” vraagt hij als ik knik.

“Goed. Misschien heb ik wel een kans. Carol zegt dat het niet alleen een kwestie is van talent, maar ook van inzet en doorzettingsvermogen.” Ik prik een stukje ananas aan mijn vork. “En van tweehonderd euro.”

“Tweehonderd euro? Waarvoor?”

Ik vertel over het intensieve extra trainingsschema en leg uit wat er allemaal bij komt kijken.

“Heb je het al betaald?” vraagt pap.

“Ja, meteen toen ik thuiskwam. Een jaar in het buitenland

op zo'n school moet een geweldige ervaring zijn. Het feit dat ik twaalf maanden in New York zou zitten is sowieso al super."

"Krijg je dat geld terug als je het niet wordt?" Aha. Daar komt de zakelijkheid om de hoek.

"Eh...dat denk ik niet." Dat weet ik wel zeker.

"Wat zei mam ervan?"

Snel steek ik de ananas in mijn mond. Pap begrijpt me zelfs zonder dat ik hem antwoord geef. "Je hebt het nog niet verteld," zegt hij effen. "Ze weet er nog niks van, hè?"

Ik schud mijn hoofd en zucht diep. "Ik weet dat jullie er niet kapot van zijn, van al dat dansen. En als ik nou ook nog een jaar naar Amerika zou gaan—als het al lukt—dan zit mam zonder personeel. Ik heb gewoon nog niet de moed bijeengeraapt om het te zeggen. Maak je maar geen zorgen, ik win het toch niet."

Pap legt zijn bestek neer en kijkt me ongelovig aan. Vergis ik me of is hij een beetje boos?

"Denk je nou werkelijk dat je moeder en ik je zo'n kans zouden ontzeggen? Als dit op je pad komt en als jij werkelijk die beurs krijgt omdat je de beste bent, dan verdien je het om te gaan. Wie zijn wij dan om te zeggen dat je hier moet blijven? Je denkt toch niet echt dat wij de illusie hebben dat jij voor eeuwig hier zult blijven wonen en in de boetiek van je moeder zult blijven werken?" Hij schudt zijn hoofd in een

stil, verwonderd verwijt. Het brengt het schaamrood naar mijn kaken.

“Maar hoe moet dat dan met...”

Pap onderbreekt me. “Je moet je eigen weg gaan, Eva. Van alle drie onze kinderen ben jij degene over wie we ons de meeste zorgen hebben gemaakt. Ik snap best dat weer bij je ouders gaan wonen niet echt is wat je van de toekomst voorgesteld had. Ook al heb je hier een eigen etage, het is niet hetzelfde als op jezelf wonen, dat weet ik heus wel. Dat je in de afgelopen jaren nog niet voldoende bij elkaar hebt verdiend om ergens anders een gelijkwaardige ruimte te huren, snap ik ook. Maar ik begrijp niet dat je denkt dat wij jou zullen tegenhouden als je zo’n enorme kans aangeboden krijgt.”

Zwijgend kijk ik naar het ingeweven patroon van het tafelkleed. Hij heeft gelijk en hij weet dat ik het weet. Maar hoe kan ik hem uitleggen dat ik me bezwaard voel om weg te gaan? Mijn ouders hebben me al die tijd bijgestaan en als dank voor hun zorgen kies ik een richting waar ze diep in hun hart geen heil in zien. En ga ik weg en laat ik mam alleen ploeteren. “Pap...personeel is duur. Als ik een keer een weekje moet wachten op mijn salaris is dat niet zo erg, omdat ik dan gewoon wat later mijn etage betaal. Maar iemand anders die in dienst genomen wordt, zal daar niet zo makkelijk overheen stappen. Plus al die andere ellende die

mam erbij krijgt als ze iemand moet aannemen,” zeg ik, om een beetje mijn eigen gevoelens onder woorden te brengen.

Het geschraap van het tafelzilver over de borden is een poosje het enige geluid in de keuken. “Het was erg lekker,” zegt pap als hij klaar is en zijn bestek neerlegt. “Je hebt prima gekookt. Wat ga je vanavond doen?” Het klinkt zo gewoon. Het lijkt bijna of wat we net bespraken maar heel terloops ter sprake is gekomen en niet de moeite van het verder bepraten waard is.

“Uit, de stad in. Ik heb met iemand afgesproken,” antwoord ik afwezig. “Pap, ik...”

“Laat maar, Eva. Ik begrijp je wel.” Zijn glimlach is oprecht, toch vraag ik me af of ik hem niet heb gekwetst. “Beloof me één ding.”

“En dat is?”

“Doe je best en sleep die beurs in de wacht. Maar niet ten koste van je gezondheid, goed?”

Hij is de tweede die me die opdracht geeft. Patricia zei gisteren precies hetzelfde. Opgelucht haal ik adem en ik knik, daarna ruimen we de tafel af en pap jaagt me de keuken uit om me te gaan omkleden. Als ik naar boven wil gaan, roept hij me nog. “Eva?”

“Papa?”

“Nog iets. Je moet het tegen mam zeggen.”

Ja, dat weet ik en daar was ik al bang voor. “Natuurlijk,” zeg

ik en met het gesprek dat we net hadden in mijn achterhoofd, loop ik naar boven.

Kelvin zoent me blij als ik de deur voor hem opendoe en kijkt nieuwsgierig om zich heen, op zoek naar andere familieleden van huize Bentz. “Kom erin,” zeg ik uitnodigend. Hij hangt zijn jas op en als hij een schilderij dat aan de muur in het halletje hangt passeert, stopt hij plots en bekijkt het beter. “Hé. Is dat jouw naam die daaronder staat?”

Ik knik. Toch wel met gepaste trots, moet ik toegeven. Ik kan best aardig met penselen en verf overweg en heb een paar schilderijen gemaakt, ook al is het een tijd geleden.

“Mooi,” zegt hij. “Héél mooi! En die daar? Die ook?”

Ik knik.

“Wauw. Ik ben onder de indruk. Wat is dat voor spul? Olieverf?”

“Acrylverf. En zie je dit hier?” Ik strijk met mijn vingers over het ruwe oppervlak van het schilderij. “Dat is gekleurd zand. Dat heb ik erin gegooid toen het nog nat was. Leuk effect, hè?”

“Zeker!” Kelvin knikt en buigt zich wat verder voorover, turend naar de afbeelding. “Doe je er meer mee? Verkoop je ze ook?”

“Nee, hoor, daar heeft toch niemand interesse in? Ik deed het voor de lol. Ik had tekenen in mijn eindexamenpakket en

dat vond ik een leuk vak, en zodoende deed ik er thuis ook weleens wat mee. Een poosje heb ik overwogen om de kunstacademie te doen of kunstgeschiedenis te gaan studeren. Maar ik ben niet zo goed, hoor. Voor een amateur gaat het wel.”

“Ze zijn te gek,” zegt hij en tot mijn vreugde zie ik dat hij het meent. “Heb je er nog meer?”

Ik knik weer. “Ja, het is een serie. Het zijn er vijf in totaal, boven hangen er nog drie.”

“Cool. Jammer dat je er niet meer mee doet,” zegt hij. Dan klapt hij in zijn handen. “Nou, waar zijn je ouders? Dan kan ik met hen kennismaken.”

“Allebei weg. Mam is nog aan het werk en pa is naar een vriend.” In mijn hart ben ik daar wel een beetje blij om. Ik ben zelf nog niet eens gewend aan mijn nieuwe status van niet-meer-single.

“O. Jammer, ik ben benieuwd naar je pa en ma,” zegt Kelvin. Ik pak zijn hand en trek hem mee naar binnen. “Wil je wat drinken? Of wil je meteen weg?”

“Nee hoor, ik lust wel wat. Heb je koffie?” Hij drementelt door de kamer, kijkt naar de Afrikaanse kunst en de boeken die in de kast staan terwijl ik koffie voor hem maak en een kop thee voor mezelf. “Gaat het goed met je?” vraagt Kelvin. “Je ziet er mooi uit, of ben je nog steeds spierwit en komt dat kleurtje alleen maar uit een potje?”

“Nee hoor, ik ben weer aardig opgeknapt.” Met een geruststellende glimlach zet ik de koffie en thee neer op tafel.

“Je hebt er bepaald niet om gelogen,” zegt Kelvin, kijkend naar de Afrikaanse spulletjes die overal staan. “Er is hier veel Afrikaanse kunst. Ik kan me voorstellen dat je er heel veel van weet.”

Als dat geen voorzet is...Ik klop op de bank naast me. “Eh, Kelvin, kom eens even zitten. Ik moet iets opbiechten,” zeg ik aarzelend. Op ditzelfde moment neem ik me voor om nooit meer te liegen, want een leugen volhouden is niet leuk en vertellen dat je hebt gelogen is heel onaangenaam. Ik moet een paar keer diep ademen en dan begin ik.

“Kelvin, over dat ontwerpen van me, hè...”

“Ja?”

“Nou, eh...dat is eigenlijk, eh...niet helemaal waar. Om het precies te zeggen: het is helemaal niet waar.”

“O?” Kelvin kijkt verrast. Die weet natuurlijk echt niet wat hij moet denken en ik ga gauw verder.

“Ik, eh...ik heb een beetje gelogen. Ik ben helemaal geen ontwerpster. Niet van kleren en ook niet van accessoires of sieraden. Eerlijk gezegd...”

“Eerlijk gezegd ben je een wereldberoemde kunstenares,” onderbreekt hij me.

Zenuwachtig schud ik mijn hoofd. Ik vind dat ik hem moet

blijven aankijken en knipper een paar keer met mijn ogen voor ik verderga. “Nou...eh...eigenlijk ben ik maar gewoon verkoopster in een modewinkeltje. Van mam nota bene.”

“Verkoopster?”

Ik knik. “Je vertelde over jouw studie, en ik was zwaar onder de indruk, en verkoopster klonk zo stom in vergelijking met jouw bruggen en wegen dat ik het eerste heb gezegd wat in me opkwam. Ik heb het allemaal bij mekaar gefantaseerd.” Ik friemel aan een los draadje bij een knoopsgat.

“Verkoopster. Niet echt flitsend, hè? Dus heb ik dat ontwerpen verzonnen. Ik schaam me kapot. Vind je me nu erg stom?”

“Dus je bent helemaal geen ontwerpster?” Ongelovig schudt Kelvin zijn hoofd, maar het is wel duidelijk: stiekem heeft hij de grootste pret om mijn gedoe. “Eva, Eva. Wat maak je het jezelf toch moeilijk!”

“Het klinkt zo suf,” zeg ik een beetje moedeloos, “en het is helemaal niet wat ik voor ogen had toen ik van de middelbare school afkwam. Ik wilde zo graag de danswereld in, ik was in topvorm en de toekomst zag er heel goed uit, maar toen werd ik ziek en daardoor kwam het hele plan op losse schroeven te staan. En waar ben ik nou, zoveel jaar later? Niet verder dan verkoopster in een suffe boetiek met een inschrijving op zak van een opleiding die me eigenlijk geen fluit interesseert.”

“Verkoopster klinkt niet zo cool, dat is waar. Misschien moet je voortaan maar sales manager zeggen. Engelse termen gaan erin als koek.” Kelvin veegt luchtigjes een lok haar van mijn schouder.

Ondanks mijn gespannenheid moet ik toch lachen. “Dat is waar. Als ik geweten had dat jij en ik...nou ja, dan had ik meteen gezegd hoe het zat.”

“Had je niet meteen door dat ik de man van je dromen was?” Kelvins ogen glinsteren. “Hoe zou dat nou komen... We zijn niet echt een combinatie die je al meteen voor je zag als het Dream Team, hè?”

Nee, schud ik. Dat is waar. “Sorry Kelvin. Wat moet je wel niet van me denken? Eerst gisteren die scène en nu dit weer.”

“Liever nu dan over drie jaar,” zegt hij laconiek. “Dan zou je pas echt iets hebben om je voor te schamen.”

“Ik wilde indruk maken.” Met een zucht pak ik mijn glas en nip van de gloeiend hete thee. “Enfin, dat is nou wel weer uitstekend gelukt. Dit kun je me mijn hele leven nadragen.”

“Ieder zijn vak, hoor. Wat maakt mij dat nou uit? Al verkocht je kerstkaarten aan de elfjes.”

Een beetje nerveus giechel ik. “Stom, hè.”

“En die schilderijen in de gang? Wie heeft die dan gemaakt?”

“O! Ik! Dat is echt waar! Erewoord!” roep ik haastig. “Ik heb niet over alles gelogen! Echt niet!”

Kelvin schudt zijn hoofd en lacht opeens breed. “Hoe krijg je het trouwens verzonnen?!” Ik giebel als een schoolmeisje en haal een keertje opgelucht adem. “En gisteravond? Toen was je opeens hondsberoerd. Heeft dat iets te maken met dat ziek zijn waar je het net over had?”

Dit is het moment waar ik altijd bang voor ben. Eerlijk zijn, Eva. Praat erover. Niet alleen over de fysieke klappen, maar ook over de depressiviteit die volgde. Als je wilt dat hij je begrijpt moet je volledig zijn, zeg ik streng tegen mezelf.

Aarzelend vertel ik hem over de tijd die achter me ligt. Hij luistert geduldig en als ik uitgepraat ben, haal ik mijn schouders op. “Dat is het,” zeg ik zachtjes. Kelvin zet zijn mok op tafel en pakt het glas uit mijn handen en zet het ernaast. “Nou, dat is niet mis. Zitten er nog meer skeletten in de kast?”

Ik schud mijn hoofd. “Heb ik nog niet genoeg bij elkaar gefantaseerd?”

“Die ziekte is geen fantasie.”

“Dat was harde werkelijkheid, helaas. Depressief ben ik gelukkig niet meer, maar die leverproblemen...dat blijft me de rest van mijn leven achtervolgen. Het kan echt heel plotseling komen opzetten. Ik heb er al lang geen last meer van gehad, maar het is toch niet uit mijn systeem. Je weet in ieder geval nu wat er aan de hand kan zijn als ik weer eens erg lang op de wc zit. Weet je wel zeker dat je de toilet details verder nog wilt horen?” Ik schud mijn hoofd. “Nee, laat ik dat

maar niet doen.”

Hij lacht ook en trekt me naar zich toe. “Van mij mag je niet meer ziek worden. Trouwens, je wordt niet ziek want ik wijk nooit meer van je zijde. En verder? Je bent een dom gansje als je denkt dat ik je niet leuk vind als je geen ontwerpster bent. Ik vind je leuk om wie je bent, compleet met gekke fantasieën!”

“Dus je bent niet boos?” vraag ik, al redelijk opgelucht.

“Nee joh. Teleurgesteld dat ik niet in jouw designerkleding kan rondlopen, dat wel. Maar ik overleef het wel, hoor.” Hij gebaart me me om te draaien, legt zijn handen op mijn schouders en begint me daar en in mijn nek te masseren. Zachtjes kneedt hij mijn stramme spieren. “Eva, als je toch bezig bent moet je de rest ook maar opbiechten. Ben je een miljonair dochter? Voer je zonnedansen uit of aanbid je misschien een popster of zo? Spaar je suikerzakjes of ben je internetverslaafd? Loop je het liefst rond in een berenvel of ben je stiekem de vijftig al gepasseerd maar goed geconserveerd?” Hij spot een beetje met me, op een liefkozende, voorzichtige manier. Zijn lippen raken heel even de huid onder mijn haargrens, wat kippenvel op mijn armen tovert.

“Ik geloof het niet, maar ik kan niet zo goed denken op dit moment..” De kusjes glijden langs mijn nek naar voren, over mijn sleutelbeen naar het holletje bij mijn hals, omhoog over

mijn kin. Als ik zijn zoen beantwoord staat alles even stil. Ik wil hem. Hij wil mij. Ik leid hem naar boven, naar mijn woonwereld waar we vrijen, eerst heftig en ongeduldig en daarna nog eens, maar langzaam en teder. Het is heerlijk.

Zeven

Keivin rost met een handdoek over zijn vochtige haren en grijnst van oor tot oor naar me. De geur van de douche hangt om hem heen. “Wat zullen we gaan doen?” Hij stapt in zijn broek en hipt op een voet rond, omdat hij blijft steken in de zoom.

“Uit. Naar de film, ergens wat drinken?”

“Prima. Wat jij wilt,” zegt hij opgewekt en hinkelt naar mij toe, worstelend met zijn broek. Hij zoent me. “Je bent prachtig.”

“Je ziet er zelf ook niet gek uit,” lach ik terug. “Ben je onderhand klaar met aankleden?”

Kelvin wurmt zijn voeten in zijn schoenen. “Ja, ik ben klaar. Let’s go.”

Verder dan mijn voordeur komen we niet, omdat mam net uit de garage komt. Ze ziet er moe uit en tussen haar wenkbrauwen zie ik een diepe rimpel; het teken dat ze ergens mee zit. Het is wel een prima moment om Kelvin aan haar voor te stellen. Als ze zo met iets bezig is, heeft ze misschien minder kritische noten te kraken voordat ze Kelvin accepteert. “Dat is mijn moeder,” zeg ik tegen Kelvin en trek hem aan zijn hand mee. “Kom, dan kun je kennismaken. Mam, dit is...”

Een wuivend gebaar, ergens tussen haar oor en haar schouder, vervangt het normale handenschudden en haar scherpe blik. Ze grijpt me bij mijn bovenarm en sleept me haast mee terug naar binnen. “...Kelvin,” maak ik mijn zin verward af. “Mam? Wat is er?”

“Jij hebt wat uit te leggen,” zegt ze, sleurt me zo ongeveer de keuken in en duwt me neer op een stoel. “Wie of wat is in vredesnaam La Ligne Rose? Ik heb alles nagezocht en niets kunnen vinden! De telefoon heeft vandaag niet stilgestaan! Allemaal klanten die hebben geïnformeerd en zelfs al voorlopige bestellingen voor het Ralph Laurengilet van La Ligne Rose hebben geplaatst! Wat heb jij geregeld?”

Als met stomheid geslagen kan ik mam alleen maar aanstaren. Wat zegt ze nou? Bestellingen voor La Ligne Rose? Maar dat merk bestaat helemaal niet. Hebben die mensen geen verstand? Ze kopen iets alleen maar vanwege de naam en hebben nog nooit zelfs maar iets gezien van...

“Eva?” De dwingende toon in haar stem trekt me terug naar de keuken. Mam is erg geagiteerd omdat ze totaal niet begrijpt waar dat La Ligne Rose opeens vandaan is gekomen. Ik kijk naar Kelvin, die verdacht hard zijn best doet om niet te lachen. Mam ziet het niet, ze kijkt alleen maar ongeduldig naar mij. “Wel?”

Wat nu? Ik kan wel weer een heel verhaal ophangen, maar het is nog maar kort geleden dat ik me voornam om niet

meer zo losjes met de waarheid om te gaan en dus fluister ik:
“Het bestaat niet.”

“Wat zeg je?”

“Het bestaat niet. Dat La Ligne Rose. Die vrouw met die rode haren, die Louise Koriander...”

“Kariander,” onderbreekt ze me.

“Kariander. Die was zo uit de hoogte en deed zo lelijk tegen me, dat ik in een opwelling heb gezegd dat ik een hele exclusieve ontwerpster aan de lijn had.”

Mams mond zakt open. Die van Kelvin ook, maar dat komt omdat hij de humor er wel van inziet en zijn gezicht niet meer in de plooi kan houden. “Eva, dat kun je niet menen! Je weet toch dat de klant koning is?”

“Ja, en ik ben de keizer,” zeg ik iets snibbiger dan ik bedoel. “Mam, ik was het zat! Die arrogantie...het was gewoon verschrikkelijk. Ze verdiende een koekje van eigen deeg.”

Nog wil mam het niet geloven. “Vannmiddag kwam Hilda Lindhorst en die vroeg er ook al naar. Heb je haar dan óók voorgelogen?”

Nee! Ik schud heftig mijn hoofd. “Nee, juist niet. Ze vond het een geweldige grap en ging er helemaal in mee. Zij was degene die het zogenaamd toevallig net ter sprake bracht toen die Kariander voorbijliep!”

Mam zucht heel diep. Ze is nu wel behoorlijk over de rooie, dat kan ik wel zien, en ik voel me geroepen om me te

verdedigen. “Mam, het is haar eigen schuld. Als ze maar mee kan doen met de nieuwste designers, ook al heeft ze geen flauw idee wie erachter zit en of ze het überhaupt mooi vindt —als ze maar een merk aan haar kont heeft hangen is het goed.”

“Het is niet aan jou om daarover te oordelen,” wijst mam mij terecht. “Als ze dat wil, is dat haar zaak.”

“Het was alleen maar een grap en ze trapte erin.”

“Dat zal best,” zegt mam scherp, “maar ik heb zestien inschrijvingen voor ontwerpen van La Ligne Rose.”

Zestien? Ik weet niet wat ik hoor en ik val bijna van de stoel. “Dat is toch niet echt waar, hè?”

“Nou en of dat waar is. Dus, jongedame, ga jij maar eens nadenken hoe je dat gaat verkopen aan mijn trouwste klanten.”

“Mam, zeg gewoon dat het niet doorgaat! Dat die ontwerpster een exclusief contract heeft afgesloten met een groot modehuis of zo! Of dat ze...dat ze...dat ze gaat verhuizen naar Ecuador om daar arme kinderen te helpen! Of dat ze...”

“Dat ze de mazelen heeft,” vult Kelvin gediensig aan.

“Ja, precies! Dat ze de...” Abrupt houd ik op als ik beseft wat ik nazeg. Mam kijkt verstoord op. Welke idioot heeft het over mazelen? Kelvin werpt haar een heel onschuldige glimlach toe.

“O ja. Kevin?” zegt mam die zich nu pas lijkt te realiseren dat we niet met z’n tweeën in de keuken zijn.

“Kelvin. Met een T.” Hij geeft mam een stevige hand.
“Hardenberg.”

Zoals te verwachten was neemt ze hem in een oogwenk van top tot teen op en ik ben me pijnlijk bewust van haar nauwelijks verholen afkeuring over zijn kledingkeuze. Baggy is echt niets voor haar en ik durf er wat om te verwedden dat ze zich afvraagt met wie ik nu thuisgekomen ben. En vervolgens waar zij zo’n jongen aan verdient. Maar ik ben niet van plan om me daardoor te laten ontmoedigen.

La Ligne Rose zit haar blijkbaar erg dwars, want ze houdt voor zich wat ze normaal zou zeggen, glimlacht een beetje verstoord terug naar Kelvin en wendt zich dan weer tot mij.

“Nee. Ik ga geen uitvluchten verzinnen voor iets wat jij over mij afgeroepen hebt. Dit is jouw probleem, jij lost het maar op. Jij hebt zo’n idioot plan bedacht, dan moet je ook de consequenties onder ogen zien. Voor het einde van aankomende week heb je iets geregeld. En Eva...ik verwacht dat ik niet één klant uit het klantenbestand hoeft te schrijven. Duidelijk?”

Ik wil haar onderbreken en zeggen dat het geen plan was, maar een uit de hand gelopen grap en dat ze het veel te serieus opneemt. Maar ze is heel gedecideerd. Haar gezichtsuitdrukking en haar toon laten geen enkele twijfel

bestaan. Ze verwacht niet alleen een ongeschonden clientèle: ze eist dat.

“Ik ga naar boven. Ik ga in bad liggen met een goed boek,” zegt ze koeltjes. Kelvin knikt ze gedag, ik krijg een soort beschaafde luchtkus naast mijn wang en dan laat ze ons achter in de keuken. Het is een poosje stil. De keukenklok tikt harder dan normaal. Kelvin is volkomen ontspannen met een bil op de keukentafel gaan zitten. “Nou Eva, je houdt niet op met me te verbazen,” is het eerste wat hij zegt. Er gaan twee wenkbrauwen vragend omhoog.

“Ach Kelvin, dat was ik alweer helemaal vergeten!” zeg ik snel. “Het is precies zo gegaan als ik gezegd heb. Zo’n omhooggevallen trut die zichzelf geweldig vindt en vooral aan iedereen moet laten zien hoe goed ze wel is, en hoe dom ik ben. Ze kreeg haar verdiende loon!”

“Dat kan wel zijn, maar in feite zit jij met de gebakken peren, en niet zij. Hoe ga je dit aanpakken?”

“Kelvin, je bent het toch niet met mijn moeder eens, hè?”

Hij schudt zijn hoofd langzaam. “Jawel. Toch wel. Je kunt niet van haar verwachten dat zij zich onder die bestellingen uit praat. Dat moet jij doen.”

“O, nee. Daar begin ik niet aan. Ik stel wel een of andere chique brief op dat die ontwerpster niet meer wil of zo.”

“En je moeder klanten laten verliezen? Het klonk niet als een grapje toen ze zei dat ze verwachtte dat ze alle dames

terug zou zien in haar winkeltje.”

Ik kom overeind en ijsbeer door de keuken. Ergens in huis hoor ik water lopen. Dat moet mam zijn die in bad gaat om zich te ontspannen; iets wat vast niet gaat lukken omdat ze zich nu loopt op te vreten over mijn stomme grap. Kelvin heeft gelijk. Mam heeft gelijk. Dat weet ik maar al te goed.

Kelvin draait zich wat, zodat hij met zijn hele zitvlak op de tafel zit en hij pakt mijn handen als ik hem voorbijloop, waardoor ik stop en met mijn bovenbenen tegen zijn knieën leun. “Weet je wat pas echt cool zou zijn?”

“De trein naar Tadzjikistan nemen en daar Kase aus Holland gaan verkopen?” opper ik.

“Zelf iets ontwerpen,” zegt hij. Zijn gezicht is een half metertje van me af. Hij heeft prachtige trekken, heel geprononceerd, maar toch niet te veel van het goede. En die kaaklijn. Ik ben dol op zulke rechte lijnen. Maar nu wordt mijn blik toch vooral naar zijn ogen getrokken, die glinsteren van een plan waarvan hij wel en ik de finesses nog niet weet.

O, die ogen moeten even wachten. Hij stelde iets voor. Reageren, Eva!

“Wat zeg je?”

“Zelf iets ontwerpen. Jij. Je hebt die schilderijen in de gang toch gemaakt en die zijn geweldig. Je zei straks dat je altijd graag tekende, je bent geïnteresseerd in kunst en misschien kun je best kleding bedenken en tekenen. Je bent vast

creatiever dan je wilt bekennen. Als jij nou eens zelf een paar kledingstukken ontwerpt? Die klanten weten dat toch niet en je kunt die naam La Ligne Rose gewoon aanhouden. Dan ben jij het grote geheim erachter. Stel je voor dat die vrouw over wie je het net had met jouw ontwerp gaat lopen opscheppen. Zonder dat ze weet dat het van jou afkomstig is natuurlijk. Denk je niet dat dat de ultieme genoegdoening is?"

"Doe niet zo gek. Ik kan helemaal niet ontwerpen en naaien en zo, daar weet ik niks van af."

"Nee, maar je hebt dagelijks kleren in je handen. Je weet wat kan en wat niet; je maakt mij niet wijs dat je er geen kijk op hebt. Laat je eigen inbreng nu eens zien in het stadium voordat je de mensen aankleedt! Eva, je hebt toch niets te verliezen! Doe het gewoon."

"Je bent niet goed wijs," zeg ik sarcastisch. "Heb je vanavond wel gegeten?"

Kelvin lacht. Ik zie aan hem dat hij zijn eigen idee volkomen acceptabel vindt. Zelf iets ontwerpen. Hoe komt hij erbij? Dat kan ik niet. Maar toch begint mijn bloed sneller te stromen. Ergens, heel in de verte, zie ik iets van wat hij ziet. Hij houdt vol.

"Eva, ik weet zeker dat je het kan. Je moet er gewoon aan beginnen."

"Ik kan niet naaien."

"O, dat kan ik wel regelen, maak je daar maar geen zorgen

over. Ik ken iemand die dat wel kan. Jij moet ontwerpen maken van hoe je het wilt hebben, met jouw inbreng en jouw ideeën.”

“En de stof dan?”

“Die kun je toch kopen?”

“Maar als het nou mislukt?” breng ik ertegen in, nog niet echt overtuigd.

“Dan is er nog geen man overboord. Je kunt altijd nog een of andere smoes verzinnen, maar dit is de ultieme gelegenheid. Eva, denk er eens goed over na! De mogelijkheden zijn onbegrensd. Nu moet je toeslaan! Dit is je kans. Kijk eens verder. Je hebt me net zelf verteld dat je toekomst in het dansen tamelijk onzeker is, toch? Daarom moet je nu de kans grijpen. Zoiets lukt je nooit meer. Of wil je toch liever met bekertjes en slabbetjes en haakjes en zuigapparaten dag in dag uit naast een tandartsstoel staan?”

Dat duwt me over de drempel. Weg is het beeld van de vrije dagen waardoor ik me heb laten verleiden.

Tandartsassistente? Hoe heb ik dat in vredesnaam bedacht? Dan komt die opgeblazen mevrouw Kariander weer in mijn gedachten op en het lachje van mevrouw Lindhorst. Hoe zou zij het vinden als ik opeens met iets echt exclusiefs op de proppen kwam? En mam? Voor haar zou het een complete verrassing zijn.

“Nou?” Kelvin ziet natuurlijk dat ik het grotere beeld

begin te vatten. “Wat zegt mijn meisje ervan?”

Hij heeft gelijk, ik ben gek als ik deze kans niet grijp. Ik doe het. Ik ga zelf La Ligne Rose leven inblazen. Ik word... ontwerpster!

Ik neem de volgende dag vrij met goedkeuring van mam om ‘op zoek te gaan naar een ontwerper over wie Kelvin het een en ander heeft gehoord’. Op Kelvins aanraden houd ik voor me dat ik zelf een gooi doe naar het ontwerpvak. Uit de bibliotheek haal ik boeken over grote en minder bekende ontwerpers, boeken over modepresentaties, over stijl en styling, over modetekenen en -fotografie, neem jaargangen door van de meest stijlvolle magazines en koop papier en tekenmateriaal in een heel scala van kleuren, waarmee ik me opsluit op mijn etage. Het is een tijdje schetsen voordat ik een modelachtig modepoppetje kan maken, maar als ik het eenmaal te pakken heb teken ik een paar figuren die ik kopieer en gebruik als basis. Kelvin moet zaterdag werken in de groentezaak, dus ik zie hem pas ‘s-avonds en dan heb ik een hele stapel volgetekend papier op tafel liggen en een veel grotere berg proppen in de hoek van de kamer. De prullenmand kan de hoeveelheid afgekeurd materiaal al niet eens meer verwerken. We nemen het samen door.

“Het is niks,” zeg ik opeens somber. Heb ik hier de hele dag aan gewerkt? Erg indrukwekkend is het niet, het is

nauwelijks exclusief te noemen. Kelvin kijkt een voor een de tekeningen door.

“Ik heb er geen verstand van,” zegt hij, “dus ik kan ook niet zeggen of het goed is of niet. Wees eens streng voor jezelf. Wat mankeert eraan? En dan wel een beetje onderbouwde kritiek waar je zelf wat aan hebt.”

“Het is allemaal nogal braaf,” zeg ik na een poosje. “Maar het moet toch geschikt zijn voor die nette dames die bij mam in de boetiek komen?” Ik pak een tijdschrift op en blader erdoor. “Zie je, dit bijvoorbeeld. Broodmagere modellen van twintig min. Lijken in de verste verte niet op de vrouwen die ik moet kleden. Moet je kijken wat ze voor gekke dingen aanhebben. Zo’n broek—daar loopt toch niemand in?”

“Waarom zijn die ontwerpen dan zo? Als toch niemand het draagt...”

“Omdat daar de prêt-a-porter van afgeleid wordt. Allemaal minder extreem, maar wel gebaseerd op de idee-en van de grote ontwerpers.”

“Daar heb je je antwoord. Moet het niet veel wilder? Veel minder traditioneel?” Kelvins benadering lijkt zo simpel en toch...Ik pak een stift, mijn voorbeeldmodel en zet een paar lukrake strepen op het papier. “Hier. Een, twee, drie, schouderlijn, stuk imitatiekrokodillenleer hier...klaar.”

Tot mijn verbazing ziet het er helemaal niet zo gek uit. De kunst van het weglaten? Is dat het? Kelvin merkt niet dat ik

naar mijn tekening staar. Hij rekt zich uit om zijn stijve spieren los te krijgen. Hij zegt iets over een drukke dag maar ik luister nauwelijks—ik probeer te grijpen wat er begint te dagen. “Hoelang ben je hier al mee bezig?” vraagt hij en trekt me tegen zich aan om me te zoenen.

“Vanaf halfzeven,” geef ik eerlijk toe. “Vanmorgen, dus.”

“Halfzeven? Dan wordt het tijd om iets anders te doen. Ik heb honger. Zal ik koken?”

“Jij?”

“Ja, waarom niet? Ik heb een hoop groente meegenomen en maak een geweldige stoofschotel.”

Daar zeg ik geen nee tegen en in mijn kleine keukentje wijs ik hem de weg. “Weet je,” zegt Kelvin, maar hij gaapt voordat hij verder kan gaan. “Sorry, ik heb honger, dan ga ik altijd geeuwen. Misschien is de truc ook wel dat je je niet zo moet laten leiden door degene voor wie je het ontwerp maakt. Je moet je eigen dingen doen. Zelf tekenen wat je mooi vindt en niet in je achterhoofd al een pasklaar kledingstuk voor mevrouw die-en-die proberen te maken.”

Ik pak een groot mes en een snijplank voor hem en Kelvin valt vaardig aan op de te snijden groenten. Ondertussen houd ik me bezig met aardappels schillen. “Net of zo’n mevrouw aantrekt wat ik mooi vind.”

“Waarom niet? Natuurlijk doen ze dat. Zolang jij je identiteit maar verborgen houdt blijven ze zo snobistisch dat

ze jouw ontwerpen aantrekken, of ze het nou mooi vinden of niet.” Hij lacht vrolijk. “Dat klinkt afgrijselijk. Wat een gedoe over kleren. Waarom dragen mensen niet gewoon wat lekker zit?”

Fijntjes maar toch diplomatiek geef ik hem antwoord. “Omdat niet iedereen zich comfortabel voelt in een slobbertrui en een vale spijkerbroek.” Dat is een inkoppertje.

“Touche. Jij vindt het vast en zeker ook afschuwelijk,” zegt hij op half-vragende, half-bevestigende toon.

“Het is niet mijn smaak. Maar wat erin zit is zo lekker dat ik het voor lief neem.” Slim antwoord vind ik zelf en Kelvin lacht toegeeflijk en geveleid. Behendig schuift hij de kleingesneden courgette van de plank in de pan en leeft zich uit op een paar tomaten.

“Is het niet een beetje naïef om te denken dat het zal lukken?” mijmer ik hardop. “Ik bedoel: er timmeren zoveel ontwerpers aan de weg, die echt heel goed zijn en niet kunnen doorbreken, en bij mij zou het dan wel lukken?”

Kelvin haalt zijn schouders op. “Misschien. Jij hebt wel voor op die anderen dat bij jou de reclame al gemaakt is, terwijl een ontwerper eerst kleren moet verkopen voor hij naam gemaakt heeft.”

Ik knik, bijtend op mijn onderlip. “Tja. Klinkt raar, maar je hebt wel gelijk. De omgekeerde wereld, als je het zo bekijkt.” Ik klets aan een stuk door over het ontwerpen, de

tekeningen die niet lukken en wat voor suffe ideeën ik heb. Pas als Kelvin na een hele tijd zijn handen opsteekt en met een klap de houten lepel op de snijplank kletst, kijk ik op.

“Eva! Stop! Nu!” roept hij smekend. “Alsjeblieft. Ander onderwerp! Anders snij ik straks nog iets anders dan de ui! Of wil je graag gehakte vingertopjes op je bord?”

“Argh! Niet doen!” roep ik berouwvol en het dringt tot me door dat ik me wel erg laat meeslepen. Ik geef hem een zoen. “Sorry, maar het is wel een beetje jouw schuld dat ik zo doordraaf,” zeg ik quasibeschuldigend, waarop hij kijkt als de vermoorde onschuld en mij vervolgens naar de kamer jaagt om tafel te dekken. Wat hij me even later voorzet, liegt er niet om: het is heerlijk. Het samen koken was al gezellig en de avond verloopt heerlijk en ontspannen. We raken niet uitgepraat. Bij Kelvin voel ik me zo verrukkelijk op mijn gemak. Ik kan er bijna niet over uit. Het is net of ik hem al jaren ken en toch is alles nieuw. Als ik ‘s nachts wakker word omdat ik naar het toilet moet, hoor ik de zachte diepe ademhaling van Kelvin naast me en net voordat ik weer weg begin te zakken, besef ik dat ik in slaap zal vallen met een glimlach op mijn gezicht.

Ik droom. Ik ben nog klein, zeven jaar. Met mijn ouders ben ik op vakantie in Tanzania. Pap wordt omhelsd door een dikke vrouw die zo breed lacht dat het lijkt of haar gezicht uit

twee delen bestaat. Ze kust mijn moeder op de wangen en geeft mij een knipoog.

Dan ben ik in een schemerig huisje waar een meisje van mijn leeftijd eerst nieuwsgierig naar mij kijkt en dan opeens net zo lacht als de dikke mevrouw. Verwonderd vraag ik me af hoeveel vlechtjes ze heeft en hoe het kan dat ze zo uit blijven staan. Het is een grappig gezicht. Ze steekt aarzelend haar hand uit en raakt mijn spierwitte haar aan, dat ook gevlochten is, maar dat in twee slappe vlechten over mijn schouders hangt.

Weer verschuift het beeld en ik zit met het meisje op de rode aarde en we doen een soort knikkerspel met handgemaakte balletjes die verschillende kleuren hebben. Het is warm en de zon schijnt op mijn schouders. De dikke mevrouw legt een kleurige dunne doek over mij heen, zodat mijn witte huid niet verbranden zal. We lachen allemaal, pap nog het meest van iedereen.

Ochtendlicht sijpelt heel ijl door mijn gordijnen, aan de stilte kan ik merken hoe vroeg het nog is. Kelvin is diep in slaap, ik hoor het aan zijn ademhaling. Het is te donker om zijn gezicht te kunnen zien. Heel zachtjes, om hem niet wakker te maken, glijd ik uit bed. Met mijn hoofd vol beelden van Tanzania en de vakantie die ik had toen ik zeven jaar oud was en waar ik me slechts flarden van kan herinneren, sluip ik

de slaapkamer uit en pak uit de kast, ver weggestopt, het onderste album van een grote stapel. Een dik donkerrood fotoalbum dat mijn ouders ooit voor me samengesteld hebben. Met het boek en een kopje thee installeer ik me in een hoekje van de bank en ik sla het album open. Foto's van het vertrek van Schiphol, de aankomst in Dodoma en een oude bekende van pap die naar de camera lacht. Dan pagina's vol met foto's van het prachtige landschap, de vriendelijke mensen en de hereniging van pap met mensen uit zijn jeugd. Wat me opvalt, en nu weet ik ook waarom ik het album uit de kast gevist heb, zijn de kleurige stoffen en de ingenieuze wikkelmethodes waarmee de vrouwen zich weten te kleden. Als ik een poos later het album dichtsla weet ik het plotseling. In mijn ochtendjas, met het fotoalbum binnen handbereik, schuif ik aan tafel en begin opnieuw met schetsen. Voor het eerst sinds ik hiermee begonnen ben, heb ik werkelijk inspiratie en begint er iets uit mijn handen te komen dat echt ergens op lijkt. Als Kelvin een paar uur later verschijnt ligt de tafel al vol. Hij slaat zijn armen om me heen, kijkt met me mee naar wat ik gemaakt heb en ik merk aan zijn reactie dat dit weleens de doorbraak zou kunnen zijn. Hij kust me. "Vannmiddag gaan we naar mijn zus," zegt hij, zijn adem warm op mijn wang. "Eens kijken of ze hier wat mee kan."

"Je zus?"

"Die is coupeuse," zegt hij.

“Naaister? Je maakt zeker een grapje.”

Hij schudt zijn hoofd. “Nee hoor.”

“Kelvin, dat is toch gewoon té toevallig,” zeg ik. Ik geloof hem, maar eigenlijk ook weer niet, totdat hij zijn schouders ophaalt en met een lachje zegt: “Toeval, lot, karma—noem het maar wat je wilt. Als dit echt gaat werken, is het vast voorbestemd.”

Daar denk ik even over na. “Dan was het ook voorbestemd dat wij elkaar ontmoetten,” knik ik. “Mmm. Daar kan ik wel wat mee. Dat spreekt me wel aan.” Stijf van het zitten maar tevreden kom ik overeind. “Heb je zin in een ontbijtje?”

Hij trekt me tegen zich aan. “Ik heb zin in iets anders.” Het ontbijt laat nog even op zich wachten.

Ik heb kennisgemaakt met Kelvins zus Sherry. Ze woont in Vlissingen en tot mijn verrassing is ze een heel stuk ouder dan Kelvin. Ze hebben dezelfde opgewekte manier van lachen, maar verder zie ik maar weinig gelijkenis: Kelvin zo slank, zij zo rond als een tonnetje. Hij een smal gezicht met verfijnde tekening, haar kenmerken vooral bepaald door een overdaad aan lichaamsgewicht. Wat ze wel gemeen hebben is hun warmte. Sherry is ontzettend hartelijk en als Kelvin en ik het hele verhaal aan haar uitleggen, lacht ze van oor tot oor en ze wil meteen meewerken aan La Ligne Rose. Sherry is

huisvrouw, maar ook gediplomeerd coupeuse. Jarenlang heeft ze gewerkt in een bruidsmodeatelier waar ze met eindeloos veel geduld duizenden jurken en pakjes heeft aangepast voor de meest uiteenlopende bruiden-in-spe. Een volledig ervaren naaister—meer dan ik me had kunnen wensen op het moment dat Kelvin zei dat hij wel iemand wist die kon helpen. Ik haal de tekeningen van de ontwerpen tevoorschijn en met een blik die oog voor detail verraad, bekijkt Sherry ze nauwkeurig. Ze heeft wel wat aanmerkingen, maar is over het algemeen genomen zeer te spreken over wat ik heb gemaakt. Vooral een kort jasje met bijpassende rok vindt ze erg mooi. En natuurlijk wijs ik op het zogenaamde Ralph Laurengilet dat gemaakt zal moeten worden. Daarmee is het toch begonnen! De afspraken zijn daarna snel gemaakt: Sherry gaat de patronen vast uitwerken en ik zal zorgen voor stoffen, fournituren en accessoires. Ze biedt zelfs aan om mee te gaan naar de stoffengroothandel en zo'n aanbod kan ik natuurlijk niet afslaan. We spreken af voor dinsdag, omdat er dan een bekende van Sherry aanwezig is die ons goed zal kunnen helpen.

Als we na een gezellige middag naar huis rijden, ben ik zo uitgelaten dat Kelvin er geen speld tussen krijgt. De wandeling langs de kust die we ook nog hebben gemaakt heeft me niet moe of doezelig gemaakt. Integendeel, ik heb energie voor tien.

“Wat een enig mens,” zeg ik gemeend als we op de snelweg zitten. “Jullie schelen veel in leeftijd!”

“Achtien jaar, ja. Sherry was de eerste, toen twaalf jaar niks en toen kwam Leon, daarna Tessa, Janey en Sam en toen ik. Sherry heeft een dochter, ze studeert in Amerika. Sherry’s man is al lang geleden overleden. Ik kan me hem niet eens meer goed herinneren, maar mijn zus is in ieder geval nooit op zoek gegaan naar iemand anders. Ze leeft van het nabestaandenpensioen en van de opbrengsten van naai- en verstelwerk. In een atelier werken wil ze niet meer, maar je merkt wel dat ze het heel leuk vindt om zulke klussen te doen als die wij vandaag brachten.”

“Natuurlijk betaal ik haar ervoor,” zeg ik meteen. “Heb ik dat eigenlijk wel gezegd?”

Kelvin lacht en gebaart met zijn hand dat ik daar niet over in moet zitten. “Al een keer of vijf. Dat is van later zorg. Voorlopig doet ze het vooral om jou en mij een plezier te doen.”

“Dat kan wel zijn, maar goed werk moet betaald worden,” zeg ik beslist. “Bovendien gaat ze dinsdag ook mee, dat kan toch niet allemaal voor niks?”

“We zien wel,” is het enige wat Kelvin daarop zegt en luidkeels zingt hij daarna mee met een liedje op de radio, waardoor elke vorm van discussie effectief afgebroken wordt en daarom zing ik vanaf dat moment ook maar gewoon mee.

Ik heb mam verteld dat ik een ontwerpster heb ontdekt met wie ik in onderhandeling ben gegaan, en dat die vrouw het label La Ligne Rose voor me zal ontwikkelen. Ik vertel haar niet dat ik de ontwerpen zelf heb gemaakt. Dat vindt ze niks, dat kan ik zo zeggen, daar hoefje geen helderziende voor te zijn. Niettemin vind ik het niet plezierig om mam willens en wetens voor te liegen. Het lijkt wel of ik steeds meer op mijn bord krijg: het is moeilijker om een leugen vol te houden dan je denkt. In ieder geval ben ik blij dat Kelvin nu weet hoe de vork in de steel zit.

Omdat mam ziet hoe fanatiek ik ermee bezig ben, kan ik onder werktijd weg om zaken te regelen, hoewel ik probeer om zo veel mogelijk te doen buiten winkeluren. Dat is ook uit noodzaak: zelfs als ik in het kleine kantoorje naast het keukentje aan de telefoon zit, moet ik steeds in de gaten houden wat ik zeg en het spelletje volhouden. Klanten komen in de zaak en informeren naar de kleding van La Ligne Rose. Ik gloei van opwindning.

“Ik kan er met mijn verstand niet bij dat het echt gebeurt,” zeg ik tegen Kelvin als ik hem tijdens mijn lunchpauze aan de telefoon heb. “Het lijkt wel een scenario van een of andere chick flick.”

Kelvin lacht. “Ik geloof meer in zelf je lotsbestemming sturen. Natuurlijk gebeurt er niks in je leven als je op je luie kont blijft zitten. Het is alleen maar logisch dat er ballen aan

het rollen gaan als je zelf in beweging komt.” Wat is-ie diepzinnig, hè?

“Je bent een filosoof, Kelvin Hardenberg.”

Weer die lach. “Dat was een van mijn andere studiekeuzes.”

De filosofische bruggenbouwer en ik verbreken de verbinding en ik wijd me weer aan mijn pas gevonden roeping. Het is opeens zo echt en plotseling snap ik waarom de deelnemers aan Project Catwalk zo fanatiek zijn. Het geeft een kick; het gaat veel verder dan alleen maar een klant een leuk ideeetje aanreiken. Er valt een heleboel te regelen en ik noteer nauwkeurig de gegevens van de klanten die aanwezig willen zijn bij de presentatie van de ontwerpen.

Mijn leven is in korte tijd veranderd van een saaie alledaagse sleur tot een levendige aaneenschakeling van werkzaamheden en prettige verplichtingen. Als ik na een lange dag ‘s-avonds de deur van de boetiek achter me dichttrek, scheur ik naar JUMP4JOY waar ik me vol overgave stort op de nieuwe nummers die geleerd moeten worden. Ik sta zelf versteld van mijn ongelooflijke energie. Met geen mogelijkheid kan ik zeggen waar die vandaan komt. Is het de stimulans waar ik al jaren naar op zoek ben geweest en die ik nu eindelijk vind in dat ontwerpen, of heeft het te maken met Kelvin die, naast Carol, mijn leermeester is en van wie ik heimelijke, heerlijke blikken toegeworpen krijg? Ik weet het

echt niet. Wat ik wel weet is dat ik bruisend en bubbelend door de dagen heen vlieg. Voor dag en dauw kom ik uit bed en regel wat ik kan voor mijn kledinglijn, dan ga ik naar de boetiek waar ik de dagelijkse gang van zaken bijna als kalmerend ervaar en daarna naar Hi-5.

Ik wil niet aan de buitenwereld laten merken dat Kelvin en ik een koppel zijn. De enige die het weet is Patricia. Het lijkt me beter om het er maar niet te dik bovenop te leggen dat Kelvin en ik elkaar ook buiten de repetities zien. Ongetwijfeld komen daar praatjes van en dus houden we elkaar op afstand binnen JUMP4JOY en proberen de zinderende chemie die er tussen ons is zo veel mogelijk te verdoezelen, ‘s-Avonds, na de training, maken we dat in ruime mate weer goed—het lijkt wel extra intens omdat we ons in de uren daarvoor zo inhouden. Als een blok val ik daarna in slaap. Het is een wonder dat ik uitgerust wakker word. Normaal gesproken zou zo’n vol programma al snel zijn tol eisen, maar nu heb ik nergens last van.

Ik kan niet anders zeggen dan dat ik met volle teugen geniet van alles waarin ik nu terechtgekomen ben. Wie had kunnen denken dat ik zo tot bloei zou kunnen komen? Een kledinglijn ontwerpen, vijf keer per week dansen en daarbij de man van mijn dromen ontmoeten—ik kan het zelf nauwelijks geloven.

Mijn ouders merken natuurlijk best dat er iets gaande is en

ik vertel dat ik plezier heb in het contact met de ontwerpster en het geregeld, en dat het allemaal erg goed gaat. Dat ik stapelverliefd ben steek ik ook niet onder stoelen of banken. Ze weten ervan. Mam heeft Kelvin wel gezien, maar veel is niet blijven hangen. Ze was toen veel te afgeleid door die hele La Ligne Rose toestand en zijn aanwezigheid ging een beetje aan haar voorbij. Ik heb mijn ouders beloofd dat hij binnenkort een keer goed komt kennismaken. Mentale notitie: niet vergeten om ma voor te bereiden op Kelvins afzakkbroeken.

Kelvins zus is ronduit fantastisch. Ze heeft vreselijk veel verstand van stoffen en met de ervaring die ik heb uit de winkel, blijken we een gouden duo te vormen. Daarbij is er niets wat Sherry niet kan maken. Ze is steengoed achter de naaimachine. Ze laat me foto's zien van bruidsjurken die ze heeft gemaakt of vermaakt, wijst me op een lijfje dat vol zit met kraaltjes—allemaal met de hand door haar opgenaaid. Het is goed te merken dat ze er lol in heeft en we liggen elkaar uitstekend, ondanks het grote leeftijdsverschil.

“Loop jezelf maar niet voorbij,” zegt ze donderdag door de telefoon, nadat we het een en ander besproken hebben en als ik zeg dat ik moet ophangen omdat ik naar dansen moet. “Kelvin zei dat je veel hooi op je vork neemt.”

“Zei hij dat? De schat, maar dat is niet zo, hoor. Het zijn alleen maar leuke dingen die ik doe, daar kan ik heel wat van

aan.”

“Wees maar zuinig op jezelf. Je maakt mijn kleine broertje erg gelukkig en dat zie ik graag.”

Wat een lief compliment, ik word er warm van.

“Dankjewel,” zeg ik zacht. “Dat geldt voor mij ook.”

We spreken af dat we spoedig weer contact met elkaar zullen opnemen en ik buig me voor de laatste keer over mijn checklist heen voor de presentatie van zaterdag. In gedachten neem ik het nog eens door als ik in de auto stap en naar JUMP4JOY rijd. Kelvin is er al, zijn fiets staat tegen een lantaarnpaal geparkeerd. Mmm. Wat is het leven heerlijk. En daar heb ik niet eens pillen voor nodig.

Acht

“Eva, ik wil zien wat je hebt,” zegt mam daags voor de Grote Presentatie gaat plaatsvinden bij het ontbijt. Ik verslik me bijna in mijn boterham. “Voordat je je praatje houdt, als het even kan.”

“Waarom? Vertrouw je me niet?” vraag ik en ik probeer te voorkomen dat mijn stem een octaaf rijst.

“Jawel. Maar ik ken de klanten van de boetiek beter dan jij en ik wil zien of het bij hen past,” zegt ze streng. Ze vouwt haar armen over elkaar en ik ken die uitdrukking maar al te goed: ze laat zich niet afschepen.

“Ik wil zo graag dat het een verrassing is, ook voor jou,” zeg ik en kruis onder de tafel mijn vingers. Dat werkt misschien beter dan weigeren om de collectie te laten zien.

“Dat is het sowieso al,” zegt mam kalm. “Het spijt me, Eva, maar ik kan niet zomaar iets goedkeuren als ik niet weet wat het is.”

Onverwacht komt pap me te hulp. “Dorothé, laat nou. Als Eva zegt dat het goed is, dan is het vast in orde.”

“Frank, dat meen je toch niet?” Mam kijkt hem perplex aan. Ik kan me niet herinneren dat pap zich ooit met mijn moeders zaak bemoeid heeft als ze hem daar niet heel nadrukkelijk om vroeg.

“Jawel. Je moet Eva gewoon het voordeel van de twijfel geven. Als zij in die ontwerpster gelooft, dan moet dat voor jou genoeg zijn.”

“Maar...” sputtert mam tegen.

“Dorothe...Eva is projectleider. Geef haar dan ook de ruimte om dat te doen.” Hij neemt een hap van zijn beschuit en de muisjes vallen tikkend op zijn bord en de tafel. Hij schudt zijn hoofd nog een keer en mam, volkomen overrompeld, doet er het zwijgen toe. Ik krijg een km’poogje van boven het beschuitje. Hè hè, gered door pap Bedankt, pa.

Met bonkend hart sta ik zaterdag voor een twintigtal dames die klaarzitten om de nu al veelbesproken ontwerpen voor La Ligne Rose te zien. Ik kijk de gezichten langs. Mevrouw Lindhorst verwacht vast een practical joke en kijkt me met haar intelligente ogen onderzoekend aan. In het voorste rijtje zit Louise Kariander, wier blik ik zo veel mogelijk probeer te vermijden. Ik zou willen dat Kelvin erbij was, maar hij moet werken. Patricia bood van de week aan om ook te komen, maar omdat ze hier wel heel erg uit de toon zou vallen—of zal men denken dat zij die ontwerpster is!—heb ik dat afgeslagen. Mijn telefoontje dat in de keuken ligt bevat SMS’jes van Kelvin, Patricia en Sherry: Heel veel succes vandaag. Heel lief en o, wat zal ik het nodig hebben. De zenuwen gieren door

mijn keel. Dit is het uur van de waarheid. Als het nu fout gaat...Ik heb er alles aan gedaan wat ik eraan kon doen. Meer dan dat is menselijkerwijs niet mogelijk, althans niet in dit vak en in zo'n kort tijdsbestek.

Ik dim de verlichting een beetje en begin mijn praatje.

“Goedemiddag dames, fijn dat u er bent. Vol trots kan ik u vertellen dat ik met veel onderhandelen toestemming heb gekregen om enkele ontwerpen voor La Ligne Rose te tonen.” Mijn handen trillen vreselijk als ik het eerste ontwerp, een soepel vallende tuniek met driekwart mouwen en een asymmetrische zoomlijn, op een ezel zet. Ik houd mijn adem in. Dankzij de kopieshop heb ik de ontwerpen die ik uitgewerkt heb op de computer heel mooi in kleur kunnen vergroten (kostte me een rib uit mijn lijf, maar het resultaat is er ook naar), op foamkarton geplakt voor een professionele uitstraling en ik heb staaltjes geknipt van de stof die ik heb uitgezocht en die laat ik rondgaan. Dat is precies de finishing touch —de dames aan tafel bestuderen het ontwerp, voelen aan de stof en kijken dan weer terug. Sommigen knikken instemmend.

Aangemoedigd door de eerste voorzichtige maar goede geluiden pak ik het volgende ontwerp en toon een hele wijde pantalon die op het eerste gezicht een rok lijkt. Ik vertel er wat bij, over hoe goed het gevoel van de luxueuze stof is en dat wijde zo heerlijk draagt én dat het terloops ook nog de kleine

schoonheidsfoutjes verdoezelt. Bij dat laatste doe ik alsof het mijn eigen toevoeging is op het verhaal van de ontwerpster, die ik Neve Kival genoemd heb. Lijkt een beetje op Neve Campbell, de Amerikaanse actrice. Alleen is ‘mijn’ Neve een samentrekking van de namen van Kelvin en mijzelf. Ik heb het aan hem te danken dat ik hier nu sta en de naam was zo bedacht. Klinkt toch beter dan Eva Bentz?

“Heel aardig,” komt de wat trage stem van mevrouw Lindhorst verrast. Als ik naar haar kijk ontmoet ik haar blik en zie ik dat ze echt verbaasd is. Dit heeft ze niet verwacht. “Heb je daar ook een stofstaaltje van meegekregen, Eva?”

“Jazeker,” zeg ik en niet zonder trots laat ik de terracottakleurige, suèdeachtige stof rondgaan die ik voor de broek heb uitgezocht, en het glanzende bruine satijn, dat verrassend in de binnenliggende plooien zal worden verwerkt.

“Je bent zelf erg enthousiast,” zegt mevrouw Lindhorst weer.

“Maar ik vind het ook erg mooi! Die Afrikaanse motieven en die kleuren...”

Voor ik mijn zin kan afmaken word ik in de rede gevallen door mevrouw Frisch, die opstaat en het ontwerp van dichtbij bekijkt. “Dit is wat voor mij,” zegt ze. “Ik vind dit prachtig. Is dit model in mijn maat verkrijgbaar?” Mevrouw Frisch weegt minstens honderddertig kilo.

“Dat durf ik niet te zeggen, maar ik kan het natuurlijk

navragen,” beloof ik haar.

“Heb je ook kopieën van deze ontwerpen?” vraagt ze. Ik schud mijn hoofd.

“Helaas, het spijt me. Ik heb ze met veel moeite losgepeuterd, dus u zult kunnen begrijpen dat Neve Kival me geheimhouding heeft laten beloven. Ik kan haar vertrouwen niet beschamen door kopieën te gaan maken en uit te delen.”

“Ik begrijp het, ik begrijp het,” knikt mevrouw Frisch meteen. Natuurlijk begrijpt ze het. Wie begrijpt aanstormende talenten nou niet?

Na een kort knikje gaat ze weer zitten. Mijn zelfvertrouwen groeit met de minuut. Het slaat echt aan.

Het klapstuk is echter het pakje waar ik zelf ook heel tevreden over ben. Het valt niet mee om niet supertrots naar mijn eigen ontwerp te kijken, zeker als iedereen vol bewondering roept dat het schitterend, prachtig en superbe is, maar ik kan me inhouden en laat de uitlatingen over me heen komen. In stilte geniet ik. “Ik zal het zeker doorgeven aan juffrouw Kival,” beloof ik de dames. “Nee, ik kan geen uitspraken doen over hoeveel en wat er precies uitgebracht wordt. Alle stukken zijn handgemaakt en daardoor uniek.”

Tijdens het rondje koffie, thee en bijpassende koekjes dat mam verzorgt, sluip ik naar achteren en kleed me razendsnel om. Aansluitende zwarte pantalon, zwart glad coltruije met lange mouwen, ik bind een brede suède riem om mijn taille

en ik wikkel een lange lap dunne, kleurige stof om mijn hoofd, zodanig dat mijn blonde haar erbovenuit steekt. Ik wring mijn voeten in hoge pumps, steek grote ringen in mijn oren en dan glijd ik in het giletje dat volgens de verhalen de basis is geweest voor een Ralph Laurengilet. Snel mijn make-up nog een beetje bijwerken en ik ben er klaar voor. Ik bekijk mezelf in de spiegel. Het gilet zit me als gegoten, dankzij de inspanningen van Sherry, en het staat óp en top vrouwelijk.

Een keer diep ademhalen, een laatste controle en ik stap de boetiek weer in. “En dit, dames, is het nu al beroemde giletje.” Verder zeg ik niets. Langzaam draai ik me om en loop een rondje om de tafel, zodat iedereen de stof kan voelen en het goed kan zien.

Het effect op de dames is verbluffend. Mevrouw Kariander zit bijna op de punt van haar stoel en trekt nog net het gilet niet van mijn lijf. “Ik wil dit,” zegt ze begerig. Van mevrouw Lindhorst komt opnieuw een in verbazing opgetrokken wenkbrauw en dan een goedkeurend knikje. Zou ze iets in de smiezen hebben? Mam, die zich afzijdig heeft opgesteld maar wel alles heel nauwlettend in de gaten houdt, heeft niet door dat ik heb geproduceerd wat er op het bord hangt. Waarderend kijkt ze naar wat ik aanheb en ze lacht naar me. Mevrouw Kariander luistert niet eens meer naar wat ik over het ontwerp vertel en eigenlijk behoeft het ook nauwelijks toelichting. “Dit heeft internationale allure,”

zegt ze beslist. Ik moet mezelf beheersen om haar niet vierkant uit te lachen. Neve Kival, voor La Ligne Rose, verkrijgbaar bij de boetiek op de hoek. Met de groeten van Eva, de verkoopster.

“Het is prachtig,” zegt mevrouw Donders. “Mag ik even kijken voor de maat?” Dat mag. Ze is net zo gebouwd als ik en ik help haar in het gilet. Precies zoals ik hoopte staat het ook haar erg goed. Het is tijdloos en leeftijdsloos.

“Heel mooi,” zegt ze dan ook. “Kan ik vast dit model bestellen? Deze maat is voor mij prima.” Haar handen gaan over de stof en ze heeft die verliefde blik in haar ogen die mensen krijgen als ze iets echt mooi vinden.

“Dat kan,” knik ik. Tadaaaa! Het slaat aan! Het gaat echt lukken! Op de tafel leg ik een intekenlijst en nadat de dames hun wensen kenbaar hebben gemaakt, werken mam en ik hen de deur uit. Zelfs zonder de andere ontwerpen in het echt gezien te hebben, staat de lijst al vol met bestellingen. Ik zal met Sherry moeten overleggen wat wanneer afgeleverd kan worden. Daar is ze wel ettelijke weken mee zoet en ik ook, want dat moet natuurlijk allemaal goed getimed worden. Zodra ze de sleutel heeft omgedraaid, zegt mam: “Hóe kom je daaraan? Wie is dat, die Nief Kiefel?”

Dat klinkt als Evil Knieval en ik lach vrolijk. Ik ben zo opgelucht dat het een succes was dat ik wel kan dansen. Uitgelaten pak ik mam bij haar handen en spring als een kind

om haar heen. “Goed, hè? Ze vonden het allemaal te gek.”

“Hoe kom je aan die ontwerpster?” vraagt ze nog een keer en ik weersta de verleiding om alles eruit te gooien en schud mijn hoofd. Nee, nee, mam, blijf maar in de waan, denk ik opgewekt. “Dat zeg ik niet, dat heb ik haar beloofd,” zeg ik geheimzinnig.

“Wel, mevrouw de projectleidster—mijn complimenten. Ik had zo mijn twijfels, hoor, dat zal ik niet ontkennen. En ik heb toch echt even met mijn handen in mijn haar gezeten toen je dat hele La Ligne Rose-verhaal verzonnen bleek te hebben. Maar je hebt het heel goed aangepakt.” Ze kijkt nauwkeurig naar het gilet dat ik op een kierenhangertje heb gehangen met een plastic beschermhoesje eromheen. “Waarom heb ik niet eerder van die ontwerpster gehoord?”

Ze moest eens weten. Sherry kan aan het werk. Ik kan haast niet wachten om Kelvin en haar te vertellen hoe het gegaan is.

“Ik ga opruimen en dan ben ik weg. Het is weer danstraining vanavond.”

“O ja. Papa zei zoiets. En wanneer had je precies gedacht het mij te vertellen?”

Shit. Ze weet het al. Pap heeft haar wél op de hoogte gebracht, ook al zei hij dat ik het zelf moest vertellen. Die sluwe vos! Hij wist precies dat ik peentjes zat te zweten bij de gedachte aan het moment waarop ik mam moest vertellen

over die beurs.

“Eh...”

“Waarom doe je nou zulke dingen, Eva?” zegt mam en ze doet geen moeite om het verwijt uit haar stem te houden.

“Ben ik zo’n boeman?”

“Nee, helemaal niet!” roep ik uit. “Dat is het helemaal niet. Ik...ik wilde gewoon dat je je geen zorgen zou maken.

Misschien maak ik wel geen enkele kans, en waarom zou ik jou daar dan mee lastigvallen?” Alsjeblieft zeg, ik word niet goed van mijn eigen smoes. Ik kan niet eens bedenken waarom ik het mam niet zou vertellen. De enige reden is dat ik bang ben dat ze zich niet alleen zal kunnen redden in de zaak en dat ik me verantwoordelijk voel daarvoor.

“Lastigvallen? Een jaar naar het buitenland en jij wilt dat allemaal in je eentje regelen omdat je mij niet wilt lastigvallen?”

“Het is helemaal niet eens definitief,” breng ik ertegen in. “De kans is groot dat iemand anders wint. Waarom zou ik jou dan al van tevoren...”

Ze valt me in de rede. “Omdat ik het fijn vind om te weten waar je mee bezig bent. Niet om me te bemoeien met wat je doet, maar om je te steunen. Dan had ik echt wel gezegd dat je een uurtje eerder weg kon of later mocht beginnen. Hoe kan ik je nou helpen als je me niets vertelt?”

Ik haal mijn schouders op, als een kind dat een standje

krijgt.

“Je moet doen wat je wilt, maar vertel het me alsjeblieft in het vervolg als er zulke dingen spelen,” zegt ze. “Wanneer was je van plan het me te vertellen? De dag voordat je op het vliegtuig zou stappen? Want als ik pap mag geloven maak je best een kans. En dan? Heb je er niet aan gedacht dat ik er iemand bij moet zoeken vóórdat jij vertrekt?”

Ze kijkt me aan met die blik waarmee ze dwars door me heen kan zien. Ik heb er echt spijt van, ik had het al veel eerder moeten zeggen. En het gekke is: hoe langer ik het voor me uit heb geschoven, hoe moeilijker het werd.

“Sorry mam. Ik heb...het is...ik heb het verkeerd aangepakt. Ik begin nu pas een klein beetje te geloven dat ik een kans maak. Ik had het je echt wel verteld, heus.”

“Heeft je nieuwe vriend hier iets mee te maken?”

“Niet echt, maar ik zie Kelvin wel in JUMP4JOY. Hij helpt met lesgeven.”

“Haal je jezelf niet veel te veel op de hals?” Nukvig haal ik mijn schouders op. “Weet ik niet. Ik ga ervan uit dat ik als ik dit overleef, ik ook zo’n jaar in New York wel aankan.”

“Overleef? Wat een ongelukkige woordkeuze.” Er komt een verwijtende frons mijn kant op. Ze gaat zitten op een hoekje van de tafel. “Luister eens, Eva. Ik heb nooit de illusie gekoesterd dat je hier altijd blijft werken. Straks vind je iets dat meer bij je past of je gaat ergens anders wonen. De boetiek is

mijn keus, niet de jouwe. Als jij vertrekt, zoek ik iemand anders en die vind ik heus wel.”

“Maar...hoe kom je dan aan personeel en...” Mam schudt haar hoofd. “Als dat is wat jij wilt, dan moet je het doen, als je maar goed voor jezelf zorgt. De rest laat je maar gewoon aan mij over.”

Er valt een last van mijn schouders. Plots vraag ik me af waarom ik steeds heb gedacht dat mijn ouders tegen die dansopleiding in New York zouden zijn. Ik spring overeind en sla mijn armen om mam heen. “Wat ben ik toch een sukkel, hè? Sorry mam. Echt. Ik...ik...”

Mams handen zijn warm op mijn gezicht. “Win die prijs maar, Eva,” zegt ze, met een trotse glans in haar ogen. Mijn hele stomme stunt is vergeven en vergeten.

In een uitstekend humeur stap ik even later naar buiten, bel Kelvin die tot mijn teleurstelling niet opneemt en bij wie ik de voicemail inspreek en dan bel ik Sherry, die ik jubelend op de hoogte breng. Net voordat ik bij JUMP4JOY naar binnen loop krijg ik Kelvin aan de lijn. “Proficiat lieverd. Zie je wel dat je het kan?” Zijn stem is ingehouden en ik hoor geroezemoes en een hoop geruis op de achtergrond.

“Waar ben jij?”

“In de trein. Ik moest naar Abcoude vandaag. Ik kan dus ook niet op tijd bij JUMP4JOY zijn. Toen je belde zat ik net

met Carol aan de telefoon om het haar te vertellen.”

Shit. “Wanneer ben je hier?”

“Dat weet ik niet precies, maar ik kom zo vlug mogelijk naar je toe. En nu ga jij dansen alsof er niks anders in de wereld is. Ik wil alleen maar goede dingen van mijn meisje horen.”

Ik doe wat hij zegt en dans, dans en dans. JUMP4JOY is te klein voor het gevoel dat in mijn borstkas zit en naar buiten wil. Ik ga sneller, hoger en beter dan alle anderen. Adriana Piranha kijkt afgunstig mijn kant op als Carol me een compliment geeft. Eat your heart out, Adriana!

De weken die volgen gaan voorbij als in een roes. Alhoewel ‘roes’ misschien niet het goede woord is: ik heb het verschrikkelijk druk en leef in een driehoek die van de boetiek naar JUMP4JOY en naar Vlissingen gaat. Met Sherry heb ik afgesproken welke klanten het eerst hun bestelling krijgen: met stip op één is dat mevrouw Lindhorst. Ze heeft het mantelpakje besteld en een bloesje en ik vind dat ik het wel aan haar verschuldigd ben om haar voorrang te verlenen. Haar reactie zal ook erg bepalend zijn voor het succes. Ik kijk halsreikend uit naar het verlossende telefoontje van Sherry dat de bestelling voor mevrouw Lindhorst klaar is.

Ik regel van alles met furniturenspecialzaken, met de man van de stoffengroothandel die me de eerste keer

geholpen heeft en ik heb zogenaamd veel contact met Neve Kival, waarvoor mam me graag uurtjes op de zaak laat missen. De lucht tussen ons is helemaal geklaard. Het zat uiteindelijk vooral in mijn hoofd, en daar heb ik het nu weer goed op een rijtje. Natuurlijk moet ik gewoon werken, want de winkel vaart wel bij het gerucht dat er een exclusieve ontwerpster is aangetrokken door de boetiek. Het begint op een plezierige manier uit de hand te lopen.

Kelvin zie ik bijna elke dag. Hij komt naar mij of ik ga naar hem, of we zien elkaar 's-avonds bij JUMP4JOY en daarna. De extra trainingen bij JUMP4JOY beginnen hun vruchten af te werpen: het ziet er met de dag beter uit. Alle ruzietjes en stekeligheden zijn de koelkast in gegaan, want iedereen werkt zich in het zweet om vooral maar niet voor de ander onder te doen. Het kost gewoon te veel energie om anderen af te katten en de sfeer binnen Hi-5 is weer vaak zoals het was voordat de beurs onrust veroorzaakte. We werken hard, maar we hebben er ook plezier in. Als de moeilijke combinaties en de lastige pasjes eindelijk in elkaar beginnen te vallen zoals het moet, zie je iedereen glunderen van tevredenheid.

In de kleedkamer gaat het alleen nog maar over de routines en wat er moeilijk, heel moeilijk en onmogelijk is. Zelfs Adriana neemt normaal deel aan de levendige discussies. Voor de verandering houdt ze haar snerende opmerkingen voor zich en Patricia, die niet uitgedaagd wordt,

gedraagt zich voorbeeldig. Carol is dik tevreden. Ze beult ons dan wel af, maar het is overduidelijk dat we keihard op weg zijn om een topprestatie neer te zetten en die Ben Hamilton zal het nog moeilijk krijgen als hij zijn keuze moet maken.

Als ik op een zonnige woensdagochtend de post sorteer die afgegeven is, komt mevrouw Lindhorst binnenwandelen. “Goedemorgen Eva,” zegt ze vriendelijk.

“Goedemorgen. Alles goed met u?”

“Heel goed, dank je liefje.” Ze kijkt speurend rond.

“Mijn moeder is er vanmorgen niet,” zeg ik behulpzaam.

“Ze moet even naar de dokter. Kan ik u misschien helpen?”

“Ja,” zegt ze nadrukkelijk en legt haar handen op de toonbank. “Je moeder weet er niets van, hè?”

Het ijs begint te kraken onder mijn voeten en opeens krijg ik het warm. “Pardon? Wat bedoelt u?”

“Eva, Eva.” Ze schudt haar hoofd. Ik probeer te peilen wat ik in de grijsblauwe ogen zie. “Mij houd je niet voor de gek. Ik weet best dat jij die kleren ontworpen hebt.”

O jee. Ongemakkelijk slik ik een brok in mijn keel weg. “Ik weet niet waar u het over hebt,” probeer ik zwakjes. De platte hand op de glanzende toonbank verdwijnt en met de nagel van haar wijsvinger tikt ze nu zachtjes op het hout.

“Eva, mij neem je niet in de maling. Jij bent die Neve Kival waar je het steeds over hebt. Jij hebt die lijn voor La

Ligne Rose ontworpen.”

Nu kan ik heel stug vol blijven houden dat dat niet waar is en net doen of ik gek ben. Of ik kan toegeven en hopen dat ze haar mond erover houdt. Tot nu toe heb ik er geen seconde bij stilgestaan dat iemand het zou merken, en wat dan de consequenties zouden zijn. Wat moet ik zeggen? Wat moet ik doen?!

Mevrouw Lindhorst is natuurlijk niet gek. Ze ziet dat ik als een razende mijn opties overweeg en de kleur die ik heb gekregen zal haar niet ontgaan. “Naai je het ook zelf?” informeert ze tot mijn schrik. Ik slik, weet nog steeds niet hoe ik moet reageren. Schadeclaims komen plotseling in me op. O nee. Dat zal toch niet waar zijn? Mam vermoordt me als...

“Kijk maar niet zo betrapt. Je geheim is veilig bij mij. Ik zal je nog eens wat vertellen: ik vind het spectaculair. Het is echt goed, de modellen kloppen, de ontwerpen zijn fraai en kunstzinnig maar toch draagbaar en de stofkeuze is uitstekend. Heb je iemand die je adviseert?” Er is een glimlach op haar gezicht verschenen. Ik weet niet hoe ik het heb.

“Hoe...Wat...”

“Je kunt je eigen trots niet verbergen en terecht. Ik had het al heel vlug in de gaten. Het scheelt natuurlijk ook dat je me van tevoren had verteld over hoe je Louise Kariander op haar nummer had gezet.”

“Maar ik...Ik bedoel...U vergist zich, hoor, ik heb echt niet...”

“Eva! Stop, alsjeblieft. Je brengt jezelf in verlegenheid en mij ook. Onderschat mijn intelligentie niet.” Haar glimlach is niet verdwenen, maar toch voel ik de onuitgesproken waarschuwing. Geen dreigement, dat is het niet. Wil ze me tegen mijzelf in bescherming nemen? Ze knikt, wacht geduldig. Na een diepe zucht, deels van opluchting, deels van ongemak, vertel ik haar alles.

Onder het genot van een kopje koffie en een bonbonnetje leg ik uit hoe ik mezelf ongewild in de problemen heb gepraat en dat mam me heeft opgedragen om het zelf op te lossen. Ik eindig met te vertellen dat de zus van mijn vriend coupeuse is en dat zij de modellen voor mij in elkaar zet.

“Dat heb je dan met veel inventiviteit gedaan.” Mevrouw Lindhorst knikt, danig onder de indruk. “Maar hoe gaat het verder? Heb je al aan het vervolg gedacht?”

“Een vervolg? Dat komt er niet. Dit is eenmalig.”

“Maar dat is zonde! Je hebt talent en als de kleding straks gemaakt is heb je werkelijk een lijn uitgebracht. Waarom zou je daar niet verder op doorgaan? Eva, ik zie zoveel mensen die heel hard proberen te doen wat ze niet kunnen en opeens steekt er eentje met kop en schouders bovenuit. Daar moet je van profiteren. Je hebt talent, waarom zou je het dan niet gebruiken?”

Mevrouw Lindhorst ziet er niet uit of ze een grapje maakt. Toch kan ik niet nalaten om te vragen: “Dat meent u niet, hè? Niet echt, toch?”

Een zorgvuldig gemanicuurde hand zet het kopje terug op het schoteltje. “Liefje, ik meen elk woord dat ik zeg. Denk er eens over na. Je zou je eigen merk hier binnen de winkel kunnen verkopen, als je moeder dat goedvindt. Als je het groter wilt aanpakken heb je een productielijn nodig en niet één coupeuse, want dan kun je niet voldoende stukken in één keer op de markt brengen. Misschien heb je opslagruimte nodig, een boekhouder of iemand die je administratie bijhoudt. Als je wilt kan ik je daarbij helpen. Je initiatief spreekt me aan en als ik zo bij tijd en wijle een mooie rok of een pakje van je mag betrekken, kan ik je beloven dat ik een hele goede investeringsregeling met je kan treffen.”

Ik kan mijn oren niet geloven. Mijn ouders weten nog niet eens dat ik me op het ontwerpen heb gestort en ik krijg nu al een aanbod om een eigen zaak op te zetten? Verlegen lach ik er maar eens om en mevrouw Lindhorst knikt berustend. “Ik snap dat ik je er een beetje mee overval. Denk er maar eens rustig over na. Wanneer komen de echte kledingstukken? Dat zal wel even duren, gezien het aantal bestellingen dat geplaatst is. Ik kijk er nu al naar uit.” Ze staat op en pakt haar tas. Haar crèmekleurige jas hangt ze losjes over haar schouders.

“U kwam binnen, misschien met het idee om wat te kopen,” help ik haar herinneren. “En nu hebben we het alleen maar over mij gehad. Kan ik u nog ergens mee helpen?”

“Nee liefje,” zegt ze met een klopje op mijn arm. “Ik kwam binnen om met jou te praten. Ik wist dat je moeder vanmorgen weg zou zijn en ik wilde eens even controleren of mijn vermoedens juist waren. Dat is de enige reden waarom ik hier ben.”

Onthutst kijk ik haar aan. Ze ziet het en glimlacht. “Ja, dat had je niet achter mij gezocht, zeker?”

“Speelde ik mijn rol als vertegenwoordiger zo slecht dan?”

“Au contraire, Eva; helemaal niet. Als ik niet had geweten wat er vooraf was gebeurd had ik het niet in de gaten gehad. Het zijn slechts de grillen van een dame op leeftijd, zullen we maar zeggen.”

Ik loop met haar mee naar de deur en houd die voor haar open.

“Eva, vroeger of later moet je het aan je moeder vertellen, dat weet je toch? Je kunt dit niet zo heel lang volhouden voordat zij iets zal merken.”

“Dat weet ik, ja. In gedachten heb ik het haar al wel tien keer verteld, maar de praktijk laat nog even op zich wachten.”

Een charmant knikje en dito glimlach en op haar gemak, elegant als altijd, loopt mevrouw Lindhorst naar haar auto die

verderop staat. “Tot gauw, Eva. Doe de groeten aan Neve Kival.”

De auto rijdt langs. Het zonlicht weerspiegelt op de glanzende lak. Ik zwaai en zie mevrouw Lindhorst terugwuiven. Hm. Nog een medeplichtige. Dat betekent dat ik nu Kelvin ga bellen. En dan ga ik eens bedenken wanneer en hoe ik mam op de hoogte zal brengen van mijn mega-bedrog.

Wanneer ik JUMP4JOY binnenloop struikel ik bijna over een dikke bundel kabels die op de vloer ligt. Als een eindeloze slang slingert die zich door de gang tot de trap naar de grote zaal. Er lopen mannen heen en weer met grote studiolampen en kleinere spots en ik zie Carol verderop staan en nerveus aanwijzingen geven. Adriana komt achter me binnen en botst bijna tegen me op. “Waarom loop je niet do...huh? Wat is hier aan de hand?”

“Geen idee. Waar is dat allemaal voor?” Ik stap over de bekabeling en over de voeten van de jongen die de dikke zwarte kabels op de grond vastplakt met tape. Hij heeft ons gehoord, want hij geeft antwoord op de vraag die ik aan niemand in het bijzonder stelde. “De elektriciteitsvoorziening in die zaal beneden kan deze dikke jongens niet aan, daarom leggen we kabels aan naar buiten. Daar is een goeie aansluiting via een aggregaat.”

Elektriciteitsvoorziening? Waar gaat dit over? Hij buigt

zich alweer over zijn plakband en dus loop ik naar de kleedkamer waar kleren klaarliggen in keurige stapeltjes. Patricia en een paar anderen zijn al omgekleed. Donna kirt opgewonden: “We worden gefilmd! Carol vindt ons goed genoeg om er een film van te maken!”

“Gefilmd?” Ik gooi mijn tas onder de bank en pak de kleren op. Een zwart-wit-grijsgevlekte broek, een gif-groen nethemdje en een zwart topje om eronder te dragen. Enkelwarmers, een petje en vingerloze gifgroene handschoenen liggen ernaast.

“Tof,” zegt Patricia, “groene handschoenen, ik heb zwarte. En een sjaaltje. Zo ben ik net Johnny Depp in Pirates.”

“Mooi ja, maar eh... Worden we gefilmd?”

Patricia knikt. “Yep. Dat is het enige wat Carol net gezegd heeft, dus ze zal het dadelijk nog wel toelichten.”

“Dan weet je ook waar die tweehonderd euro voor nodig was. Daar zal ze dit ook wel mee bekostigd hebben,” zegt Donna en frunnikt aan het sjaaltje.

Ik trek de nieuwe outfit aan: het staat stoer en zit lekker. Ik zie nu dat niet alles hetzelfde is, maar wel in dezelfde stijl en kleuren en het past allemaal perfect bij elkaar. Carol heeft haar best gedaan! Niet veel later staat ze in de kleedkamer. Ze is gespannen, trekt met haar mondhoeken en plukt aan een weerbarstige krul. “Dames, luister. Jullie worden gefilmd. Ik had nog wat te goed van een vriend van me, die cameraman

is. Hij heeft aan wat touwtjes getrokken om licht en geluid in orde te krijgen: dat betekent dus dat dit een professioneel team is dat jullie komt filmen. Ik was allang van plan om zoiets een keertje te doen, maar eerder kreeg ik het niet rond. De trainingen zijn goed gegaan en ik vind dat jullie het verdienen, dus: doe je best, dames. Maak er iets van. Het moet lukken, ik heb er ook alle vertrouwen in. Houd je zenuwen in bedwang; zie het maar als een kledingrepetitie.”

“Dure kledingrepetitie,” mompel ik.

Patricia fluistert in mijn oor: “En staan we er mooi op, dan gaat ze kijken of er misschien televisiezenders geïnteresseerd zijn om ons te contracteren. Dat heb ik horen fluisteren in de wandelgangen.”

“Wat?”

“Ik weet niet of het waar is, maar Cerise zei zoiets,” sist Patricia en klapt haar mond dicht als Carol naar haar kijkt. Zou Kelvin er zijn? Het zou natuurlijk te gek zijn als hij er ook op komt. Ik hoop het, hij verdient het in ieder geval. Carol betreft me weer bij de bespreking. Ze geeft de laatste aanwijzingen door en na een afsluitend peptalkje lopen we de kleedkamer uit. Tijd voor actie!

Kelvin, in dezelfde soort kleren als wij, staat te praten met iemand van het geluid. Het shirt is kort, ik zie zijn boxersshort boven de broekrand uitsteken en grinnik: echt Kelvin, hoor. Dirk is er ook, met handen vol cd's. Ik probeer Kelvins blik te

vangen, maar hij kijkt maar heel even naar me en steekt alleen kort zijn hand op ter begroeting. Pas als ik een paar minuten later even bij hem sta, fluistert hij: “Je ziet er prachtig uit. De cameraman wordt vast verliefd op je.”

“Doe jij ook mee?” vraag ik en kijk naar zijn kleren. Vooral de bretels passen helemaal bij Kelvin, temeer daar hij ze los heeft hangen over zijn heupen. Is er ergens een ongeschreven wet die voorschrijft dat alles anders moet bij hiphoppers?

“Dit lag voor me klaar in de kleedkamer, dus ik neem aan van wel. Of misschien ben ik alleen maar decorum,” vult hij dan zelf aan en schiet in de lach. Schouderophalend zegt hij: “Ik weet het niet precies. Dat merk ik vanzelf wel. En nu: vort, jij. Naar de anderen.”

Het klinkt allemaal heel glamourachtig, televisieopnames, maar in de praktijk betekent het vaak stoppen en opnieuw beginnen. Er gaat veel mis in het begin: de gordijnen moeten dicht in verband met het licht in de spiegels, de gordijnen moeten open in verband met het ruimte-effect, het licht valt verkeerd, spiegelt te veel in de vloer, dan is het weer te donker, het volgende moment vervormt het geluid te veel omdat er een vliegtuig voorbijkomt, dan gaat het alarm bij de burens af...Voordat het eerste filmpje geschoten is, zijn we een heel eind verder. Het voordeel is wel dat de zenuwen er snel af zijn, bij mij althans. Om beurten moeten we centraal staan

en dansen. Kelvin—ik ben zo trots op hem—danst met een gemak om jaloers op te worden.

De tijd vliegt voorbij en als eindelijk het signaal wordt gegeven dat we klaar zijn, ben ik blij dat het afgerond is. Carol ziet er tevreden uit en nodigt ons uit in de serre. Terwijl de filmcrew de spullen opruimt, blaas ik uit onder het genot van drinken en broodjes die al klaarstaan, met de complimenten van Carol.

“Die dance battle, die van Kelvin en Geeske en Patricia en jou, dat was leuk,” zegt Esther tegen mij. Ze doelt op een minuut of tien waarin er van alles fout ging bij de opnames en wij met z’n viertjes elkaar al dansend uitdaagden. Het ontstond spontaan en werd niet gefilmd.

“Ja, vet hè,” knikt Patricia. “Veel leuker dan die ingestudeerde nummers. Daar vind ik eerlijk gezegd veel minder aan.”

“Dan kun je net zo goed niet meedoen,” zegt Adriana venijnig. Opgepast! Piranhas on the move!

“En de lol missen om jou te zien afgaan?” kaatst Patricia meteen terug.

“Je bent een klein kind, en je blijft een klein kind,” zegt Adriana hooghartig, draait zich om en loopt weg. Een eindje verderop gaat ze met Cerise staan praten.

“Trek je er niks van aan, Pat,” zeg ik snel en houd haar tegen voordat ze op Adriana afvliegt en haar haren uit haar

hoofd zal trekken. Patricia kijkt peinzend naar Adriana. Haar kaakspieren spannen zich. Dan pakt ze een broodje paté van de tafel, staat op en loopt de serre uit.

“Wat is dat een kreng,” zegt Geeske zacht tegen mij, met een knikje in de richting van Adriana.

“Dat kun je wel zeggen, ja,” beaam ik. “We noemen haar niet voor niks Adriana Piranha. Arme Pat. Wat moet ze een moeite doen om zich te beheersen.”

Net als ik achter Patricia aan wil gaan, vraagt Esther: “Zeg, Carol, zien we er zelf iets van? Ik ben echt benieuwd hoe het eruitziet op film.”

“Ik wil mezelf ook weleens zien,” zegtjeanne.

“Geduld, dames. Jullie krijgen natuurlijk een kopie. Ik kan even vragen aan Dirk of...”

“Carol! Telefoon!” wordt er vanachter de bar geroepen. Ze kan haar zin niet afmaken en verdwijnt naar haar kantoor. Dat gebeurt zo vaak dat niemand ervan opkijkt. Mijn blik kruist die van Kelvin. Een gefilmde kledinggenerale. Die ook nog eens hartstikke goed ging.

Net als ik nog een broodje pak, komt Patricia weer terug, gaat naast me zitten en graait een broodje kaas uit de doos. Ze eet met grote happen.

“Alles oké?” vraag ik een beetje bezorgd.

Ze grijnst, met haar lippen op elkaar en wangen vol brood, en knikt. “Prima,” weet ze uit te brengen.

“Leuk om te doen, hè,” hoor ik Donna tegen Adriana zeggen. “Het ging goed. Ik win die prijs toch niet, jij en Eva en Geeske en Jeanne zijn veel beter, maar toch. Het was stoer om een keer mee te doen en misschien zien we onszelf nog weleens op televisie.”

Hoewel ik niet zoveel op heb met Donna, voelt het toch alsof ik een compliment heb gekregen. Donna heeft waarschijnlijk niet eens in de gaten dat ik haar gehoord heb, anders zou ze het niet zo zeggen. Patricia stoot me aan. “Zie je? Zei ik toch. Let op mijn woorden, Eva. Jij hebt dat ticket en je jaar in Amerika al op zak, ook al weet je het zelf nog niet. Neem maar vast afscheid van je familie en je vrienden en die lekkere Kelvin, want it’s you baby, it’s you.”

O. Verrek.

Eh...wil ik New York wel? Als dat betekent dat ik Kelvin daardoor een jaar lang niet kan zien? O jee. Dat is nog niet in me opgekomen en het voelt opeens alsof ik een klap in mijn gezicht krijg. Wat gek. Geen moment heb ik daarbij stilgestaan. Dat zal wel komen omdat ik nooit echt geloofd heb dat ik het zou kunnen.

Kelvin, die aan de bar staat en een praatje maakt met een paar kinderen die net hebben toegekeken, merkt dat ik naar hem kijk en ongetwijfeld ziet hij dat mijn gezicht betrokken is. Hij geeft me een knipoog en ik zie hem dan lichtjes fronsen. Wat is er? vraagt hij in stilte. Kelvin! Mijn Kelvin! Ik...Ik moet

er niet aan denken! Hoe vaak komt het voor in een mensenleven dat je de ware ontmoet? En dan zou ik een jaar weggaan? Geen haar op mijn hoofd die eraan denkt. Nog niet voor alle prijzen in de wereld.

Hoe kan ik dit ongedaan maken? Ik wil niet weg. Ik hoef die prijs helemaal niet!

“Hé Eva, wat is er?” Patricia merkt dat ik er opeens heel wat minder enthousiast bij zit en legt haar vingers even op mijn arm. “Is alles goed? Voel je je niet in orde?”

“Ik stop ermee,” zeg ik acuut, zo bruusk dat ik er zelf van schrik.

“Waarmee?” Patricia begrijpt me niet.

“Hiermee. Met die wedstrijd om die beurs. Als ik het win, en daar ben jij nogal van overtuigd, dan zie ik Kelvin een jaar niet. Dat wil ik niet. Ik kan hem niet missen. Dat heb ik er niet voor over.” Mijn stem slaat een beetje over en Adriana, in de stoel voor me, draait zich om en kijkt me zowel nieuwsgierig als koel aan. “Hoorde ik dat goed? Jij en Kelvin?”

Shit.

“Kelvin en zij, ja,” zegt Patricia in mijn plaats. “Heb je er problemen mee, Barbie?”

Patricia, houd je mond nou toch eens een keer. Haar ogen fonkelen al, klaar om voor me in de bres te springen als het nodig is. Adriana geeft haar geen antwoord. Haar ijsblauwe ogen blijven op mij rusten. “Van haar had ik alles verwacht.

Maar dat jij het bed induikt met die Kelvin om de beurs te krijgen vind ik walgelijk. Dat had ik van jou niet verwacht, Eva.”

“Doe niet zo ontzettend superstom!” snauwt Patricia. “Eva is de beste danser van de groep en dat weet jij ook. Dat zij en Kelvin een relatie hebben staat daar helemaal los van. Ze leerden elkaar kennen al voordat die beurs ter sprake kwam.”

“Toevallig, zeg.” Adriana’s blik vol minachting kan ik niet weerstaan. “Hoe is dat nou? Je weg naar de top neuken?”

Zo grof heb ik haar nog nooit gehoord en het had dan ook niet harder aan kunnen komen. Haar woorden snijden door mijn ziel als een warm mes door de boter. Ik krimp in elkaar, niet in staat om een passend weerwoord te geven. Mijn maag krijgt het formaat van een pingpongbal en venijnige pijnscheuten schieten door mijn buik. “Zo is het niet,” weet ik eruit te persen. “Kelvin en ik houden van elkaar.”

“Dat zal best, als je daarmee je ticket naar Amerika kunt krijgen,” zegt Adriana vol weezin. Het erge is dat ik haar begrijp; dat ik misschien ook wel zo zou reageren als het iemand anders was. Niet zo venijnig waarschijnlijk; maar ik weet dat ik ook het mijne ervan zou denken, dat het doorgestoken kaart was. Het is stil geworden om ons heen. Meer mensen vangen op wat er gaande is en ik hoor zacht gepraat. Kelvin...Eva...

“Laat haar met rust, lelijke kattenkop!” spuugt Patricia

bijna. Met een ruk draait ze zich naar de anderen en schreeuwt: “Eva heeft meer talent dan jullie allemaal bij elkaar!”

Ze maakt het alleen maar erger. Ik spring uit de stoel, tranen wellen op en blindelings strompel ik tussen de tafels en stoeltjes door de serre uit, voorbij Kelvin die ik slechts in een wazige vlaag zie. “Eva...?”

Weg hier, weg van de beschuldigende blikken en de diepe minachting. Ik wankel de kleedkamers voorbij, de gang door waar de filmcrew de doorgang versperd heeft met grote metalen kisten vol apparatuur, die bij de deur staan om dadelijk weggehaald te worden. Ik moet naar buiten. Frisse lucht heb ik nodig. Kromgebogen ren ik de gang tussen de eerste en tweede oefenzaal in, naar de nooduitgang. Met een harde klap druk ik de hendel naar omlaag en ik val bijna naar buiten, de smalle steeg achter JUMP4JOY in. De deur valt achter me dicht. Trillend probeer ik mezelf onder controle te krijgen. Dit is nog erger dan mijn ergste nachtmerrie. Adriana is al niet iemand om anderen te sparen, maar wat ze nu zei, zo onwaar, zo onterecht en zo diep kwetsend—ik voel mijn benen slap worden en ik zak neer op een klein vensterbankje.

Concentreer je op iets anders, probeer ik mezelf tot rust te manen. Diep ademhalen, in en uit. Denk aan iets wat goed is. Kelvin. Mijn kledingontwerpen. De tevredenheid van mijn moeder. Sherry’s zusterlijke omhelzing. De boetiek. Dan

krijg ik weer het gezicht van Adriana te zien en die valse beschuldiging. Het is zo gemeen! Ten overstaan van iedereen zoiets zeggen. Dat krijg ik nooit meer recht gepraat, en daarbij komt ook nog dat het voor een deel waar is. Ik heb iets met Kelvin. Ik heb iets met de dansleraar!

Wat een trut! Ik knipper heftig om het beeld weg te krijgen. Van ergens boven me komt vioolmuziek, haastig gespeeld en vals. Ik sta weer op en loop heel langzaam heen en weer door de smalle steeg.

Dan hoor ik een bekende stem vanachter de vitrage van een openstaand raam. Carol. Ze heeft een mooie stem, laag en met een apart timbre. Op de een of andere manier weet ze me daarmee altijd te raken, om me op te zwepen om harder, sneller, hoger te gaan of om me tot rust te manen. Onwillekeurig stop ik en luister. Ze noemt een reeks cijfers op. "...Ben? Dat duurde lang! Wat? O...ik snap het. Anyway: ik heb 'm! Hier voor me! Hij staat er fantastisch op...Dat wordt een topper als-ie straks gemonteerd is...Wat zeg je? Nee, die niet..Ja, ja, dat klopt. Ja...jazeker. Jahaa. Ik verzeker je dat...wacht eventjes, ik kan je bijna niet verstaan. Hallo?" Ik luister niet meer, het kan me niet boeien. Pfft. Zaken. Voor Carol is alles zaken. Waarom is ze niet hier om mij te troosten of in de serre om die gemene tong van Adriana eruit te rukken? Ik veeg met mijn vingerloze handschoen over mijn natte gezicht. Wat voel ik me vernederd.

Ik krijg het koud. Het is een mooie zonnige dag, maar wel fris en ik sta hier in mijn danskleren, bezweet en wel: een vrijkaartje voor een fikse verkoudheid. Net als ik bedenk dat ik om moet lopen om weer binnen te kunnen komen (de nooddeur kan alleen van binnenuit open) zwaait hij open en komt Kelvin naar buiten. Meteen slaat hij zijn armen om me heen en ik barst in tranen uit.

“Hé meisje,” zegt hij zacht en streelt mijn haren, “zat je hier? Ik kon je niet vinden. Gaat het een beetje?”

“Het is niet waar,” hik ik overstuur, “ik slaap niet met jou om naar Amerika te kunnen.”

“Dat weet ik toch wel, rare! Denk je nou echt dat er iemand is die dat gelooft?”

“Ja! Er zitten een hoop vriendinnen van Adriana bij en die zijn op haar hand en ik ben opeens de hoer van JUMP4JOY geworden,” roep ik met schrille stem.

“Welnee, je maakt het veel erger dan het is. Vroeger of later waren ze er toch achter gekomen, dat weet je toch zelf ook wel? Als we het meteen hadden gezegd was het ook niet goed geweest, want dan zou ik alleen maar commentaar hebben gekregen dat ik te veel aandacht aan jou besteedde, en nu is het niet goed omdat we het verborgen hebben gehouden.”

“Ze zullen zeggen dat het doorgestoken kaart is als ik win.”

“Laat maar lullen. Wij weten toch dat dat niet zo is?”

“Ik wil niet meer.” Ik lijk wel een kleuter.

“Natuurlijk wil je wel.”

“Niet. Ik wil echt geen jaar naar Amerika als ik jou daardoor moet missen.”

“Maar ik wacht toch op je? Je gaat daar gewoon heen en je laat ze een poepie ruiken en ze gaan allemaal plat voor je—”

“Zo klinkt het helemaal alsof ik met iedereen naar bed ga.” Weer begin ik bijna te huilen, ik snotter tegen zijn schouder en Kelvin zucht, ook al moet hij erom lachen.

“Liefje, het is nu gezegd, klaar uit. Zal ik je nog eens wat vertellen?” Hij legt zijn vinger onder mijn kin en dwingt me hem aan te kijken.

“Wat dan?”

“Niemand weet dat ik familie ben van Carol. Ze is mijn tante. En Cerise ook. Het zijn zussen van mijn vader.”

Hè?

“Ik heb je toch verteld dat ik vroeger al graag danste? Carol had toen al plannen voor een eigen dansschool. Ze maakte, toen ik een jaar of elf was, een paar filmpjes van me terwijl ik les van haar kreeg en toen vertrok ze naar Amerika om daar te gaan studeren. Ze kreeg een leuk bedrag voor die opnames, omdat ze die als instructievideo verkocht aan de NYSOD.”

“Deed Carol dat? En kreeg jij daarvoor betaald?” vraag ik verbaasd.

“Nee,” zegt Kelvin en haalt zijn schouders een keer op. “Mijn vader was pissig en verbrak het contact met Carol. Vond dat ze me gebruikt had. Rijk zal ze er niet van geworden zijn. Ik geloof dat ze net haar studie ermee kon bekostigen. En ik had zo’n tabak van dansles dat ik dat onderwerp het liefst zo veel mogelijk vermeed, dus ik heb Carol jaren niet meer gezien.”

“Maar waarom ben je dan toch hierheen gekomen?” Wat een soap zeg. Familie-intriges rond een homevideotje.

“Ach, allemaal ouwe koeien. Langzaam aan is het weer bijgelegd, eigenlijk op de begrafenis van mijn oma. Daar leerde ik Dirk kennen en ik kon het goed met hem vinden. Hij vroeg of ik het leuk vond om een keer te komen kijken in de JUMP4JOY, een beetje te helpen met licht en geluid of zo. Misschien dacht hij mij daarmee een plezier te doen. Toen dat gedoe met die video speelde, kende hij Carol nog niet eens, en hij wist ook niet dat ik dansen kon. Enfin, ik zag jou en...de rest is bekend.” Hij trekt me stevig tegen zich aan en houdt zijn warme, sterke armen om me heen. Goh. Dat wist ik ook allemaal niet. “Snap je waarom ik niet zo’n zin had om daarover te praten?”

Ik knik. “Je wilt niet dat anderen weten wat Carol gedaan heeft.”

“Precies. Het is allemaal al lang geleden en vergeven en vergeten. Maar je begrijpt natuurlijk dat roddels als ‘tante

misbruikt talentvol neefje' zo verspreid zijn. En daar heb ik geen zin in." Ik krijg een kus op mijn voorhoofd.

"Wat ben je koud, je staat hier al veel te lang buiten. En nu ga je mee naar binnen, kin omhoog en je trekt je er niks van aan. De meesten zijn waarschijnlijk toch al naar huis." Hij geeft me een hand en ik verstrengel mijn vingers met de zijne. Met Kelvin aan mijn zij moet dat lukken. We lopen om en gaan via de officiële ingang JUMP4JOY weer in. De filmcrew is al bijna klaar. De laatste strippen tape worden van de grond getrokken. Het geluid maakt me aan het schrikken en ik sta abrupt stil.

"Wat is er?"

"Ik kom niet meer," zeg ik met een onaangenaam gevoel van opkomende paniek. "Ik stop ermee."

"Nee, doe dat nou niet, dan geef je Adriana precies wat ze wil. Je rondt dit gewoon af."

"En als ik nou eens win? Ik wil niet naar Amerika, dat heb ik toch al gezegd?"

Kelvin legt zijn vinger op mijn lippen. "Ssst. Begin je nu weer? Er zijn nog zestien anderen, hoor. Wie zegt dat jij met die prijs aan de haal gaat? En als het wel zo is, dan zien we dat dan wel weer. Misschien ga ik wel met je mee." Hij houdt me bij mijn schouders vast als ik voor de deur van de kleedkamer sta. "Eva, beloof me dat je er tot het einde toe voor zult gaan. Alsjeblieft. Geef Adriana Piranha alsjeblieft niet de

voldoening dat jij je terugtrekt.”

Twijfelend wend ik mijn blik af.

“Eva?” dringt Kelvin zachtjes aan. “Dan wint zij, want jij bent haar enige echte concurrente, en jij bent het waard, niet zij. Beloof je het? Please? Doe het dan voor mij.”

Het gezicht van Adriana komt me weer voor ogen. Die weerzin, die afkeer, die gemene leugen...Kelvin heeft wel gelijk. Ze verdient het niet om zo te winnen. Uiteindelijk knik ik. “Goed,” zeg ik zacht. “Zaterdag komt Hamilton. Nog twee trainingen en de uitvoering. Maar daarna stop ik ermee. Echt.”

Plotseling hoor ik geschreeuw vanuit de kleedkamer. “Wat is er aan de hand?”

Ik storm de kleedkamer in waar Adriana met een vuurrood gezicht (kan iemand dit alsjeblieft vastleggen?) haar zwarte pump omhooghoudt. “Jij!” gilt ze tegen Patricia, die op haar gemak de veters van haar All Stars strikt. “Dit heb jij gedaan, hè!”

Ik kan het zo snel niet volgen. “Wat is er aan de hand?” vraag ik vlug aan Bibi, die op de bank zit en met grote ogen naar Adriana kijkt.

“Getver...maar dit...dit laat ik niet over mijn kant gaan! Jij betaalt mijn nieuwe schoenen,” krijst Adriana. Dan ziet ze mij plotseling en ze zwaait met haar pump naar me, en gilt: “Er zit iets smerigs in mijn schoen! In de neus van mijn beste pump!

En dat heeft zij gedaan! Ik heb haar de kleedkamer in zien gaan!”

“Om te plassen,” zegt Patricia. “Ik kan beter naar mijn eigen gepis luisteren dan jouw gezeik aan te moeten horen.” Ze moet woedend zijn, anders zou ze niet zo grof doen.

Mijn blik glijdt naar Adriana's rechtervoet, in een pantykousje gehuld. De tenen zijn gevlekt met een roze-bruine smurrie die er bijzonder onsmakelijk uitziet. Ze staat op één been en houdt haar andere been omhoog alsof ze een flamingo is. De pump, het bewijsmateriaal, houdt ze in haar hand alsof ze ter plekke de acht centimeter hoge hak in Patricia's hersenpan wil steken.

“Wat is dat? Kauwgom?” vraag ik vol afkeer.

“Weet ik veel!” Adriana spuugt de woorden haast uit. “Maar zij weet het wel! Zij heeft dit gedaan! Ik zet het je betaald, hoor je? Je vliegt eruit bij Hi-5! Jij...jij rottige...” Adriana weet gewoon niet hoe ze Patricia uit moet schelden en die staat op.

“Ja hoor, nou weet ik het wel,” zegt Patricia koel. Ze schiet in haar jas, rukt de rits omhoog en slingert haar tas over haar schouder.

“Je kunt niet zomaar Pat beschuldigen,” zeg ik tegen Adriana. “Je hebt toch niet gezien dat zij dat deed? Misschien was het wel een van die kleine jochies die hier weleens rondlopen als de kleedkamer niet afgesloten is.”

“Welja! Neem jij het maar voor haar op! Een clubhoer en een crimineel!” krijst Adriana. Blonde plukken vallen over haar voorhoofd, rode vlekken zijn in haar halsstreek verschenen. Ze is lelijk van woede.

“Tjonge, wat ben je weer welbespraakt,” zegt Patricia met een blik vol minachting. “De groeten,” zegt ze kortaf tegen de anderen.

Maar als ze mij passeert krijg ik een heel klein lachje en een opgetogen knipoog. “Ik ben dol op broodjes paté,” fluistert ze in het voorbijgaan.

Negen

“De stof voelt heerlijk aan.” De stem van mevrouw Lindhorst klinkt een beetje dof omdat ze in het pashokje staat.

“Lukt het? Hebt u hulp nodig?” Gespannen kijk ik naar het opvallende jasje dat aan de kast hangt. De spiegel heb ik expres afgedekt, om het effect te vergroten. Sherry heeft hard gewerkt en het eerste stuk voor mijn favoriete klant was al snel af. Het mantelpakje is nog mooier geworden dan op de tekeningen. Mevrouw Lindhorst trekt nu de rok aan. Als ze het pashokje uitkomt weet ik dat ik in de roos heb geschoten: het is prachtig. Ik zie het aan mam, bij wie opeens een brede glimlach doorbreekt. Ze knikt me toe. “Fantastisch,” zegt ze een beetje adenloos.

“Is het mooi?” vraagt mevrouw Lindhorst. Ik zeg nog niets en help haar in het jasje. Dan draai ik haar naar de spiegel en trek de lap eraf.

“Mevrouw Lindhorst, u hebt uw eerste Neve Kival for La Ligne Rose aan,” zeg ik, niet zonder trots. Ingespannen bestudeer ik haar gezicht. Wat vindt zij ervan? Ze kijkt naar zichzelf in de spiegel. Het is zó mevrouw Lindhorst, elegant, sierlijk, stijlvol en toch zo ongewoon dat ik mezelf niet kan inhouden en in mijn handen klap.

“Eva...ik weet niet wat ik moet zeggen.” Ze laat haar ranke hand over de mouw gaan, voelt aan de kleine leren reepjes en de zijde waarmee het jasje afgewerkt is en knikt. “Kind, het is prachtig! De kleuren, de stof, de afwerking...ik ben sprakeloos. En het zit ook nog eens als gegoten.” Haar ogen glinsteren.

Ze bewondert het pakje, trekt het jasje uit en bekijkt de rok van alle kanten als ik een kleine spiegel erbij haal zodat ze zichzelf ook aan de achterkant kan zien. Ze hult zich bijna in een soort serene stilte. Jasje aan, jasje uit. Ze kijkt en kijkt en als ik haar blik ontmoet in de spiegel, krijg ik een verwonderde maar o zo waarderende lach toegeworpen. Als ze uiteindelijk het pashokje weer ingaat zie ik haar glimmen en ik durf te zweren dat ze trots is op me. Uiteraard houdt ze het gepast voor zich, maar toch zie ik het wel.

Terwijl ze zich omkleedt pakt mam het mantelpakje netjes in een grote platte doos, speciaal voor dit doel aangeschaft. Het ziet er heel feestelijk en officieel uit. Vlug stuur ik SMS’jes naar Kelvin, Patricia en Sherry: Ze is er weg van! Doorslaand succes! XXX

Man, wat een heerlijk, heerlijk, heerlijk gevoel is dit! Mevrouw Lindhorst betaalt het mantelpakje, zegt mam hartelijk gedag en ik loop met de doos in mijn armen achter haar aan naar buiten en wandel een eindje met haar mee.

“Eva, mijn complimenten. Dit had ik niet verwacht.

Wanneer komt de rest?” Als twee samenzweeders bespreken we de rest van de deal.

“In de loop van de komende weken. Het duurt natuurlijk een tijdje voordat de naaister alles af heeft. Maar ik wilde dit mantelpakje het eerste afhebben zodat u de primeur hebt.”

“Heb je er nog over nagedacht? Verdergaan met ontwerpen, met je eigen kledinglijn?” We slaan de hoek om, mevrouw Lindhorst stopt en met een knikje naar haar verderop wachtende chauffeur geeft ze te kennen dat ze opgehaald kan worden.

“Ik weet het eerlijk gezegd niet,” antwoord ik. “Ik heb nogal wat aan mijn hoofd en ik wacht met een beslissing tot ik het wat minder druk heb. Nu kan ik toch niet goed besluiten wat ik wil.”

“Heel verstandig,” knikt mevrouw Lindhorst. “Zulke beslissingen moet je niet overhaasten. Dat neemt niet weg dat ik echt vind dat je het heel goed moet overdenken. Dit is je eerste echte serie ontwerpen en je bent nog zo onervaren. Wat kun je met de juiste begeleiding wel niet presteren als je een paar jaar verder bent?”

Verlegen glimlach ik er maar om—koffiedik kijken, dat is het. Ze stapt in de auto, neemt de doos van me aan en houdt me nog even tegen. “Eva...”

“Mevrouw Lindhorst?”

“Je hebt mijn verwachtingen ruimschoots overtroffen. Laat

je talent niet verloren gaan.” Met de zon warm op mijn haren kijk ik de weggrijdende auto na. Tadaaaa! Wat een compliment. In mijn nopjes loop ik terug naar de boetiek waar mam me met een opgetogen gezicht op staat te wachten. “Eva, je hebt niets te veel gezegd. Ik vond de ontwerpen op papier al heel mooi en de uitvoering in het echt was nog veel mooier.” Ze slaat haar armen om me heen en zoent me op beide wangen. “Ik zou het erg fijn vinden als je me aan haar wilt voorstellen.”

“Haar? O! De ontwerpster!” Nu. Nu is het moment. Mam is zo ingenomen met wat ze heeft gezien dat ze niet meer boos op me kan worden. Hoop ik. “Mam...” Zeg het. De koe bij de horens vatten en meteen zeggen.

“Eva?” Mam glimlacht en schikt de accessoires die in een mandje op de kassa staan.

“Je vindt het echt mooi, hè?”

“Nou en of. Wat ik helemaal leuk vind is dat jij die ontwerpster hebt weten op te sporen. Waar heb je die toch gevonden? Op een beurs of via internet of zo?” Ze kijkt me aan.

“Ik ben het zelf,” zeg ik plompverloren. Op een andere manier kan ik het toch niet zeggen.

“Ja, dat weet ik wel, maar ik bedoel: waar heb je haar vandaan?” Mam heeft de zin niet helemaal begrepen zoals ik hem lanceerde. Ze plukt een sjaaltje uit de mand en vouwt het

opnieuw op.

“Er is geen haar. Ik ben de ontwerpster. Het zijn mijn ontwerpen, mijn tekeningen. Ik ben Neve Kival.”

“Jij?”

“Ja. Ik.”

Haar hoofd gaat omhoog. “Eva, doe niet zo...”

“Mam, hoor je wat ik zeg? Ik ben degene die erachter zit. Je zei dat ik het zelf moest oplossen en je had gelijk. Het was mijn eigen schuld dat ik er een zootje van had gemaakt en ik wilde al een excuusbrief schrijven toen het idee ontstond om zelf iets te verzinnen.”

Het mandje met sjaaltjes en armbandjes is vergeten. Mam staart me aan. “Eva...”

“Het is echt waar. Kelvins zus is coupeuse en heeft het giletje en dit pakje in elkaar gezet en ze is bezig met de andere bestellingen. Waar denk je dat ik de afgelopen weken zo druk mee ben geweest? Afgezien van de ontwerpen moest ik stof en furnituren uitzoeken, overleggen met de naaister en nog veel meer.”

“Jij...jij bent die Neve Kival?”

“De naam is een samentrekking van Kelvin en Eva. Ik heb hem gekozen omdat Kelvin eigenlijk met het idee kwam om zelf aan de tekentafel te gaan zitten. Hij had mijn schilderijen gezien, die in de gang hangen, die avond dat jij zei dat er bestellingen waren geplaatst voor dat La Ligne Rose. Als je

niet had gezegd dat ik zelf moest oplossen wat ik had aangericht, was ik er nooit opgekomen. Kelvin stelde voor dat ik het zelf probeerde. Dat heb ik gedaan. Het resultaat heb je net gezien.” Ik houd mijn adem in als ik zie dat het begint door te dringen.

O-oh. Ze is boos. Ik zie het. Die rimpel die bij haar linkerwenkbrauw verschijnt ken ik maar al te goed. “Waarom zeg je dat nu pas?”

“Het spijt me, mam, ik wilde je niet voorliegen.”

“Niet? Waarom doe je het dan?”

Dit is niet fijn. Zelfverdediging. Alsof ik in het beklagdenbankje sta. “Mam, had je ooit van mij aangenomen dat ik het kon als ik het had gezegd? Ik geloofde er in het begin zelf nauwelijks in. Maar naarmate ik er verder mee kwam, en toen ik de reacties van de dames hier hoorde, wist ik dat ik op het goede spoor zat.”

Ze buigt zich iets naar voren. “Besef je wel dat het ook weleens fout had kunnen gaan? Waarom nam je me niet in vertrouwen?”

“Omdat je het vast niet goedgevonden had!” roep ik uit.

“Dat kun je niet weten als je het niet vraagt. Heb ik je ooit in de weg gestaan?” Ze heeft gelijk. Alweer. Schaamtegevoel bespringt me en ik buig mijn hoofd. Het is nog moeilijker dan ik had gedacht. Ze heeft het niet over de kleding, ze heeft het over onze verhouding en dat is veel confronterender dan

ik had gedacht.

“Sorry mam. Het spijt me. Het is niet dat ik je niet vertrouw.”

“Niet? Daar merk ik anders nu maar weinig van.”

“Mam...”

“Laatst, toen je me vertelde over die beurs via JUMP4JOY, zei je ook al zoiets. Waarom denk je toch dat ik af zal keuren wat je doet? Denk je niet dat ik toejuich dat je iets geweldigs hebt gepresteerd?”

Opeens wordt er me iets duidelijk. Na al die jaren zorg waarmee mijn ouders me omringden, voel ik me schuldig om zelfstandig te worden. Het klinkt bizar, maar het klopt wel. Zelfstandigheid, het ouderlijk huis verlaten, zelf mijn weg vinden in de wereld—dat lijkt zo ondankbaar na alles wat ze voor me gedaan hebben. Ik heb zelfs even gespeeld met het idee om Kelvin het huis uit te smokkelen zodat ze hem niet zouden zien, een van die eerste avonden dat hij bij ons thuis kwam. Alles om die confrontatie van zelfstandigheid versus dankbaarheid maar uit de weg te gaan.

Ik vertel mam wat er nu in me opkomt. Ze stonden altijd voor me klaar, verbouwden de boel zodat ik onder hun vleugels kon blijven wonen maar toch zelfstandig kon zijn en wat doe ik? Ik doe mee aan een wedstrijd om toch nog ooit dansdocent te kunnen worden en naar Amerika te mogen, en ik ontwerp een kledinglijn, wat ik vervolgens allemaal

angstvallig verborgen houd. Mam luistert terwijl ik haperend vertel wat ik op mijn lever heb.

“Eva toch. Je bent toch niet mijn bezit? Papa en ik verwachten geen eeuwigdurende dankbaarheid. Toen je ziek werd, was het voor ons vanzelfsprekend om alles te doen wat we konden om je te helpen. Dat betekent ook dat we je richting zelfstandigheid proberen te sturen. Dat is geen opgave, maar een oergevoel waaraan geen ouder zich kan onttrekken. Het gaat goed met je en dat is je aan te zien: je danst als nooit tevoren, je hebt onvermoede ontwerptalenten en in het voorbijgaan ook nog een leuke jongen gevonden. Denk je werkelijk dat papa en ik willen dat jij tot je vijftigste bij ons boven blijft wonen en al die gaven zien verwelken?”

Stil kijk ik mam aan. Ze heeft zonder stemverheffing gesproken, maar in haar ogen schittert passie en op haar wangen staan twee kleine bloesjes. “Eva, we hebben je juist een eigen etage gegeven zodat je jezelf kunt zijn. Je hebt dit baantje hier omdat je dan in ieder geval een potje kunt sparen, voor als je alsnog naar de academie in Rotterdam gaat. Als ik jou klein en afhankelijk wilde houden hadden we dat toch nooit gedaan?” Ze pakt mijn hand, houdt die stevig vast en ik slik iets weg dat hardnekkig in mijn keel brandt.

“Ik zit erover te denken om ermee verder te gaan,” zeg ik na een poosje en laat haar los. “Kunst- of modeacademie.”

“Kijk dan maar eens of je daar wat informatie over kunt

vinden. Ik zou niet te lang wachten met inschrijven,” knikt mam. Ze is weer zoals altijd: zakelijk en recht door zee. Toch kan ze de trotse gloed die ik bij haar zie niet verhullen. Nog voor sluitingstijd heb ik me al opgegeven voor een oriënterend jaar op een modevakschool. Als ik buiten kom schijnt de zon nog steeds aangenaam en niet alleen daar. Ik voel me van binnen ook warmer dan tevoren.

‘s-Avonds ga ik wat eerder weg uit de boetiek om Carol te spreken voordat ze les gaat geven en als ik haar vertel dat ik heb besloten dat ik niet meer in de race wil zijn voor de beurs, kijkt ze me hoogstverbaasd aan. “Ik doe mee met de uitvoering zoals ik beloofd heb,” zeg ik vlug.

Haar kleine ogen vernauwen zich nog wat. “Waarom, Eva? Je weet toch wel dat je een heel goede kans maakt?”

Ik schud langzaam mijn hoofd. “De laatste weken waren erg zwaar. Nu is dat nog leuk, omdat ik weet dat het na het optreden voorbij is. Maar als dat een voorproefje is van wat me daar te wachten staat, dan heb ik zo mijn twijfels. Vind ik het dan ook nog leuk, dag in dag uit? Ik weet niet eens of ik het fysiek wel kan volhouden. Zes weken is één ding, een heel jaar is iets heel anders. En daarbij...ik heb me ingeschreven voor een studierichting. Ik heb de afgelopen weken ontdekt dat ik ook nog iets anders kan en in plaats van eindeloos een droom na te jagen ga ik nu daadwerkelijk iets doen.” Ik zal

niet zeggen dat ik erg op mijn gemak ben, nu ik hier zo sta en het gevoel heb dat ik een zware overtreding moet opbiechten, maar ik voel me wel sterk en recht mijn rug nog wat meer.

“En dat je een relatie hebt met Kelvin Hardenberg heeft er zeker niets mee te maken?”

Ik probeer niet al te betrap te kijken. “Ook. Natuurlijk.”

“Je hoefde het niet zo stiekem te doen,” zegt ze, licht verwijtend.

“Dat is onze keus,” zeg ik een beetje verontwaardigd. “En niet ten onrechte, blijkt wel.” Carol begrijpt me niet, ze heeft niets gehoord van Adriana’s opmerkingen. “Laten we het zo zeggen: niet iedereen is er even happy mee. Als naar buiten komt dat Kelvin een neef van jou is, is JUMP4JOY te klein. Dan is er niemand die denkt dat het een eerlijke strijd was als ik die beurs zou winnen. Doorgestoken kaart, dat wordt nu al gesuggereerd, omdat Kelvin en ik met elkaar gaan.”

Haar wenkbrauwen gaan omhoog. “O. Dat weet je dus?”

Ik knik. “Maar dat speelt nu niet meer. Ik zie af van verdere deelname.”

“Ik heb voor jou óók mijn nek uitgestoken. Ik heb Ben de beste beloofd, en dat zou jij weleens kunnen zijn. Die plaats is met negentig procent zekerheid voor jou.”

O nee, daar trap ik niet in. We gaan het niet over de boeg van schuldgevoel gooien, daar heb ik geen zin in.

“Dat was wat ik je wilde zeggen, Carol. Het is een beetje

lullig als ik die Hamilton moet vertellen dat ik het niet wil, als hij mij zou kiezen.” Mijn besluit staat vast, ik kan me zelfs niet eens schuldig voelen tegenover Carol, die het allemaal opgezet heeft. Met die woorden draai ik me om en loop haar kantoortje uit. Ik zorg dat ik in de zaal ben voordat de anderen komen zodat ik de pijnlijke stiltes of het zachte geroddel in de kleedkamers kan vermijden. Kelvin komt net na me binnen, ik zet een muzikje op en we dansen een geïmproviseerd één-tweetje, zijn arm om mijn middel, mijn hand in zijn nek.

“Wat kijk jij opeens blij?” zegt hij en kust me op het puntje van mijn neus.

“Ik heb Carol net verteld dat ik niet meer meedoe voor de beurs. Wat een bevrijding,” vertel ik hem.

“Je laat Adriana winnen?”

“Nee. Ik denk dat een studie op het gebied van de mode misschien toch meer op mijn weg ligt. Bovendien ben jij hier, en dat maakt twee dingen die de doorslag hebben gegeven. Adriana heeft er niks mee te maken.”

“Studie?” vraagt hij, zijn wang tegen de mijne als we een intiem rondje draaien.

“Ja, het ging zo goed vanmiddag. Je had eens moeten zien hoe enthousiast mevrouw Lindhorst was. En ze wil nog investeren ook. Dit hele modegedoe is nieuw, Kelvin, en ik vind het in één woord geweldig.” Ik geloof dat ik bijna

radioactief ben, zo sta ik te stralen.

“Ah. Vandaar die bigsmile. Geen wroeging?”

“Niks. Nada. Noppes,” zeg ik hoofdschuddend. “Dansen zal voor mij altijd belangrijk blijven. Maar ik heb iets anders gevonden waar ik ook mijn ei in kwijt kan.”

“Mmm. Dus je blijft niet thuis vanwege mij?”

Ik lach zachtjes en kijk hem aan. “Lieverd, maak jezelf maar niks wijs. Wie laat zich nu een jaar in Amerika door de neus boren?”

Och, arme ziel. Hij kijkt warempel een beetje beteuterd.

“Je hebt het zelf gezegd,” zeg ik wat zachter. “Dat je op me zou wachten, of dat je meeinging. Toen het er echt op ging lijken dat ik weleens de winnaar zou kunnen worden, heb ik er heel goed over nagedacht. Mijn eerste gedachte was: dan doe ik het niet. En mijn tweede was: je zou wel gek zijn om het af te slaan. Wat ik ook zou kiezen, ik wist dat je achter mijn keuze zou staan. Maar nu speelt die hele beurs niet meer. Ik ga de mode in en zo simpel is dat.”

“Je kiest wel ingewikkelde manieren om keuzes te maken,” zegt Kelvin met een lach van oor tot oor. “Mmm. Ik houd van jou, Eva Bentz,” zegt hij en draait me met een wilde zwaai in het rond. Ik lach, heerlijk bevrijd van alle spanningen.

Met een ongewoon gevoel van vrijheid train ik. Het is nu weer zoals het was: dansen voor mijn plezier en nu pas merk ik hoe erg dat plaats heeft moeten maken voor ambitie.

Kelvin ziet het aan me en lacht me toe, totaal ongevoelig voor de giftige blik van Adriana, die eruitziet of ze me het liefst met mijn hoofd door de spiegel wil duwen. Het deert me allemaal niet meer. Ze redden het wel zonder mij. Patricia grijnst naar me. “Wazzup?” vraagt ze tussen twee oefeningen door en ik leg snel uit wat ik aan Carol verteld heb.

“Ach, nu hoor je ook bij de afvalligen,” zegt ze met een vrolijke lach. “Let op, hoor. In de ogen van Adriana Piranha zijn wij het schuim der aarde.”

“Lekker laten schuimen dan. Daar gaan we weer!”

Mam heeft de volgende dag een verrassing voor me: een vliegticket naar Parijs en een exclusieve toegangskaartjes tot enkele modeshows waaronder die van Karl Lagerfeld en Donna Karan. Wauw!

“Mam!”

“Ik wilde zelf gaan, zoals ik al jaren doe, maar ik vind het tijd dat jij eens gaat kijken wat daar te zien is. Het zal goed zijn voor Neve Kival en La Ligne Rose. Wat zeg je ervan? Heb je zin?”

Jeeminee...wat heerlijk. Vier dagen in Parijs. De hotelovernachtingen zit er al bij! “Geweldig,” roep ik opgetogen en val haar om de nek. “Dankjewel, wat een superverrassing!”

“Vertel eens wat over Kelvin,” zegt ze, plotseling van

onderwerp veranderend. “Ik heb hem maar een paar keer gezien en ook maar heel even. Je moet hem wel iets anders aantrekken hoor. Die broek! En zulke shirts, dat is toch geen gezicht?”

“Ach mam, wat doen die kleren er nou toe. Hij is lief en attent en zorgzaam. Hij vult me aan, hij brengt het beste in me naar boven. Als hij er is, dan is al het andere niet belangrijk meer. Met Kelvin wil ik oud worden.” Het komt er in een adem uit. Geen woord is gelogen. “Het was echt liefde op het eerste gezicht. Ik zag hem, hij zag mij, we wisselden een paar blikken en nog voordat hij maar een woord gezegd had, was ik al verloren.”

“Wat doet hij?”

“Dansen, en goed ook.” Als ik mams gealarmeerde blik zie, schiet ik in de lach. “Maak je maar niet ongerust: hij studeert civiele techniek in Rotterdam, met als specialisatie weg- en waterbouwkunde.”

Ze raakt mijn haar aan en strijkt het glad met haar handpalm. “Je bent echt gek op hem, hè? Je straalt helemaal als je het over hem hebt.” Plots wappert ze met een papiertje dat ik herken als nog een vliegticket. “Ik was van plan om samen met je te gaan, maar ik vind dat Kelvin en jij maar lekker met z’n tweeën moeten gaan.” Ze duwt het ticket in mijn hand. “Ik kon het ticket nog laten omzetten. Hardenberg was het toch? Als hij nog even zijn paspoortnummer

doorgeeft, is het in orde.”

“Maar...”

“Geen gemaar, pak aan. Je hebt het verdiend en zo te horen mag ik Kelvin daar ook wel dankbaar voor zijn.”

“Mam! Dankjewel!”

Ze ziet me glunderen en lacht tevreden. En ik? Ik knuffel haar en bel dan Kelvin om hem te vertellen dat ik maandagmorgen op het vliegtuig stap naar Parijs...met hem!

Vandaag is het zover. Er hangt een nerveuze stilte in de kleedkamer. Iedereen was er veel te vroeg en we staan al uren spieroefeningen te doen. De kleding wordt gecheckt en dubbel gecheckt. Ik kijk het clubje eens rond. Donna prevelt zachtjes voor zich uit, Jeanne draait haar enkels om ze warm te houden. Daarnaast zit Lieke met haar vingers op de bank te trommelen en Geeske praat op gedempte toon met Bibi. Anne zit te SMS'en en Tessa bijt steeds op haar lip. Adriana controleert voor de honderdste keer in een spiegelkje of haar haren goed zitten en haar make-up in orde is. Maaïke, Esther en de anderen hebben ook allemaal zo hun zenuwtrekjes. Alleen Patricia en ik kletsen er vrolijk op los.

Ik heb haar verteld dat ik voor mijn werk een paar dagen naar Parijs ga mét Kelvin, en Patricia en ik kwebbelen uitgelaten over wat er allemaal te doen is in een stad als Parijs. In stilte bedenk ik dat ik me net zo zenuwachtig zou voelen als

de rest als ik ook nog in de race was. Niemand, behalve Patricia en Kelvin, weet ervan.

Dan komt Carol binnen. Ze houdt een peppraatje dat nog meer pieken in de nervositeit brengt, en daarna lopen we achter haar aan. Carol heeft ons precies aangegeven hoe we binnen moeten komen. Dirk heeft de muziek al opgezet. De toeschouwers—want vandaag is het met publiek—zitten aan de kant en de zaal is in het donker gehuld. Alleen in het midden brandt een spot waar we op de eerste tonen van de muziek naartoe lopen. Ergens in dat duister moet Ben Hamilton zitten. Slim van Carol om het zo te doen. De verleiding om steeds om je heen te kijken verdwijnt daardoor. We stellen ons op in de lichtcirkel, het wordt stil en zelfs gefluister is niet meer te horen; en dan opeens, zonder introductie, knalt de muziek uit de speakers. We zijn los!

Net als tijdens de generale kledingrepetitie hebben we solo's. Ik voel me heerlijk energiek, geen spoorje zenuwen en dans me door mijn zelfgekozen vrijheid in de kijker. Als Kelvin zijn solo heeft, zie ik hem naar me kijken en in een flits zie ik zijn blik: kom erbij, dan doen we een duo. Dat laat ik me geen twee keer zeggen—weg met het vooringestudeerde gedeelte. Ik spring op en we draaien als het verliefde stel dat we zijn, om elkaar heen in een zinderend stukje jazzballet. Luid applaus volgt als we opzijaan om Adriana haar stuk te laten doen. Ze is fantastisch. Alle ogen, op haar gericht,

maken haar nog beter dan ze al is. Maar ook Geeske en Bibi en Patricia zetten een knap stukje werk neer. Wie zou er... Ach, wat kan het me nog schelen wie de beste is? Het gaat om het spel, en de knikkers, die hoef ik niet meer.

Hijgend bevrozen we in de allerlaatste stand van ons programma en dan barst het applaus los. Iedereen staat te grijnzen, de opluchting straalt ervan af. Uitgelaten juichen we en we springen om elkaar heen. Kelvin trekt me tegen zich aan en zoent me. Laat anderen het maar zien, het zal me worst wezen. “Je was geweldig, Eef.”

“Jij bent voor mij de allerbeste. Daar kan niemand tegenop,” zeg ik verliefd terug. Hij lacht. We gaan wat drinken, omdat Carol al heeft aangekondigd dat de uitslag toch nog even op zich laat wachten. Mijn ouders zitten in de zaal en hand in hand met Kelvin loop ik naar ze toe, nagenietend van een fantastische demonstratie.

Pap springt op en slaat zijn armen om me heen. “Eva, dat was wonderbaarlijk. Ik sta helemaal paf. Hallo Kelvin. Jij weet er ook wel raad mee. Wat een mooi stel vormden jullie.” Alweer een punt voor pap.

Voorzichtig en met een lach van oor tot oor wurm ik me los uit zijn greep. “Dankjewel! Doe maar niet, ik ben kletsnat van het zweet. Dadelijk worden je kleren helemaal vies.”

Mam kust me op mijn klamme wangen. “Het was geweldig, Eva. Echt, ik wist niet dat je zo goed was.” Ze

glimlacht naar Kelvin. “Prachtig gedaan, jullie tweeën.” En ook een punt voor mam.

Ze zijn zo trots op me dat ik er verlegen van word. Het is fijn dat ze gekomen zijn, dat is zeker. Ook Kelvins moeder is er en ik stel haar voor aan mijn ouders. “Ik ga me even opfrissen,” verontschuldigt ik me, trek Kelvin mee en als ik omkijk als we de zaal uitlopen, zijn Kelvins moeder en mijn ouders al in een druk gesprek verwickeld. Ze lachen alle drie tegelijk.

“Dat zit wel goed,” broemt Kelvin in mijn oor.

“Heb je die Hamilton gezien?” vraag ik hem. Hij schudt zijn hoofd. “Geen idee waar hij zat. Het was veel te donker om iets te zien.”

“Misschien zat hij er wel helemaal niet,” zegt Patricia, die me gehoord heeft. “Dat zou een mop zijn. Al die zenuwen voor niks.”

“Doe niet zo stom,” snauwt Adriana vinnig. “Natuurlijk was hij er wel bij.”

“We zullen zien,” zegt Patricia zonnig. “Misschien zitten we toch niet meer aan je vast.”

Adriana mist het compliment, ik niet. Ik lach. Laat ze maar ruziën. Ik sla mijn arm om Kelvins heup en we lopen naar de serre.

Ben Hamilton is er wel degelijk. Als we na een halfuurtje

weer bijeengeroepen worden, staat hij naast Carol in de zaal, de microfoon in zijn hand. Hij is slanker dan hij leek op de film. Aan zijn arm hangt een stok, inventief met een koordje aan zijn pols bevestigd. Zijn haar is dun en achterovergekamd maar toch, geheel gekleed in het zwart, compleet met officiële dansschoenen, vind ik hem er erg stijlvol uitzien. Als hij begint te praten wordt het muisstil in de zaal. Zelfs de voeten staan stil. Geen geschuif van balletschoenen over de vloer, geen geruis van kleren waaraan geplukt wordt.

Hamilton is onder de indruk en dat steekt hij niet onder stoelen of banken.

“Goedemiddag, mijn naam is Ben Hamilton en ik ben hier om de juiste kandidaat te kiezen voor een jaar op de New York School of Dance. Ik ben heel aangenaam verrast. Echt heel prettig.” Hij praat een tijdje door over JUMP4JOY en over wat de beurs inhoudt. Zelfs dan kan ik geen spijt voelen.

“Ik zal u niet langer in spanning laten, dames en heren... De winnaar is...”

Alle ogen zijn gericht op Hamilton. Carol staat naast hem en kijkt naar ons. Ze ziet er tevreden uit, ingenomen met zijn keuze. Hamilton kijkt nog eens op een papiertje om de naam een laatste maal te controleren.

“...miss Adriana Colijn!”

Hij spreekt het uit als Ee-drie-jen-na Cow-Line. Eedriejenna Cowline geeft een gil van genoeg en ongeloof,

dan gejuich. Adriana! Dus toch! Applaus barst los, en ik klap ook voor haar. Ze heeft er hard voor gewerkt en hoewel ik haar wel kan schieten, is het verdiend. Net zo goed als de anderen het verdiend zouden hebben. Ik zie de teleurstelling op sommige gezichten, anderen hebben zich er al bij neergelegd nog voordat de uitslag bekend is gemaakt. Adriana loopt naar voren, met hoogrode wangen. Ze lacht van oor tot oor.

“Ach, wat jammer nou,” mompelt Patricia en ze fluistert in mijn oor: “De Piranha gaat ons verlaten.”

Adriana krijgt de microfoon onder haar neus geduwd en begint een heel verhaal over hoe geweldig en fantastisch het is, en hoe hard ze ervoor gewerkt heeft, en dat ze dat nooit gedacht had, enzovoorts, enzovoorts. Allemaal open deurtjes en niks wat een ander niet ook zou zeggen. Ze kijkt naar mij en tot mijn ergernis trekt ze een hooghartig mondhoekje op. Haast onzichtbaar voor anderen, maar voor mij heel duidelijk. Mijn vredelievendheid van een minuut geleden verdwijnt acuut. Nou ja, zeg! Hoe is het mogelijk! Arrogante trut! Laat haar alsjeblieft vertrekken. Gisteren nog, als dat kan!

“Ga je mee, Kelvin? Ik wil douchen, ik krijg het koud,” zeg ik even later en terwijl iedereen door de zaal loopt om de gelukkige te gaan feliciteren werk ik me tussen de mensen door naar buiten en ik trek Kelvin mee.

“Is dat een uitnodiging?” vraagt hij plagerig.

“Nee jongetje, niet nu. In onze kleedkamers is het verboden voor heren. Adriana Piranha zou je eens aantreffen als je net in je blote niksie uit een douchehokje stapt. Dan kan Carol de tent hier wel sluiten,” lach ik. “Je houdt het van me te goed. Nog twee daagjes en dan gaan wij lekker naar Parijs!”

Onder de douche denk ik na over de uitslag. Het was terecht. Adriana was, na Patricia, zeker de beste, hoewel er ook anderen heel dichtbij kwamen. Ze had simpelweg de meeste uitstraling op het moment dat het nodig was. En dat kan net de doorslag geven. Als ik de kraan dichtdraai, vult de kleedkamer zich met mijn collega dansers, ik kan hun opgewonden stemmen door de deur van het douchehok heen horen. Ik hoor Donna iets zeggen tegen de winnares, meen mijn naam te horen en Adriana antwoord geven: “... precies. Ik hoef niet te vrijen met de dansleraar om de top te bereiken. Ik ga naar Amerika!”

Takkewijf! Gemene roddelaarster. En ik braaf voor haar applaudisseren! Opeens schiet Patricia's opmerking me te binnen: de Piranha gaat ons verlaten. Tja, dat is inderdaad héél mooi meegenomen...

Tien

Mam geeft me drie klinkende zoenen op mijn wangen. We staan in de vertrekhal van Schiphol. “Heel veel plezier, Eva. Ga mooie dingen bekijken en kom terug met veel nieuwtjes en ideeën.” Daarna krijg ik een knuffel en een kus van pap. “Dag dochter. Netwerken daar, hè? Heb je de foto’s en je ontwerpen bij je?”

“Dat heet een portfolio, pap,” zeg ik en knik. “Maar wie zit er nou op mij te wachten?”

“Het kan geen kwaad om ze bij je te hebben. Laat ze niet in het hotel liggen, hè?” drukt hij me op het hart. Hij laat me los en geeft dan Kelvin een hand. “Kelvin, zorg goed voor Eva en heel veel plezier.”

Kelvin grijnst, één grote rij blinkende tanden, net zo opgewonden als ik. Hij schudt paps hand, geeft mijn moeder een kus op haar wang en belooft plechtig dat hij me geen seconde uit het oog zal verliezen. Dan, verrassend: “Heel Parijs gaat door de knieën voor Eva, mevrouw.” Die paar woorden zeggen alles. Meer liefde kunnen mijn ouders niet verwachten. Mam glimlacht en knikt. Kelvin heeft zelfs de hiphopkleren vandaag thuis gelaten. “Ik kan toch niet op chique modeshows gaan rondlopen in mijn eigen kloffie?” zei hij toen ik er een opmerking over maakte. Het maakt me

niet uit wat hij draagt—als hij zichzelf maar is ben ik tevreden.

Nog een laatste groet en dan gaan we door de douane. Omkijken, zwaaien alsof we jaren op wereldreis gaan en dan zijn we in het niemandsland achter de grens. Zonder koffers loop je veel makkelijker en Kelvin en ik dreutelen langs de winkeltjes met hun veel te dure spulletjes, de parfumerie waar ik misselijk word als ik er te lang blijf staan en de grote shop vol sterke drank, tabak en chocolade. We kopen een mooie tas voor Sherry, die zich nog steeds de vingers blauw werkt aan de naaitafel en een sjaal voor mezelf, en daarna gaan we een kop koffie drinken in een lunchroom. Ik heb net het dienblad met papieren Douwe Egbertsbekers vast als we opeens horen: “Well hello! If that isn’t Kelvin, and Eve!”

Ik kijk op, recht in het gezicht van...Ben Hamilton! De Amerikaan zit achter ons aan een tafeltje en gebaart ons om erbij te komen zitten. Ik kijk Kelvin aan, die knikt. Toe maar. We schuiven bij hem aan en schudden elkaar de hand. “Eve?” informeert Hamilton nog eens naar de uitspraak en ik lach en schud mijn hoofd.

Ik ga over op het Engels. “Nee, het is Eva.”

“Eva dan.” Hij knikt. Kleine rimpeltjes waaien rond zijn ogen en geven hem een vriendelijk voorkomen. “Jammer dat je je teruggetrokken hebt, Eva.”

“Carol heeft het u verteld?” begrijp ik.

Hij knikt. “Ja. Na Kelvin was jij mijn eerste keus. Ik heb de

filmopnames van vorige week uitgebreid bestudeerd. Carol heeft ze meteen doorgestuurd. Er waren diverse meisjes die me opvielen, maar waar ik echt heel erg van gecharmeerd was, was het freestyle stukje dat jij en Kelvin en dat andere meisje deden.”

“Was dat toch gefilmd? Ik dacht dat alles stopgezet was,” zegt Kelvin verrast. Hamilton weet natuurlijk niet precies waar we het over hebben en hij praat verder. “Wat was haar naam ook alweer? Patricia? Toen zag ik echt wat ik zocht. Kelvin had al aangegeven dat hij niet geïnteresseerd was en...”

“Wacht even,” onderbreek ik hem. “Dat wist u? Ook van Carol?”

Hamilton glimlacht. “Nee hoor. Van Kelvin zelf. Heeft hij je dat niet verteld?”

Ik kijk Kelvin verbaasd aan. Hoe zit dat?

Kelvin gaat ook in het Engels verder om Hamilton niet buiten te sluiten. “Ik ken Ben al een paar jaar, vanwege die video die Carol ooit van mij maakte. Hij benaderde mij een tijd geleden met de vraag of ik interesse had in een beurs voor de NYSOD, maar ik hoefde er niet eens over na te denken. New York trok me wel, maar dat was dan ook alles, dus ik heb ‘nee’ gezegd. Daarna nam hij contact op met Carol.”

“Dus je wist het al? Ik vertelde je niks nieuws?” zeg ik een beetje ontzet.

Langzaam knikt Kelvin. “Eva, weet je nog wat je pas zelf

zei? Hoe reageren mensen als ze merken dat ik familie ben van Carol, en in dit geval ook nog eens de grote man achter het hele plan ken? Nog voor wij elkaar leerden kennen, had ik al besloten dat ik dat voor me zou houden.”

“Je had het weleens mogen zeggen.” Ergens kan ik mijn verontwaardiging niet onderdrukken. Wel tegen mij zeggen dat ik eerlijk moet zijn, maar het zelf niet doen? Dat kan toch niet?

“Dat weet ik, Eva. Dat is ook zo. Maar het deed er toch niet toe. Ik hield mezelf niet voor de gek en anderen ook niet, en dat deed jij wel. De wetenschap dat ik Ben ken, verandert niets aan hoe ik met jou omga. Of met anderen.” Hij drukt een kus op mijn slaap, vanuit mijn ooghoek zie ik Hamilton glimlachen. “Sorry Eva.”

“Jij bent een mooie,” mopper ik.

“Je begrijpt het wel. Je hebt toch zelf gezien hoe Adriana deed toen ze het hoorde van ons? Als er iets te winnen valt, doen sommige mensen de gekste dingen. Het was zelfbehoud, en dat is alles.”

Ik haal een keer diep adem en zucht dan. Tja, hoe moet ik nu reageren? Ik kijk Kelvin aan. Zelfs als ik het zou willen kan ik niet boos op hem blijven. Ongevraagd gaat Hamilton verder. “Die Patricia, dat was mijn eerste keus, maar zij wilde niet. En toen jij...Ik moet toegeven dat ik aardig verrast was dat jij ook al afzegde. Ik bied een geweldige kans, en de een na de

ander zei ‘nee’. En dat terwijl Carol me beloofde een hele club gemotiveerde meiden te hebben.”

“Dat was ik ook,” werp ik tegen. “Ik heb er niet met de pet naar gegooid en ik was vast van plan om die beurs te winnen.”

“Waarom ben je er dan toch niet mee doorgedaan?” vraagt Hamilton vriendelijk.

“Omdat...” begin ik aarzelend. Zou Hamilton begrip op kunnen brengen voor mijn pas gevonden passie? Maar een handjevol mensen weet de aanleiding, en hoe hard ik gewerkt heb. Ik vraag me af of het wel zo indrukwekkend klinkt als ik nu zeg dat ik ga studeren.

Kelvin slaat zijn arm om mijn schouders. “Omdat we gaan trouwen,” zegt hij.

Ik geloof dat ik vergeet adem te halen en mijn mond zakt open. Langzaam draai ik mijn hoofd. Wat? Kelvin lacht, zoals altijd.

Hamilton knikt en zegt: “I see! Tja, daar kan geen dansopleiding tegenop. Gefeliciteerd! Wanneer is de feestelijke gebeurtenis?”

Ik ben nog steeds te perplex om iets te zeggen.

“Dat weten we nog niet,” zegt Kelvin en kijkt me aan. “Wat zeg je ervan, Eva? Maak je mij de gelukkigste man van de wereld?” Hij buigt zich wat dichterbij naar me toe. “Ik weet dat we pas zes weken bij elkaar zijn, maar ik wil niet meer zonder jou. Ik wil naast jou wakker worden en in slaap vallen, ik wil

met jou in de keuken staan en lekker koken, ik wil met jou in de regen lopen en op vakantie gaan, ik wil kindertjes van jou die allemaal op jou lijken.”

Dit is niet echt een superromantische omgeving voor een huwelijksaanzoek. Op de achtergrond roert zich het luchtverkeer, het is druk en rumoerig in het café en iedereen hangt verveeld rond, omdat het nog uren duurt voor ze weg kunnen. Maar ik heb alleen maar oog voor Kelvin. Ik schiet vol. Hij heeft me gevraagd! Hij wil dat ik zijn vrouw word! Ik knik met mijn ogen vol tranen en val hem om zijn nek.

“Ik neem aan dat dat ‘ja’ is?” fluistert hij.

“Ja,” zeg ik verstikt en ik lach en huil tegelijk. “Ja!”

Hamilton begrijpt vrijwel direct dat het plan hier ter plekke ontstaan is en hij feliciteert ons nogmaals en trakteert ons op een rondje koffie met onvervalst Nederlands appelgebak, waar hij zo gek op is. Eerst wilde hij nog champagne bestellen, maar daar houd ik hem vanaf. Champagne op een halfflege maag en een vliegtripje—dan kan ik net zo goed meteen een kotszakje vragen.

“Het is ongelooflijk,” leg ik uit als ik van de ergste emotie bekomen ben. “Je hoort weleens van die verhalen dat alles tegelijk komt en dan denk ik altijd: ja ja, echt niet. Maar nu, als ik terugkijk op de afgelopen tijd...Als ik niet meegedaan had voor de beurs, zou ik Kelvin nooit ontmoet hebben. Als ik

Kelvin niet had leren kennen, zou ik nooit gelogen hebben over mijn werk, maar opeens promoveerde ik mezelf tot ontwerpster. En als ik dat niet had gedaan, was ik nog steeds een suffice verkoopster in een zaak waar ik niet echt in thuis hoor. En Kelvin was het die me stimuleerde om het toch te proberen. En als ik dat niet zou hebben gedaan, had ik nooit geweten dat daar mijn hart ligt, en zou ik me nooit hebben ingeschreven bij de modeacademie om verder te gaan in waar ik mee begonnen ben. Dan zat ik volgend jaar te leren over tanden en kiezen. En nu...ik ga naar Parijs en...ik ga trouwen!"

"Je stippelt je eigen leven uit," zegt Kelvin wijs. "Dat heb ik toch gezegd?"

"Oorzaak en gevolg," knikt Hamilton en neemt nog een hap van zijn appeltaart. "Mag ik vragen: weet miss Adriana dat jij je vrijwillig teruggetrokken hebt?"

Met mijn mond vol schud ik mijn hoofd en als ik de appeltaart doorgeslikt heb zeg ik: "Nope. Ze was...eh...niet zo vriendelijk toen ze hoorde dat Kelvin en ik een stel waren. Ze zou het alleen maar hebben afgeschoven op onze relatie als ik die beurs gewonnen zou hebben."

"Wat vind je van haar?"

"Ze is een kreng," zegt Kelvin snel, voordat ik kan antwoorden en Hamilton grinnikt.

"Ze is inderdaad een kreng," beaamt ik, "maar ze is heel goed, de beste van het stel, na Patricia. U hebt de enige

persoon gekozen die haar hoofd boven water zal kunnen houden daar.” Dat ze een vals loeder is houd ik maar voor me. Ik gun het haar eigenlijk helemaal niet—ik had liever een van de anderen als winnaar gezien. Het scheelt ook dat ik niet weet wat ‘vals loeder’ in het Engels is.

“Mooi, heel mooi. Kelvin, je hebt een prachtige aanstaande vrouw,” zegt Hamilton complimenteus en hij glimlacht geamuseerd als hij ziet dat ik een kleur krijg. Ongevraagd vertel ik hem over Kelvin en mezelf, over hoe we elkaar leerden kennen, over La Ligne Rose en Neve Kival—waar hij hartelijk om moet lachen—en ik eindig met de tickets naar Parijs. “Wat een heerlijk verhaal. Dat verzin je toch niet? Weet je, waarom komen jullie niet eens gewoon als toeristen naar New York? Ik wil jullie heel graag ontvangen en dan niet als studenten, maar als mijn gasten.” Hij diept een kaartje op uit de binnenzak van zijn mantel. “Koop een ticket naar New York als jullie getrouwd zijn en kom bij mij je wittebroodsweken vieren. Vanuit mijn huis kun je overal heel gemakkelijk heen.”

Ja, dat zal wel, ik beeld me van alles in: Hamilton, New York, huwelijksreis...Dat heb ik niet goed gehoord of verkeerd begrepen. Maar naast me reageert Kelvin zo uitbundig dat...

“Eva! Hoor je het wel? We gaan naar New York. Wij samen! Jij en ik, naar Ben!” Kelvin omhelst mij eerst en

daarna Hamilton en dan dringt het tot me door: New York! Huwelijksreis vanuit de woning van Hamilton! Wauw! Wat een aanbod! Het kan niet op vandaag! Ik spring op en omhels hem spontaan. “Dank u wel,” zeg ik vanuit de grond van mijn hart. “Indirect hebt u meer voor me gedaan dan u weet.”

Op dat moment wordt Hamiltons vlucht omgeroepen en hij lacht en klopt op mijn arm, waarna hij me op mijn wangen zoent en Kelvin omhelst. “Tot ziens. Bel maar als het zover is. Jullie zijn altijd welkom.”

We zwaaien hem na als hij leunend op zijn stok rustig naar de gate loopt waar hij verwacht wordt. Alsof het zo gepland is, wordt ook onze vlucht omgeroepen en hand in hand lopen we naar de onze. We passeren een grote glazen wand. Mijn toekomstige man lacht breed naar mij in het glas en ik zie mijn eigen spiegelbeeld stralen.

“Gelukkig, mevrouw Bentz?”

“Heel gelukkig, meneer Hardenberg.”

Neuriënd zit ik in de stoel naast Kelvin. Hij heeft zijn hand op de mijne gelegd en als we even later de lucht ingaan kijk ik nog even naar het land onder me, dat kleiner en kleiner wordt. Daar gaan we, op naar nieuwe dingen! Dit is het begin van mijn nieuwe leven. Parijs, New York—en iets zegt me dat er nog veel meer komt.

EINDE